

E. V. Cunningham

A narancssárga mauritius esete

BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1981

FORDÍTOTTA LUGOSI LÁSZLÓ

E. V. CUNNINGHAM: THE CASE OF THE ONE-PENNY ORANGE ANDRE DEUTSCH,
LONDON, 1978 £ > 1977 BY E. V. CUNNINGHAM

HUNGARIAN TRANSLATION © LUGOSI LÁSZLÓ 1981

HU ISSN 0138-9904

1. Jack Briggs

Azt mondják, az olyan ház, amelyért százezer dollárt adnak a New York melletti Scarsdale-ben, könnyűszerrel megér negyedmilliót is Beverly Hills valamelyik jobb utcájában, még pince és padlás nélkül is. Az a spanyol gyarmati stílusban épült ház azonban, amely az Elevado és a Lomitas között állt a Camden Drive-on, és amelyet Jack Briggs vásárolt meg a közelmúltban, még Scarsdale-ben sem igen ért volna meg százezret. Briggs kétszázkilencvenötezer dollárt fizetett érte, ebből százhuszezer készpénzben.

Masao Masuto nyomozó őrmesternek tudomása volt az eladási árról, mint ahogy tudott arról is, hogy a ház előző gazdája, Cliff Emmett elvált a feleségétől, majd készített egy bombasikerű filmet, végül pedig röviddel utóbb átesett egy szívrohamon -- valamint hogy a vevő, Jack Briggs egyik gyártója volt a nagy sikerű, csak tizenhét évvel ezelőtt felülieknek ajánlott filmnek, a Gondolatolvasó-nak, amely, ahogy azt egy kritikus megfogalmazta, „új távlatokat nyitott a pornófilmek terén”. Masuto állandóan egy Beverly Hills-i Ki kicsoda-t hordott magánál -- fejben és nem nyomtatásban --, és ezzel kollégáit, a Beverly Hills-i rendőrség tizennégy fős nyomozó különítményének tagjait mindig zavarba ejtette. Ami Masutót illeti, neki ez nem került különösebb erőfeszítésébe; mivel japán volt, pontosabban nisei, azaz japán bevándorlók Amerikában született gyermeke, és még hozzá az egyetlen japán a különítményben, munkáját a kíváncsnál mindig is egy kicsit komolyabban vette. Alapjában véve kíváncsi természetű volt; és ahogy ő mondta, Beverly Hills állandó kíváncsiskodásra ingerelte. Így például az a tény is, hogy Jack Briggs házába betörték, és bár a házat átkutatták, nem vittek el semmit. Culver City-beli otthonából Masuto éppen a központba tartott, amikor rádión megkapta az üzenetet, és a főnöke közölte, hogy odanézhet, ha kedve tartja, bár nem olyan égető a dolog, mivel Sy Beckman nyomozó már a helyszínen van. Masutónak egy feltört, de ki nem rabolt ház több gondot okozott, mint egy közönséges kis rablás. Már a Santa Monica Boulevard-on járt, amikor az üzenetet megkapta, és néhány perc múlva

leállította öregedő Datsunját a Briggs ház előtt.

Masuto meglehetősen kedvelte Cliff Emmettet, akihez valami kis rablás kapcsán már volt szerencséje, és aki később tönkrement; talán épp azért, mert Beverly Hillsben dolgozott. Masuto nem irigyelte a gazdagokat, és most, miközben a szélesen terpeszkedő, okkersárga falú, piros cseréptetős házat nézte, azon tűnődött, mi történhetett Emmett-tel. Hirtelen gazdagság, hirtelen szegénység -- nem ritkaság az ilyesmi Beverly Hillsben.

Beckman autója mellett még egy rendőrségi kocsit állt a ház előtt. Frank Seaton ült benne. Egy füzetbe firkáit valamit, fejbólintással üdvözölte Masutót, és közölte vele, hogy Beckman a házban van.

-- Semmi különös, Masao. -- Vállat vont. Seaton nem volt kíváncsi természetű. Beckman nyitott ajtót Masutónak. Egyedül volt a csempézett előszobában. -- Zűrös ügy -- mondta. Nem szeretem a zűrös ügyeket. -- Beckman jól megtermett férfi volt, százkilencven centi magas, csapott vállú, nagy orrú, széles arcú, sűrű szemöldökű, harcias zsidó, erős faji öntudattal. Rajongott Masutóért.

-- Miért zűrös?

-- Ha valahova betörnek vagy behatolnak, szeretem, ha el is visznek valamit. Ezek viszóni azt állítják, semmi sem hiányzik.

-- Kik állítják?

-- Jack Briggs és Ellen, a felesége. A ház lakói és tulajdonosai. Egy gyerekük van, Bernie, jelenleg iskolában. Az anya tegnapelőtt halt meg.

-- Kinek az anyja?

-- Az asszonyé. Temetés ma reggel. Amikor hazajöttek, a konyhaajtót felfeszítve találták

-- ócska amatőr munka --, és a lakást valaki átkutatta.

-- Hol vannak?

Beckman megfordult, intett a fejével, Masuto pedig követte a nappaliba, amit jókora faajtó választott el az előszobától. Két lépcső le. Nagy szoba, a padló barna mexikói csempéből, gerendás mennyezet, hatalmas, díszes karosszékek, egy dívány. Bár egész életében Kaliforniában lakott, Masuto soha nem tudott megbarátkozni azokkal a tárgyakkal, amiket itt tetszetősnek és szépnek tartottak. Briggs, ez a nagydarab, testes, kövér, kopaszodó férfi az egyik fotelban terpeszkedett, és hosszú pohárból szódás whiskyt ivott. A felesége szép arcú, barna hajú, sovány asszony -- csendesen rendezgette a szobákat, a fiókok és a szekrények céltalanul szerteszét hányt tartalmát rakosgatta a helyére. Mindketten levertek és mogorvák voltak. Érthető, gondolta Masuto, hazajönnek a temetésről, s a lakást átkutatva és feltúrva találják. Beckman bemutatta őket egymásnak:

-- Masuto nyomozó őrmester; Mrs. Briggs.

-- Örvendek-mondta Masuto. -- Láttam a Barbara őrmester-ben. Nagyon jól játszott. Halvány mosoly. -Abban a rozoga kis kalyibában a Las Palmason?

-- Nagyon szeretem a színházat, még a rozoga kis kalyibákat is. Sok jó színészt láttam már ilyen helyeken.

A mosoly kedvesebb lett, és Masuto azt a lelkiismeret-furdalást érezte, ami mindig benne bujkált, ha formális kifejezéseket használt. Részben felvett szerep volt ez nála, részben valami kényszer, ami lényéből fakadt; mindig is ez a kettősség jellemezte. Az asszony megköszönte a bókot, és Jack Briggs is előkászálódott a fotelból, amikor Beckman kurtán bemutatta. Briggs tekintetén látszott, hogy nem szíveli a keletieket, különösen nem a rendőrség kötelékében.

-- Beckman nyomozó szerint semmit nem vittek el -- mondta Masuto.

-- Mert semmi értékes nincs itthon. -- Kellemetlen ember volt; a felesége hátat fordított neki, és folytatta a rendcsinálást. -- Minden filléremet ebbe a koszfészekbe fektettem. Már régen vágytam rá, hadnagy.

-- Örmester -- mondta halkan Masuto, miközben lehajolt, hogy megvizsgáljon egy pár ezüst gyertyatartót a padlón.

-- Futtatva vannak. Nem éri meg elvinni őket. -- Hirtelen dühösen felpattant. -- Látja ezt a szobát? Meg a többi rohadt szobát a házban? Mint egy kurva földrengés után. És miért? Tehet nekem egy szívességet, hadnagy.... fogja Beverly Hillst, és dugja be tudja hova.

-- Megnézhetném a többi szobát?

Briggs a pohárral a kezében visszaült a fotelba.

-- Érezze magát otthon -- mondta. Felesége törökülésben leült a padlóra, és csendesen sírni kezdett. Kezében egy megrepedt hamutálcát tartott. Levert, szájalmas testtartása törött porcelán figurára emlékeztetett. Masuto, amikor nyomában Beckmannel kiment a szobából, megsajnálta az asszonyt, de minden érzelmesség nélkül. Legnagyobb rendőri erénye éppen az volt, hogy mindig kívülálló tudott maradni.

Végigjárták a szobákat. A betörők mindegyiket átkutatták, nem alaposan és hozzáértéssel, hanem vadul és ostobán. A fiókokat kiborították, tartalmuk szanaszét hevert a padlón, a képeket levették vagy leszakították a falakról, néhányat kitéptek a keretből. A látvány barbár dühre utalt, de hát azt a világot, amelyben Masuto mozgott, barbárok népesítették be. A konyhában és a kamrában még nagyobb volt a pusztítás, az edényeket lesöpörték a földre és összetörték, az evőeszközöket kiszórták a tálcákból, a cukor- és liszttartót kiborították.

-- Halálbiztos, hogy nagyon kerestek valamit mondta Beckman.

A konyhaajtót ugyanolyan ügyetlenül törték fel, ahogy a szobákat kutatták át.

Valószínűleg egy rövid feszítővas meghajlított végével feszítették fel az ajtót, gondolta Masuto.

-- Ezek nem profik -- mondta Beckman.

-- Vagy csak el akarják velünk hitetni, hogy amatőrök.

Beckman felemelte a konyhaasztalon heverő órát.

-- Ezt miért hagyták itt? Megér vagy ötven dollárt.

-- Logikából négyes. Nem órákat kerestek. Visszamentek a nappaliba. Jack Briggs még mindig ott ült, ahol hagyták; Ellen Briggs egy nő bekeretezett fényképét nézte.

Megmutatta Masutónak.

-- Önnek jó fényképarca van -- mondta Masuto.

-- Az anyám. Nagyon régen. Szegény asszony! -- Az asztalra tette a képet. -- Egy szoba már kész. Gondolni sem merek arra, mi vár rám a többiben.

-- Az önök házát átkutatták -- fordult Masuto Briggshez. -- Nem tökéletesen, de alaposan. Mit kerestek?

-- Hát ez az -- vont a vállát Briggs.

-- Valamire csak gyanakszik.

-- Semmire. Egyszerűen semmire.

Masuto Mrs. Briggshez fordult: -- Az ön édesanyja meghalt. Betette a hírt az újságba?

-- Igen, a Los Angeles Times-ba.

- Szóval tudták, mikor lesz a temetés, és mikor lesz üres a ház. Azaz nem volt véletlen, Mrs. Briggs. Éppen ez a ház érdekelte őket.

Csengettek. -- Majd én -- mondta Beckman. Egy pillanattal később Sweeneyvel, az ujjlenyomat-szakértővel tért vissza. -- Az ujjlenyomatok -- mondta Briggséknek. -- Ez itt Sweeney.

-- Hol akarja, hogy elkezdjem, őrmester? -- kérdezte Sweeney.
-- Sehol -- válaszolta Masuto.
Sweeney megfordult, és kiment. Briggs megszólalt: -- Iszonyú sok nyom lehet itt. Magát egyáltalán nem érdekli, ki csinálta ezt?
-- Aki ilyen munkát végez, az nem hagy ujjlenyomatokat, Mr. Briggs. -- Mrs. Briggshez fordult: -- Egy dolgot nem értek -- megbocsásson, de kérdeznem kell valamit. Hogyhogy csak ketten vannak? Egy temetés után...
-- Értem. -- A nő fáradtan bólintott. -- Nincsenek rokonaim. Anyám Németországból menekült ide. Én vagyok az egyetlen hozzátartozó, akinek rajta kívül sikerült ... gyerek voltam. Volt néhány barátja New Yorkban, de amikor két hónapja kiköltöztünk ide... szóval egyszerű temetés volt. A fiam, a férjem és jómagam.
-- A fia?
-- Letettük az iskolánál, úgy jöttünk haza. Korábban együtt megebédeltünk, és így nem sok értelme lett volna, hogy hiányozzék a délutáni órától. Jobb, ha az iskolában van, mintha itt ül, és viaskodik a halál gondolatával. Még csak tizenkét éves.
-- Persze, megértem.
-- Eszembe jutott valami -- szólalt meg Briggs. -- Lehet, hogy azt hitték, tartok itthon egy kópiát a filmből.
-- A Gondolatolvasó-ból?
Briggs elvigyorodott. -- Szóval maga is pornóbuzi?
-- Figyelem a terepet -- válaszolta Masuto hűvösen. -- Tegyük fel, hogy van itthon egy kópia. Mennyit érne?
-- Egy pornókópiát nem lehet igazából megvédeni -mondta Briggs. -- Legalábbis a külföldi piacon nem. Ha egy banda megkaparintja, százezret is kereshetnek vele, minden erőlködés nélkül.
-- Előbb-utóbb meg úgyis kicsempészik -- jegyezte meg Beckman csípősen.
-- Inkább utóbb, mint előbb.
-- Egy kópia legalább ekkora -- mondta Masuto, és két kezét fél méterre széttartotta. -- Nagyobb, mint egy kenyeres kosár. Az ember az ilyet nem a kisfiókban vagy a tapéta mögött keresi.
-- Nekern mondja?
Csengett a telefon. Ellen Briggs vette fel. -- Igen, itt van. Magát keresik -- fordult Masutóhoz. -- Valami Wainwright százados. -- Átnyújtotta a kagylót Masutónak.
-- Masao -- mondta a nyomozók főnöke --, befejezte már?
-- Mindjárt.
-- Akkor húzza át a belét Gaycheckhez a North Canyonra. A bélyegüzlet.
-- Mi történt?
-- Majd maga utánajár. Meggyilkolták. Fényes nappal. Istenemre, nem tudom, mivé lesz ez a város!

2. Ivan Gaycheck

Masuto megfigyelt, de őt nem figyelte senki. Látásból vagy névről legalább ötszáz embert ismert Beverly Hills lakosai közül, még olyanokat is, akik rég elfelejtették, hogy találkoztak vele, és később meglepődve konstatálták, hogy ez a magas, karcsú nisei rendőr a városukban él. Mindössze egyszer járt Ivan Gaycheck üzletében, amikor betörték oda, és Gaycheck nagy hangon huszonkétezer dollár értékű bélyeg után követelt kártérítést. Ennek ellenére pontosan emlékezett rá: alacsony, kövér,

kibogozhatatlan származású és azonosíthatatlan kiejtésű, sápadt, kék szemű ember volt. A szakmában úgy ismerték, mint akit csak egy hajszál választ el a gyanú árnyékától.

Most, halálában, kék szeme tágra volt nyílva, és kövérkés arcán bosszús meglepetés tükröződött. Az üzlet hátsó helyiségében feküdt két vitrin között, a páncélszekrény előtt, amelyben legértékesebb kincseit tartotta. A páncélszekrényhez nem nyúltak, s a vitrinek is érintetlenül álltak; de Gaycheck nyitott szemei között, pontosan a homloka közepén egy 22-es kaliberű golyó ütötte lyuk tátongott. Gumilepedővel volt letakarva, és Cutler őrizte, halálában gondosabban, mint életében. Két mentős várta, hogy a nyomozók megérkezzenek. Gaycheck segédje a fürdőszobában volt, mert rosszul érezte magát.

Masuto leguggolt a holttesthez, felhajtogatta a gumilepedőt, és néhány pillanatig Gaycheck arcát bámulta.

-- Huszonkettes -- mondta Beckman.

-- Közelről. Ezek lőportól származó égésnyomok.

-- Kis hatótávolságú huszonkettes -- mondta Beckman. -- Egy ilyen icipici pisztoly. Retikülpisztoly.

-- Óriási következtetés -- válaszolta Masuto csípősen. Ebben a pillanatban dr. Sam Baxter, a rendőrségi orvos lépett be a helyiségbe, és kezét vidáman dörzsölgetve érdeklődött, merre található a hulla. Kérdése süket fülekre talált. Elvigyorodott, elővette szemüvegét, megtörölte, és letérdelt a holttest mellé.

-- Nagy bohóc -- mondta Beckman.

-- Meghalt. Azonnal. Golyó az agyban. Huszonkettes kaliberű, de addig semmit sem mondhatok biztosan, amíg ki nem veszem.

-- Meghalt? Ne mondja -- mondta Beckman.

Ronald Haber, a halott segédje, egy körülbelül harmincéves férfi, akinek arca most még a szokásosnál is sápadtabb volt, előjött a fürdőszobából, ránézett a hullára, és gyorsan visszafordult. Hallani lehetett, hogy a csukott ajtó mögött öklendezik.

-- Van más seb is? -- kérdezte Masuto.

-- Egy is elég volt. -- Baxter visszahajtotta a lepedőt. -- Világos, mint a nap. Még a díszszekendője sem csúszott félre. Meglepték. A nő rámosolygott, az arcába nyomta a kis pisztolyt, és puff.

-- Miért nő?

-- Kicsi pisztoly, kicsi nő.

-- Óriási -- mondta Masuto rosszkedvűen. -- Miért nem megy el zsarunak? Mikor történt, Sam?

-- Most mennyi az idő?

-- Pontosan három.

Az orvos megveregette Gaycheck arcát, behajlította egyik karját. -- Két órával ezelőtt... plusz-mínusz néhány perc.

-- Elvihetjük, vagy hosszabb tartózkodásra rendezkedünk be? -- kérdezte az egyik mentős. -- Csak azért kérdem, mert lehet, hogy egy még élő fazon éppen a kocsinkra vár valahol.

-- Előbb ürítsd ki a zsebeit -- utasította Masuto Beckmant.

Beckman kiürítette Gaycheck zsebeit, az aprópénzt, a bankjegyeket, a tárcát és a kulcsokat a vitrinre rakta. A mentősök letakarták a holttestet, ráemelték a hordágyra, és kigurították. A segéd előjött a fürdőszobából, és reszketve megállt az ajtóban. Dr. Baxter fogta fekete táskáját, és vidám köszönéssel távozott. Majd Sweeney lépett be.

-- Akar ujjlenyomatokat? -- kérdezte támadó hangon Masutótól.

Masuto vállat vont.

-- Magától örül az ember lelke, Masao. Komolyan mondom. Ügyel rá, hogy mindenki jókedvűen és magabiztosan végezze a munkáját.

-- Jó, hát rajta, porozza össze a helyszínt -- sóhajtott Masuto.

-- Köszönöm.

Masuto Cutlerhez fordult, és megkérdezte, ki találta meg a holttestet, és ki értesítette a rendőrséget. Cutler Haberre mutatott.

-- Az ott.

-- Ki van kint? -- kérdezte Masuto.

-- Jackson.

-- Ő elmehet. Maga maradjon bent, amíg be nem zárjuk és le nem pecsételjük a házat.

-- Rendben.

-- És nem válaszol semmilyen kérdésre! Semmilyenre. Semmi felhajtás. Ha a sajtótól jönnének, küldje őket a századoshoz! Senki nem léphet be. A századosnak annyit motidjon, amennyit tudunk, azaz semmit. Akassza ki a biztonsági zár nyelvét, az ajtót csukja be, és kopogjon, ha vissza akar jönni.

Cutler bólintott és kiment. Masuto Haberre fordult: -- Hogy érzi magát?

-- Már jobban... azt hiszem.

-- Nem akar leülni? -- A szoba egyik sarkában alacsony asztal és egy szék állt.

-- Furcsa, hogy még csak vérfolt sincsen -- mondta Haber a szőnyegre bámulva.

-- Nincs. A golyó az agyban maradt, vagy megakadt a koponya hátfalán. Aki lelőtte, elkapta a testet és lefektette. Hidegvérrel. -- Masuto Beckmanre pillantott, és halványan elmosolyodott.

-- Honnan tudja? -- kérdezte Beckman.

-- Onnan, ahogy a holttest feküdt. Senki sem esik össze így, amikor meghal... a hátára, kiterülve. Lehetetlen. Tényleg.

-- Szóval nem nő volt.

-- Egy erős, hidegvérű nő... ki tudja? Maga talált rá a holttestre? -- fordult Haberre. A segéd bólintott. -- Mondja el, hogyan történt -- kérte Masuto.

-- Tizenkettő harminckor ebédelek. Egy óra hosszat. Mr. Gaycheck akkor megy el... akarom mondani, akkor ment volna el. Rendszerint olyankor ment el, amikor én már visszajöttem. Mindig kettőre foglaltatott asztalt a Scandiában. Három óra harminckor szokott visszajönni, de ha tárgyalása volt egy vevővel, esetleg korábban. Nem is vevőt kellene mondanom. Megkövetelte, hogy ügyfélként emlegessem őket. De azt hiszem, ez már nem számít.

-- Tényleg nem. Volt találkozója ma valakivel?

-- Azt hiszem, nem. De megnézheti az előjegyzési könyvében.

-- Merre van?

Haber az asztalra mutatott. Beckman odament, és felemelte a bőrkötésű naplót.

Felcsapta, és megmutatta Masutónak. Aznapra semmi, csak egy betű: M. Masuto odatartotta a könyvet Haber elé.

-- Mond ez magának valamit?

-- M... mára, gondolom.

-- Azt nem írja fel az ember -- mondta Beckman.

-- Igen, én is azt hiszem.

Masuto átpörgette a lapokat. Dátumok, nevek, árak... de M bejegyzés sehol máshol nem szerepelt.

-- Nem mondta, hogy ma találkozója van? Nem várt valakit?

Haber megrázta a fejét.

-- Tehát maga elment ebédelni... Hova?

-- A Juniorba. Fasírtos szendvicset ettem...

-- Jó. Mikor jött vissza?

-- Egy óra harminckor. Pontosan.

-- Pontosan? -- Masuto felvonta a szemöldökét.

-- Precíz ember vagyok.

-- Folytassa!

-- Bejöttem. Senki nem volt elől. Hátrajöttem ide, és... -- Széttárta a kezét. -- Ennyi. A földön találtam, holtan. Kihívtam a rendőrséget. Azután pedig a mentőket.

-- Honnan tudta, hogy halott?-csapott le Beckman. Masuto megrázta a fejét, Haber pedig azt motyogta, hogy ilyesmi még sohasem történt vele.

-- Rendben van -- mondta Masuto udvariasan. -- Kihívta a rendőrséget. És aztán?

-- Előre mentem. Nem tudtam itt maradni.

-- Senki nem jött be az üzletbe a rendőrség előtt? Nemet intett. -- Hozzánk nem sok vásárló... ügyfél jön be csak úgy az utcáról. Legtöbben előre megbeszélik. De azt nem értem, hogy miért nem hallotta senki a lövést.

-- Egy huszonkettes nem csinál nagy zajt -- mondta Beckman. -- Meg egyébként is két ajtó választ el minket az utcától. De ha itt benn történt, akkor olyan valaki tehette, akit ismert.

Masuto Habért nézte, aki a szemöldökét ráncolta.

-- Nos? -- kérdezte Masuto.

-- Én is úgy gondolom -- helyeselt Haber.

-- De ki? -- kérdezte Beckman.

Haber megrázta a fejét. Masuto a vitrinekhez lépett.

-- Elvittek, elloptak vagy eltávolítottak valamit?

-- Nem néztem meg.

-- Akkor nézze meg most.

Amíg Haber a vitrinekben szöszmötölt, és Sweeney befejezte az ujjlenyomatok felkutatását, Masuto felhívta Wainwright századost a központban. Wainwright ingerült volt. -- Ide hallgasson, Masuto! mondta. -- Ez itt nem Kelet-Los Angeles. Ha a Wilshiretől északra feltörnek egy üzletet és lelövik a tulajdonost, akkor minden rohadék a torkomnak ugrik, a főnököm, a polgármester, s vagy ötven egyéb kiválóság ... és ez nem az a hely, ahol szűkölködnénk kiválóságokban ...

Haber Masuto előtt állt, és a fejét ingatta. -- Semmi -- mondta.

-- Nem úgy néz ki, mintha rablás lenne -- tájékoztatta Masuto Wainwrightot. --

Legalábbis egyelőre. Tiszta, közönséges gyilkosságnak látszik. -- Letette a telefont. -- Biztos benne? -- kérdezte Habertől.

-- Tudom, hogy mi van a vitrinekben. Egyébként is, mind le van zárva.

-- Hol a kulcs?

Haber a Gaycheck zsebéből előkerült kis kupacra mutatott. Sweeney összecsomagolta a felszerelését, és Masutóra vigyorgott.

-- Finom kis ujjlenyomatok, nagyon finom kis ujjlenyomatok. Nincs szebb az üvegen talált ujjlenyomatnál. A gyilkos fegyver nincs meg? -- kérdezte reménykedve.

Masuto megrázta a fejét. Gaycheck zsebeinek tartalmát vizsgálgatta. -- Ez az a kulcs? -- kérdezte Habertől. Haber bólintott.

-- Az a baj magával -- mondta Sweeney --, hogy nem bízik a nyugati technikában.

-- Mindegyik vitrint nyitja? -- kérdezte Masuto.
-- Mindét.
-- A technikában -- ismételte meg Sweeney, majd távozott.
-- Ettől az embertől gyomorgörcsöt kapok -- mondta Beckman. -- Tizennyolc ezrest leszakít egy évben, és egyetlen olyan esetről sem tudok, amikor a rohadt ujjlenyomatai segítettek volna.
-- Mennyit ér a cucc a vitrinekben? -- kérdezte Masuto Habertől.
-- Az egész? Nem tudom... talán húsz-huszonötezer dollárt.
-- Hát ez érdekes -- mondta Beckman. -- Amikor tavaly júniusban feltörték ezt az üzletet, húsz rongy kártérítést követeltek... vagy huszonkettőt, ugye, Masao?
-- Annyit. Egy vitrint törtek be és ürítettek ki. -- Elgondolkozva nézett Haberre.
-- Ahhoz nekem semmi közöm.
-- Azok -- kérdezte Masuto, és egy sorozat amerikai bélyegre mutatott a vitrinben -- mennyit érnek?
-- Az egy teljes 1898-as Transz-Mississippi kiállítássor, postatiszta. Nagyon szép sor.
-- Postatiszta?
-- Ez azt jelenti, hogy nincs rajta pecsét, soha nem használták fel bérmentesítésre. Amerikai bélyegeken csak a postatisztával foglalkozunk, kivéve a legelső kiadásúakat. Szóval ez egy nagyon szép sor. Közel kétezret kaphatnánk érte.
-- Vannak bélyeg-zsugások?
-- Zsugások?
-- Olyanok, akik lopott bélyeget vásárolnak -- magyarázta meg Masuto. Haber habozott. -- Azt hiszem, vannak.
-- És mennyit fizetnének egy ilyen sorért?
-- Postatiszta bélyegeket nem lehet azonosítani. Gondolom, a tolvaj egy másik városban legalább hét nyolcszáz dollárt kapna értük egy kereskedőtől.
-- Miért csak egy másik városban?
-- Mert ha ellopnák őket, itt Los Angelesben elhíresztelnék, és a kereskedők figyelnek.
-- Tehát maga teljesen biztos benne, hogy semmi nem hiányzik a vitrinekből.
-- Biztos vagyok.
-- Magának megvan a páncélszekrény kombinációja?
-- Nincs, uram.
-- Kinek van meg?
-- Mr. Gaychecknek.
-- Hol? Hol tartotta?
-- A fejében, amíg élt.
-- Fel kellett hogy írja valahova! -- erősködött Masuto.
-- Nem írta fel.
-- Mióta dolgozik itt, Mr. Haber?
-- Öt éve... amióta Mr. Gaycheck megnyitotta az üzletet.
-- És ahányszor ez alatt az öt év alatt kinyitotta a páncélszekrényt, maga soha nem figyelte meg a kombinációt?
-- Nem, uram.
-- Duma -- mondta Beckman.
-- Nem, uram... -- Haber újra reszketni kezdett. -- Azért nem, mert Mr. Gaycheck nagyon óvatos ember volt. Mindig úgy nyitotta ki a páncélszekrényt, hogy közben a testével eltakarta.
-- Mit tartott a páncélszekrényben? -- kérdezte Masuto.

-- Az ötven dolláron felüli készpénzt. Néhány kötelezvényt, de nem tudom, mekkora összegekről. És ha volt valamilyen nagyon értékes bélyege, azt is betette.

-- Például -- csapott le Beckman.

-- Hát például a múlt héten kaptunk egy tízcentes fekete 1847-es George Washington. Nagyon jó állapotban volt, bármelyik gyűjtő megadta volna érte a háromezretet. Azt is a páncélszekrénybe tette.

-- Most is ott van?

-- Nincs. Egy megrendelésre hozattuk ide Holmbeytől, a belvárosból. Az üzlet nem jött össze, és tegnap visszavittem. Letartóztat?

-- Miért?

-- Hát... Mr. Gaychecket meggyilkolták.

-- Maga ölte meg? -- kérdezte Masuto kedvesen.

-- Uramisten, dehogy! -- robbant ki Haber. -- Megölni? Életemben nem volt a kezemben pisztoly. El se tudnám sütni. Baj van a hátammal, úgyhogy még csak sorozásra se kellett mennem.

-- Akkor nem tartóztatjuk le, Mr. Haber -- mosolygott Masuto. -- Volt Gaychecknek felesége, gyereke vagy rokona? Értesített valakit?

-- Nem, uram. Nem volt nő. Nem volt senkije. Se rokonok, se család. Nekem megmondta volna.

-- Barátok?

-- Én egyről se tudok. Néha együtt ebédelt egy-két kereskedővel vagy ügyféllel. De az üzlet volt.

-- Életkora? -- kérdezte Masuto, miközben a tárcában keresgélt. Egy American Express- és egy BankAmericard-hitelkártya, egy hatszor kilences fénykép ; jogosítványt nem talált.

-- Nem tudom -- mondta lassan Haber. -- Soha nem kérdeztem.

-- Autója volt?

-- Nem. Egy társasházban volt egy kis lakása a Burton Wayen. Vagy gyalog ment, vagy taxival.

-- Százhárom dollárt találtam a tárcájában. Szeretném, ha megszámolná. Haber keze reszketett, miközben a pénzt számolta.

-- A kulcsok? Az üzleté és a lakásé?

Haber bólintott.

-- És ez? -- Egy harmadik ajtókulcsot mutatott fel.

-- Az üzlet kulcsa -- mondta Haber. -- Azok közül pedig az egyik, gondolom, a lakáshoz való.

-- És a másik?

-- Nem tudom.

-- Nincs bankfiókkulcs. Nem bérelt széfet?

-- Nem tudom. Nem hiszem.

-- Rendben van. Adja meg a címét és a telefonját Beckman nyomozónak. Utána hazamehet. De szeretném, ha egy ideig nem hagyná el a megye területét.

-- Mi lesz az üzlettel?

-- Az üzlet mindaddig le lesz pecsételve, amíg ki nem nyitjuk a páncélszekrényt, és át nem vizsgáljuk a tartalmát. A többi a Városháza jogi osztályára tartozik. Beckman nyomozó majd ad egy telefonszámot, amin érdeklődhet.

Miközben Beckman felírta Haber címét és telefonját, és kitessekelte az üzletből, Masuto a Gaycheck tárcájában talált fényképet tanulmányozta. Egy huszonötnél nem több, de

húsznál sem fiatalabb nő mellképe volt. Egyenes szálú szőke haj, a blúzon két gomb nyitva, csinos, semmiben sem különbözött attól a néhány száz lánytól, akiket nappal Nyugat-Hollywood utcáin látni. Még mindig a képet nézte, amikor Beckman visszatért. -- Sy -- mondta Masuto --, fogd a kulcsokat meg a tárcát, és add le a vagyontárgy-megőrző osztályon! Ezt a fényképet magamnál tartom, jegyezd fel. Ha visszatértél az őrsre, elkezdheted gépelni a jelentést. Majd én beszélek a századossal, és szólok, ha van valami.

Miután Beckman elment, Masuto még egy ideig tanulmányozta a képet. Azután átment a hátsó szobába, nézegette a bélyegeket a bezárt vitrinekben, és átkutatta a kis íróasztal két fiókját. Két pénztárkönyvet, egy általános üzleti naplót és egy kisebb könyvet talált. Az üzleti napló a napi adásvételeket tartalmazta, és mint Masuto észrevette, egyik sem volt huszonöt dollárnál kisebb tétel. A kisebb könyvben nevek voltak, mindegyik mellett valamilyen kódszámféle, a bélyegek és az árak megnevezése nélkül. Ez nem meglepő, gondolta Masuto, egy olyan ember esetében, aki sok üzletet köt készpénzben, és aki minden eszközt felhasznál, hogy ne kelljen adót fizetnie. Az egyik fiókban egy világcatalógust is talált.

Masuto a hóna alá csapta az üzleti könyveket és a katalógust, ellenőrizte, hogy a bejárati ajtó biztonsági zárjának nyelve ki van-e akasztva, becsukta maga mögött az ajtót, és a járórautó mellett álló Cutlerhez sétált. Az érdeklődők kis csoportja még mindig a járdán ácsorgott. Egy KNX-közvetítőkosci Cutler autója mögött parkolt, valamint ott volt Henessy is a Los Angeles Times-tól és Bailey az Examiner-től. A két riporter elálta Masuto útját, és kérlelték, hogy mondjon nekik még valamit az esetről.

-- Maguk ott dolgoznak a rendőrségtől két sarokra -- mondta nekik Masuto. -- Kérdezzék meg a szóvivőtől. -- Odaszólt Cutlernek, hogy induljon, majd beszállt a saját kocsijába, és az őrsre hajtott.

Beült Wainwright irodájába, és várta a századost, aki éppen a polgármesternél volt. Amikor visszatért, mogorva arcát a szokásosnál is mélyebb barázdák szántották.

-- A gyilkosság -- mondta -- természetes dolog Kelet-Los Angelesben, Nyugat-Los Angelesben, Hollywoodban és a Valleyben. De nem az Beverly Hillsben. Félórás előadást tartott nekem arról, hogy milyen helytelen embert ölni Beverly Hillsben. Masuto megértően bólintott.

-- Mindegy, ott egye a fene. Mi hír, Masuto?

-- Érdekes nap. Egy betörés, ahonnan semmit nem vittek el, és egy gyilkosság, ahonnan ugyancsak semmit nem vittek el.

-- A francba a Briggs-féle betöréssel! Mi a helyzet Gaycheckkel?

-- Mindkettő figyelemre méltó. Minden napnak lelke van.

-- Nem érdekel a keleti filozófia.

-- Elég baj. Tehát Gaycheck... Közelről lőtték le, kis, huszonkettes kaliberű fegyverrel.

-- Ezt Baxter már közölte -- mondta Wainwright. -- Kis hatótávolságú huszonkettessel, amit retikülpisztolynak is hívnak. Valószínűleg Smith and Wesson. A golyó behatolt az agyba, és megállt a koponya hátfalán. Más?

-- Olyan valaki tette, aki ismerte. Küzdelemnek semmi nyoma, ellenállásnak sem. Valaki a fejéhez emelte a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt, azután elkapta Gaychecket, és lefektette a szőnyegre. Ezért, retikülpisztolyt ide vagy oda, nem hiszem, hogy nő volt. Gaycheck legalább hetvenöt kiló. Kivételes nőnek kellett volna lennie... hidegvérűnek és erősnek, hogy elbírja a holttestet.

-- A legközelebbi hozzátartozók?

-- Nincsenek. Magányos ember. Ellenőrizték az ujjlenyomatait?

-- Az FBI-nál és a Los Angeles-i rendőrségnél semmi.
-- Az Interpol?
-- Erre is gondoltam. Félórával ezelőtt telexeztünk nekik. Mi a helyzet ezzel a Haber nevű pofával?

Masuto gondterhelten bólintott. -- Nekem gyanús.

Túljátszotta a dolgot: hányás, reszkető kezek. Ügyes hazudozó. Az üzlet végében van egy páncélszekrény, és azt állítja, nem ismeri a kombinációját. Szerintem hazudik. Azt hiszem, ha akarná, kitalálhatná, ki a gyilkos. Azt is tudhatja, miért ölték meg Gaychecket. Megjátszotta, hogy majdnem összeesik, amikor meglátta a hullát, de a maga kis műsorát higgadtan adta elő. A Lapeeren lakik, Nyugat-Hollywoodban. Ráállítanék egy embert.

-- Milyen típusú a páncélszekrény?

-- Stayfix.

-- Rendben. Reggel majd odaküldünk egy embert, hogy nyissa ki. Azt akarom, hogy gyorsan tisztázódjon ez az ügy, Masao.

-- Vagyis holnapra szállítsam a megoldást.

-- Ne idegesítsen, Masao. Ez nem homályos utcai lövöldözés. Vannak nyomok, és vannak összefüggések.

-- És van egy hidegvérű és nagy önuralmú gyilkosunk.

-- Magát ezért fizetik.

-- Köszönöm.

Wainwright irodájának ajtaja kinyílt, egy lány lépett be, kezében sárga papírlappal.

Átnyújtotta. -- Telex az Interpoltól, százados úr.

Elolvasta. -- No lám! -- mondta Masutónak.

-- Gaycheck?

-- Gaylord Schwartzmannak hívják -- volt SS-százados, a negyedik legfontosabb ember Buchenwaldban, körözteti Nyugat-Németország, Kelet-Németország, Izrael és Franciaország. 1944-ben nyoma veszett, feltűnését különböző időpontokban jelentették Brazíliából, Argentínából és Kanadából.

-- De Beverly Hillsből nem.

-- Beverly Hillsből nem.

3. Ishido

Masao Masuto Culver Cityben lakott, és ha valaki nem ismerné Los Angeles földrajzát, elárulhatjuk, hogy bár Culver City autóval mindössze néhány percre van Beverly Hillstől, az ingatlanárakat és a lakosság összetételét illetően óceánok választják el a két városnegyedet egymástól. Masuto kis, két hálószobás háza egy csupa kis házból álló utcában állt, és a többitől csak az elülső sövény meg a hátulsó kert bujaságában és tökéletességében különbözött. Amikor Masuto nem volt rendőr, amikor nem volt szolgálatban, meglehetősen egyszerű és megelégedett életet élt. Volt egy hétéves lánya, Ana, egy kilencéves fia, Uruga, egy felesége, Kati, és egy rózsakertje, amelyben sok kellemes órát töltött elmélkedéssel. A rózsakertben, melyet három oldalról hibiscus-sövény szegélyezett, negyvennégy különféle rózsabokor pompázott: az ősi káposztarózsától a modern kertművészet szagtalan fekete-bíbor hibrid-csodájáig minden megtalálható volt itt. Masuto ismert minden egyes tövet, ismerte jó és rossz tulajdonságait, virágzási idejüket, és meg volt győződve róla, hogy a maguk módján a növények is ismerik őt.

Felesége, Kati, régimódi nevelést kapott. Kicsi, kedves, félénk asszony volt, és bár Kaliforniában született, visszahúzódó életet élt. Autót nem vezetett. Amikor gyalog elmerészkedett az élelmiszer-áruházba és arra a néhány helyre, ahová nem küldhetett mást maga helyett, mindig remegve tette meg az utat. A ház volt az ő igazi világa, és állandó izgalomban élt férjének különös, durva foglalkozása miatt. De azt a világot csak gondosan megszűrt beszámolókból ismerte.

Masutót, amikor esténként hazatért, tartózkodóan, de mindig érezhető megkönnyebbüléssel üdvözölte. A fürdő már készen állt. A férfi üdvözölte a gyerekeket, váltott velük néhány kedves szót, megfürdött a gőzölgő, forró vízben, és belebújt a kimonóba, amelyet Kati már odakészített. Azután bement a kis elfüggönyözött helyiségbe, ahol meditálni szokott. Mivel Zen-buddhista volt, mindig igyekezett időt szakítani a meditációra, függetlenül attól, hogy napi teendői mennyire nyomasztották -- ha lehetett, negyvenöt percet, de legalább ötöt, ha többre nem volt mód. Tudta, hogy öt perc elmélyült meditáció többet ér egy órányi vívódásnál, hogy a lélek engedetlen fenevadját megszelídítse. Ezúttal harminc percig ült törökülésben, azután átment a feleségéhez.

Majd a kis fekete zománcasztal két oldalán párnákra telepedve megteáztak. Masuto szerette a teát szertartásosan elkészíteni és kortyolni, és Kati várta, mikor kezd mesélni az elmúlt napról.

-- Megölték egy embert -- mondta végre Masuto.

Kati félelemmel vegyes együttérzéssel megrázta a fejét. Soha nem értette, hogy az a férfi, aki az ő férje, hogyan tud a halál társaságában élni és dolgozni.

-- Nem ítélek, de sok ártatlan ember haláláért volt felelős. A halál már régóta várta, hogy üdvözölhesse.

-- Szenvedett?

-- Kevesebbet, mint azok, akiket ő ölt meg -- válaszolta Masuto.

-- Akkor valami más bajod van. Valami aggaszt.

-- Hát igen. -- Elmosolyodott. -- De neked nem kell aggódnod. Apróság, de nagyon talányos dolog. Postabélyegek.

-- Postabélyegek.

-- Amikről én semmit nem tudok. Nem olyan bélyegekről van szó, amelyeket az ember a postán vesz, ha felad egy levelet, hanem azokról, amiket az emberek kapzsiságból és szenvedélyből gyűjtenek.

-- De hiszen Uragának is van bélyegalbuma, te vetted neki. Mindenkit japán bélyegekért nyúz.

-- Hát persze -- villant át Masuto agyán. -- És emlékszel, miért vettem?

-- Mert kapott egy csomag bélyeget ajándékba Ishidótól, a rokonunktól. Hát persze. Ha bélyegekről akarsz megtudni valamit, fordulj Ishidóhoz. Azt mondják, a bélyeggyűjteménye sok ezer dollárt ér.

-- Nem olyan egyszerű az -- mondta Masuto. -- Megalázó lenne, és nekem az nem megy olyan könnyen. Ishido megveti a származásomat, az őseimet és a foglalkozásomat.

-- Dehogyan -- tiltakozott határozatlanul Kati.

-- Ő szamuráj. Az én apám kertész volt. Soha nem bocsátotta meg, hogy rendőrnek mentem.

-- Ezt csak te hiszed. Megfeledkezel róla, hogy harminc éve Kaliforniában él. Nem kötik a régi szokások. Hallottam, amikor elragadtatással beszélt rólad.

-- És ráadásul sohasem vendégeskedtünk a házában. Mióta csak házasok vagyunk,

sohasem vendégeskedtünk a házában.

-- És te meghívtad őt hozzánk?

-- Ki vagyok én, hogy meghívjam Ishidót a házába?

Kati nem figyelmeztette, hogy értelmes ember létére elég makacs és bolond; egyszerűen annyit mondott, hogy nemcsak Ishidóban van büszkeség, majd jellegzetes japán kifejezéssel hozzátette: -- Nagyon sajnálom, drága férjem.

Masuto ebéd alatt nem szólt egy szót sem. Ha hallgatott, a gyerekek is hallgattak. Nem volt a legkellemesebb ebéd. Amikor befejezte az evést, felállt az asztaltól, a telefonhoz ment, és egy számot tárcsázott. Kati figyelt.

Japánul szólalt meg, és Kati finoman elmosolyodott. Ishido házában a szolgák rosszul beszéltek angolul.

-- Ishido Donóval szeretnék beszélni. Masao Masuto vagyok.

Szünet. Katira pillantott, aki elkomolyodott.

-- Ezer bocsánat, Ishido Dono. A legalkalmatlanabb időben zavarom... Igazán nagyon kedves. Tudom, hogy tapintatlan vagyok, de a munkámat érintő dologról van szó, és szükségem lenne a segítségére és a bölcsességére ... Természetesen. Egy óra múlva. Hálásan köszönöm.

Masuto letette a kagylót, és azt mondta: -- Nagyon megköszönném, ha arra, ami most történt, nem tennél semmilyen megjegyzést.

-- Nagyon szeretlek -- válaszolta Kati. Masuto elmosolyodott, és a gyerekeknek megeredt a nyelvük.

Bel Air ugyancsak része Los Angelesnek, de ha lehet, még Beverly Hillsnél is zártabb és gazdagabb része. Külön rendőrsége van, amelyet a Bel Air-i Járőrnek neveznek, és néhány négyzetkilométernyi területén több a kastély, a torony és a pazar épület, mint amennyita Rajna száz kilométeres szakaszán találni. Ishido háza egy dombtetőn állt, és Masuto, ahogy aznap este az odavezető kanyargós úton hajtott, újra eltűnődött azon a furcsa jelenségen, amit Amerikának neveznek: egy szamuráj békeességben és gazdagon, elismeréssel és tisztelettel övezve él az emberek között, azok között, akik ellen nemrég még harcolt.

-- Így van ez -- mormolta magában a jellegzetes Zenbölcsességet.

A földszintes ház japán stílusban épült, sövény- és téglakerítés vette körül, átlátszó falain fény szűrődött ki. Csengőként egy ősi kínai gong szolgált, és a szívélyesség különleges jeleként maga Ishido nyitott ajtót. Masuto szégyellte magát csökönnyös büszkesége miatt.

Ishido alacsony, sovány, kerek arcú, hatvan év körüli férfi volt. -- Igazán örülök, igazán el vagyok ragadtatva -- mondta japánul-, hogy kedves rokonom megtisztelti egyszerű és szerény otthonomat.

-- Nem, én érzem magam megtisztelve -- felelte Masuto japánul. Tudta, hogy rossz a kiejtése, de vigyázott, hogy ne tűnjön fel. -- Ön lekötelez. Nem is tudom, hogyan köszönjem meg szívességét.

-- Az én házam az ön háza. Ön nagyon sokáig volt idegen a számomra.

Bent a házban Ishido átváltott angolra. Enyhe brit hanglejtéssel és szinte akcentus nélkül beszélt. A nappaliba tessékelt Masutót. A szoba meglehetősen nagy volt, körülbelül tízszer hat méter. Japán stílusban volt berendezve -- azaz inkább azt mondhatnánk, japán stílusban volt üres: négy gyönyörű festett függöny, a földön párnák, alacsony asztalok; saját magának és családjának szánt szoba. A dolgozószoba már nyugati mintára volt berendezve; az, hogy Masutót ide vezette, a figyelmesség jelének számított.

-- Ön gondban van-mondta Ishido. -- Örülök, hogy ez elvezette hozzám.
-- Nem vagyok vele a terhére?
-- Rendőrségi munka?
-- Igen.
-- Kíváncsivá tesz! Miről van szó?
-- Tegnap megöltek egy embert. Sajnos leginkább gyilkosságokkal foglalkozom. Bizonyára tudja, hogy én vagyok a Beverly Hills-i rendőrség gyilkossági csoportjának vezetője.
-- Nem. Nem tudtam. Nagyszerű! Ki volt az áldozat?
-- Ivan Gaychecknek hívták.
-- Gaycheck? Valóban? -- Ishido holdarca kifejezéstelen maradt.
-- Látom, ismerte.
-- Ismertem, de ez nem szolgált örömömre.
-- Volt vele üzleti kapcsolata?
-- Egyszer. Durvának és kellemetlennek találtam. Tudja, Masao a neve semmit sem árul el -- Ivan Gaycheck. Semmit sem jelent, de olyan, mintha a viselője szláv vagy magyar lenne. Német volt.
-- Honnan tudja?
Ishido elmosolyodott. -- Igazam van?
-- Igen.
-- A kiejtéséből. Jó fülem van. Mondja el, hogy talált rá a halál.
-- Valaki, akit jól ismert, homlokon lőtte egy kis huszonkettes kaliberű pisztollyal.
-- Ó. -- Más megjegyzést nem tett. Masuto figyelte rokonát, de semmit nem olvasott le arcáról. Egy olyan ember arcáról, mint Ishido, nem könnyű olvasni.
-- Következtetései rendőri munkájának eredményei?
-- Nem valami fényes eredmények -- mondta Masuto. -- Megvan a golyó, de küzdelemnek nem találtuk nyomát. Közelről lőtték le.
-- És mivel bélyegekkal kereskedett, feltételezi, hogy halála a bélyegekkal lehet kapcsolatban. És mivel én gyűjtő vagyok, felkeresett engem.
-- Bocsásson meg érte. Csak felvilágosítást szeretnék kérni.
-- Ostobaság, Masao -- ne haragudjék. Ha ez a gyilkosság egy bélyeg miatt történt, akkor következésképpen minden fontosabb gyűjtő gyanús. A gyűjtők nagyon furcsa figurák. Úgy hallottam, ön buddhista.
Látszólag cél nélkül váltott témát, de Masuto tudta, hogy az olyan ember, mint Ishido, semmit nem tesz cél nélkül, meggondolatlanul. -- Zen-buddhista vagyok. A Soto-iskolához tartozom.
-- Igen? A maga módján minden buddhista a jelentést keresi. Egy gyűjtő, egy valódi gyűjtő-szintén a jelentést kutatja, egy irányban, fanatikusan, de ennek a vallásnak nincsenek etikai határai. Ért engem?
Masuto bólintott. Törökülésben ültek egy alacsony, fényes tükörasztal két oldalán. Fiala nő jelent meg, teáskészletet hozott. Kimonót és selyemövet viselt, roppant bájos volt. Ishido nem mutatta be. Masuto tudta, hogy Ishido felesége régen meghalt. A nő letette a tálcát, kitöltötte a halványsárga teát, és eltűnt. Masuto udvariasan hallgatott. A teát kortyolták. Ishido megszólalt :
-- Ezek szerint gyanúsított vagyok.
-- Nem.
-- Miért nem?
-- Ön az én rokonom.

-- Ez nem érv. Meg kell kérdeznie tőlem, van-e olyan bélyeg, amely egy valódi gyűjtőnek a gyilkosságot is megéri. Természetesen az olyan ember esetében, mint Gaycheck, ezernyi indítóok szóba jöhet. Nem volt köze az SS-hez? Bizonyára utánaézett az Interpolnál.

-- De volt.

-- Akkor egy zsidó, aki felismerte, bizonyára jogosnak látná a bosszút.

-- Nem hiszem -- válaszolta lassan Masuto. -- Az erőszakos tett nem az ő módszerük.

-- De a módszerek változnak -- lásd Izraelt.

-- Lehet. De én egyszerűen gondolkozom. Ha egy bélyegkereskedőt meggyilkolnak, akkor a bélyeget keresem. -- Masuto kortyolt a teából. -- Akkor azt kérdezem : van olyan bélyeg, amelyik megér egy gyilkosságot?

-- Ki tudja, mi minden vezethet gyilkossághoz? Az utcán néhány dollárért is megölnek embereket. Bizonyára tudja, hogy tábornokként harcoltam a császár háborújában... és a háború hatalmas öldöklés. Ki tudja? Az én szenvedélyem a porcelán. Mindig arról álmodtam, hogy legyen egy Tang-kori baktriai ló a gyűjteményemben... nem agyagló, hanem az a mármár mitikus Tang-ló, amelyet állítólag porcelánból készítettek, s a leírások szerint vékony, mint a papír, úgy zeng, mint a zenélő kő, és kék, mint az ég az esőfelhők között. Létezik ilyen? A szóbeszéd szerint van egy Pekingben, és egy a tokiói császári palotában... de ez csak pletyka. Soha nem beszéltem senkivel, aki tényleg látott volna ilyen lovat. Tudnék-e ölni érte? Annyi mindentől függ az ilyesmi. Egy olyan embert, mint Gaycheck... el tudom képzelni, hogy megöljek, de nem bélyegért. Én csak japán bélyegeket gyűjtök. Talán. .. -- Ishido elhallgatott, elmosolyodott, kortyolt a teából.

-- Igen, van egy olyan bélyeg. A Sárkány-sorban. Kétszínű, fordított középnomással. De hát, tudja... ez már megvan nekem. Úgyhogy a kérdés felesleges.

Masuto ekkor megbocsáthatatlan dolgot követett el. -- Megnézhetném? -- kérdezte.

Ishido nyugodtan nézett rá, arcán Masuto ügyesen színlelt közömbössége tükröződött. Azután bólintott, felállt, és átment a másik szobába. Kis fekete albummal tért vissza, kinyitotta, hogy megmutassa a bélyeget, amelyen Masuto semmi különlegeset nem látott. Közepén ott volt a fordított sárkány.

-- Mennyit ér, ha szabad ilyen illetlen kérdést feltennem?

-- Ön rendőr -- mondta Ishido, és ezzel az egyszerű kijelentéssel kirekesztette Masutót világából. -- Hong Kongban vásároltam tizenkét évvel ezelőtt. Az eladó nem volt szakember. Ezer angol fontot fizettem érte. A mai inflációban... szóval több mint hetvenötezer dollárt ér.

Masuto még nem szedelőzködött. Ishido házába nem fogják újra meghívni, ezért amit akar, most kell megkérdeznie. Mivel itt rendőrnek tartják, és csak rendőrnek, el kell játszania a rendőr szerepét.

-- Ez a világ legértékesebb bélyege?

-- Dehogya. Az én szülőföldemnek nem adatott meg ez a tisztesség, de az országokat és az embereket nem is bélyegeik értéke alapján ítéljük meg. Van egy bélyeg, az 1848-as egypennys Mauritius. Ma, kifogástalan állapotban, százötvenezer dollárt is megér. Tudomásom szerint nincs ennél értékesebb bélyeg.

Majdnem tizenegy óra volt, amikor Masuto hazaért Culver City-beli otthonába. Kati várta. -- Kellemes volt? -- kérdezte. -- Szívesen fogadott?

-- Szívesen fogadott, igen. Nagyon szívélyesen.

-- Tényleg?

-- Szomorú dolgot kell mondanom, Kati. Úgy érkeztem, mint rokon, és úgy jöttem el,

mint rendőr.

-- Nagyon sajnálom! Milyen kár!

-- Illetlen kérdéseket tettem fel. És ami a modoromat illeti... de hát végül is rendőr vagyok.

-- Mondott valaha is valaki egy rossz szót a modorodról?

-- Drága Kati! -- Sóhajtott, odalépett a könyvespolchoz, és leemelte az Encyclopaedia Americana egyik kötetét -- a szép sorozatot alig egy éve vette a gyerekeknek, és nagyon büszke volt rá. Végigpörgette a lapokat, majd átnyújtotta a könyvet Katinak. Kati szeretett felolvasni férjének. Részben megnyugtatta vele Masutót, részben úgy érezte, ilyenkor együtt gondolkodnak. Masuto rámutatott egy bekezdésre, és megkérte, olvassa fel.

-- Mauritius -- kezdte.

-- Nem, drága feleségem, nagyon sajnálom, de Ishido máshogyan ejtette ki a szót. Ő Mauriciusznak mondta. Biztos vagyok benne, hogy az ő kiejtése a helyes.

-- Igen, igen. Mauriciusz. „Sűrűn lakott sziget az Indiai-óceánon, kb. 550 mérföldre Madagaszkártól keletre; önálló állam a Brit Nemzetközösségen belül. Fővárosa Port Louis. Több kisebb sziget is fennhatósága alá tartozik, így Rodrigues, 350 mérföldre keletre, valamint szétszórt korall szigetcsoportok, 250-580 mérföld távolságra.” -- Megállt. --A következő bekezdés a lakosságról szól. Felolvassam?

-- Ne. És mi jön utána?

-- A természeti viszonyok. A gazdasági helyzet.

-- Bélyegekről nincs szó? -- kérdezte Masuto.

-- Nincs. Bélyegekről semmi. A következő bekezdés a „Történelem”. Felolvassam neked?

-- Csak ha van benne szó bélyegekről.

-- Bélyegekről semmi -- mondta Kati szomorúan. -- Egyébként nagyon érdekes. Tudtad, hogy Mauritius a dodó-madár őshazája?

-- A dodó-madár kihalt.

-- Azt mondod, hogy már sehol nem él dodó-madár?

-- Azt hiszem, nem.

-- Ó, de szomorú. De miért érdekelnek a bélyegek, ha annyi mindent tudsz?

-- Mert létezik egy postabélyeg, amelyet 1848-ban adtak ki ezen a Mauritius nevű helyen, és amely itt a környéken százötvenezer dollárt ér.

-- Egyetlen postabélyeg?

-- Igen, Kati.

-- De miért? Hogyan érhet egy apró postabélyeg annyi pénzt?

-- Gondolom, úgy, hogy nagyon ritka. Sokat adnék érte, ha tudnám, van-e ilyen bélyeg Beverly Hillsben.

4. Ronald Haber

A telefon úgy tört be Masuto álmába, mint egy dühödt tűzoltóautó. Miközben a kagylóért nyúlt, hogy felvegye, látta, hogy az óra világító számlapja 4 óra 20 percet mutat. A háttérben Kati halk, kétségbeesett hangokat hallatott. Nem tudta megszokni az éjszakai telefonokat.

Wainwright telefonált, és nem szaporította a szót. -- Masao, Haber meghalt.

Meggyilkolták.

-- Mi? Hol? Mikor? -- Masuto még kába volt az alvástól.

-- A lakásán, a Lapeeren. Itt vagyok a seriff embereivel, és maga is azonnal húzza át ide a belét.

-- Most?

-- Most.

-- Hajnali négy óra húsz perc van.

-- Ha ezek a tetűk kirangathattak engem hajnali négykor az ágyból, akkor én is kirangathatom magát négy húszkor. Szóval húzza át ide a belét, és ne nyavalyogjon.

Miközben Masuto öltözött, Kati feltette a teáskannát a tűzre, de Masuto nem volt abban a hangulatban, hogy kivárja a teát. Felhajtott egy pohár tejet, bemászott az autóba, és nekiindult az éjszakának -- vagy inkább a reggelnek, mert már világosodni kezdett. Mint már annyiszor, nem győzött álmélnodni azon a geográfiai elmebajon, amelyet Los Angelesnek neveznek. Először is van egy Los Angeles nevű város, valamint egy Los Angeles nevű megye. Los Angeles városnak saját rendőrsége van. Los Angeles megyének saját seriffje van, egy sereg helyettessel. Los Angeles városán belül több más város található, mint például Beverly Hills, és ezeknek is mind saját rendőrségük van. Ezen kívül, de még mindig Los Angeles városán belül vannak független területek, amelyeken a seriff helyettesei látják el a rendőri szolgálatot -- és bár ezek a különböző szervezetek előzékenyen biztosítják egymásnak a mozgásszabadságot és az információkat, munkájuk ettől nem lesz hatékonyabb.

A Lapeer Street, ahová Masuto igyekezett, Nyugat Hollywoodban van, amely független terület, a seriffhelyettesek ellenőrzése alatt. Amikor megérkezett, a három seriff-gépkocsi már ott állt a kis jellegtelen bérház előtt. Felmutatta igazolványát az ajtóban álló őrnök. Öt óra volt, az égen megjelentek a hajnal első sugarai, de a lépcsőházban csak egy gyenge körte világított. A mozgolódás felébresztette a többi lakót: némelyikük felöltözve, magára kapott köntösben, kíváncsian álldogált a résre nyitott ajtóban.

Haber egyszobás, jellegtelen bútorokkal berendezett lakásban lakott. Az ilyen helyekre belépve Masuto mindig fontosnak tartotta az első benyomásokat -- itt sivárságot, közömbösséget, kétségbeesettséget érzett; a lakás sok mindent elárult lakójáról, annak ellenére, hogy most nagy volt a rendetlenség, a bútorokat felborították, egy lámpát összetörtek, a fiókokat kifordították a padlóra. Két seriffhelyettes, egy ujjlenyomatszaktató, egy fényképész, két hullaszállító és Wainwright zsúfolódott össze a szobában. A hullaszállítók meg nem terítették szét gumilepedőjüket, nyilván arra vártak, hogy Masuto megtekintse a holttestet.

Nem volt szép látvány. Haber a sarokban feküdt, mintha odavágták volna.

-- Agyonverték -- mondta Wainwright Masutónak. Állatok -- mondta az egyik seriffhelyettes. -- Ebben a városban nyüzsögnek az ilyen vadállatok.

-- Elvihetjük, őrmester? -- kérdezte az egyik hullaszállító Masutótól. Bólintott. Haber tetemét rátették a hordágyra, letakarták a gumilepedővel, és kimentek. Masuto csendben állt, a szobát fürkészte.

-- Na? -- kérdezte Wainwright.

Masuto vállat vont. -- Az erőszak korunk betegsége. És nemcsak Nyugat-Hollywoodban tenyészik.

-- Nem vagyok kíváncsi a süket filozófiájára.

-- Meghalt.

-- Óriási! Észbontó! De mi köze a másik gyilkossághoz? Biztos, hogy ez külön ügy!

-- Gyilkosoktól nem várhatjuk, hogy következetesek legyenek.

-- Gyomorgörcsöt kapok magától -- mondta Wainwright. -- Megbízom, hogy nyomozzon

ki egy francos gyilkosságot, erre kettő lesz belőle.

-- Ez Nyugat-Hollywoodban történt. Az ő dolguk. -- Masuto a seriffhelyettesek felé intett a fejével.

-- Óriási.

-- Egyébként is holnap jár le a határidő. Még nincs holnap.

-- De holnap van -- mondta Wainwright. -- Rendben. Ne haragudjon. Ez hajnali három körül történt, ezért nem aludtam semmit. Ideges vagyok. Az isten áldja meg, Masuto, mi folyik itt?

-- Nem tudom -- mondta Masuto elgondolkozva.

Az egyik helyettes odaszólt Masutónak: -- Wainwright százados azt mondja, hogy Haber annál a kereskedőnél dolgozott, akit tegnap lelőttek Beverly Hillsben. Van valami kapcsolat a két ügy között?

Szíve szerint Masuto azt felelte volna, hogy a föld valamennyi élőlénye és eseménye között szoros kapcsolat van; de meggondolta magát, és csak a fejét rázta.

-- A fenébe is, őrmester, csak nem akarja azt mondani, hogy véletlenről van szó? Mert ha igen...

-- Nem véletlen.

-- De azt mondta...

-- Azt kérdezte, mi az összefüggés. Én megráztam a fejemet -- szakította félbe Masuto meglehetősen ingerülten. Bár a seriffhelyettesek viselkedésében semmi kivetnivalót nem talált, mégsem szerette őket, mert nem volt valami nagy véleménnyel szellemi képességeikről, és dühítette, hogy olyasmivel zaklatják, ami az emberiség legköznapibb nyavalyája. -- Nem mondtam, hogy nincs kapcsolat. Van. Csakhogy nem tudom, mi az. Az ujjlenyomat-szakértő vigyorogva megszólalt: Találtam egy-két remek példányt, őrmester. Nem akarja megnézni őket?

-- Miket?

-- Az ujjlenyomatokat. Csináltam egy sorozatot Haberról. És találtam itt egy tucattal, ami nem az övé.

-- Nem, köszönöm -- mormogta Masuto.

-- Imádom a fiút -- mondta az ujjlenyomatok szakértője az ajtóban álló seriffhelyettesnek. Sértődötten kifelé tartott.

-- Tudhatnád, Billy -- mondta a helyettes --, hogy Beverly Hillsben csupa okostóni dolgozik. Ők a nagymenő zsaruk. Mi vagyunk a trágádomb.

Az ujjlenyomat-szakértő eltávozott. Egy másik seriffhelyettes odaszólt az ajtóban állónak: -- Mit jár a pofád, mint a kacsza segge? -- Ezután odalépett Masutóhoz. -- Ne haragudjon, őrmester. Az éjszakai hívást senki se szereti, ilyenkor mindenki torkig van. Williams vagyok, az éjszakai gyilkossági csoporttól. Ha ön vagy Wainwright százados bármiben segíteni tudna, nagyon megköszönnénk.

-- Szöveg hatért -- morogta az ajtóban álló helyettes. Williams szúrósan rápillantott. Wainwright nem szólt semmit. Érdeklődéssel figyelte Masutót. Elég hosszú ideje dolgoztak együtt, hogy ne kételkedjen abban, amit Masuto mondott vagy tett.

-- Kihallgatta a szomszédokat? -- kérdezte Masuto Williamstől.

-- Mindet.

-- Mind ébren voltak?

-- Baromi nagy dulakodás folyt itt. Az egyik szomszéd értesített minket. Egy fiatal lány, a neve Cindy Lang.

-- Csak egy? Hányan laknak a házban?

-- Ezen az emeleten négyen. Ők hallották.

-- És csak egy telefonált?
-- Ez a helyzet, őrmester.
-- Látott valamelyikük valamit?
-- Állítólag nem.
-- Hazudnak -- szólt közbe az egyik seriffhelyettes.
-- Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem -- mondta Williams. -- Senki sem akar belekeveredni.
-- Futó léptek? Ez elárulhatja valamit. Más két láb hangja, és más négyé.
Williams az ajtóban álló helyettes felé fordult, aki vállat vont, és azt mondta: -- Ezt még nem kérdeztem meg tőlük.
-- Hát akkor kérdezd meg, a fenébe is! -- förmedt rá Williams. A helyettes elment, és Williams Masutohoz fordult: -- Hallottak elindulni egy autót.
-- Mindig hallanak elindulni egy autót.
-- Mást nem hallottak?
-- Például mit?
-- Hangokat.
-- Férfi hangokat igen. De nem értették.
-- Ismerte valamelyik lakó Habért?
-- Nem. Legalábbis ezt monják. Magányos ember volt. -- Williams körülpillantott a lakásban. -- Először biztosan átkutatták az egészet. Azután megölték, és leléptek.
-- Mi volt nála?
-- Kulcsok és egy tárca. Akarja látni?
Masuto bólintott. Williams barna borítékot húzott elő a zsebéből, és átnyújtotta Masutónak. Wainwright belezuhant egy fotelba, mélyet sóhajtott, és félig lehunyta a szemét. A helyettes visszajött.
-- Nos? -- kérdezte Williams.
-- Van, aki kettőt mond, van, aki négyet, van, aki hatot -- ami egy, két, illetve három személyt jelent.
-- Magamtól rá se jöttem volna -- mondta Williams.
-- És Cindy Lang szerint? -- kérdezte Masuto. A tárcát vizsgálgatta: hitelkártya, jogosítvány, biztosítási kártya, de pénzt nem talált. Három kulcs.
-- Ha volt is pénze, elvitték -- mondta Williams.
-- Nem hiszem, hogy pénzt kerestek, de ez így szokás öcsiéknél. A hitelkártyáját itthagyták.
-- Ki az a Cindy Lang? -- kérdezte a seriffhelyettes.
-- Olyan az agyad, mint a szita -- mondta Williams undorral. -- Az a lány, aki telefonált. A szőke az F. lakásban.
-- Igen?
-- Tehát mit mondott?
-- Azt mondja, szerinte hárman voltak.
Masuto bólintott. Wainwright elbóbiskolt. A fényképész összerakta a felszerelését, és elment.
-- A halál oka? -- kérdezte Masuto Williamstől.
-- Koponyatörés a bal halánték felett.
-- Bokszer?
-- Az orvos arra tippel.
-- Körülnézhetnék?
-- Érezze otthon magát. De ezt a lakást felforgatták, mintha földrengés lett volna.

-- Nem találták meg, amit kerestek -- mondta Masuto. -- Ezért úgy döntöttek, hogy kiverik Haberből. Csakhogy nem volt nála.

-- Micsoda?

-- Ki tudja?

-- Akkor meg honnan a fenéből tudja, hogy nem volt nála?

-- Megölték.

-- Talán miután elvették tőle.

-- Talán. -- Masuto átment a hálósobába. Alaposan átkutatták, a huzatot leszakították a bútorokról, a matracot felfordították, a képeket letépték a falról... a fürdőszobában az üvegeket kiürítették, a fogkrémes tubust felvágták. Masuto a ruhásszekrényhez lépett. Haber ingujjban volt a gyilkosság idején. Zakója a szekrényben lógott. Masuto leakasztotta, és az ágyra terítette. Wainwright felébredt a szunyókálásból, és Williamsszel együtt figyelte, mit csinál Masuto. Az visszahajtotta a bélést, és egy átlátszó ragasztószalaggal odaerősített műanyag tokocská vált láthatóvá, benne egyetlen bélyeg.

-- A szentségit! -- sziszegte Williams. Wainwright nem szólt semmit.

-- Az istenit magának, őrmester, honnan tudta, hogy ott van?

-- Nem tudtam. Megpróbáltam Haber fejével gondolkozni ... egy kicsit.

-- Ez az, amit kerestek? Ez az a bélyeg?

Masuto óvatosan kivette a bélyeget a tokból, és megvizsgálta. -- Nem.

-- Honnan tudja, Masao? -- kérdezte Wainwright.

-- Ez egy 1847-es tízcentes George Washington, és körülbelül háromezer dollárt ér. Nem ezt keresték, nem háromezer dollárra fáj a foguk, mert ha így lett volna, Haber odaadta volna nekik.

-- Mi maga, bélyegszakértő? -- horkant fel Williams.

-- Egyáltalán nem ismerem a bélyegeket. Haber beszélt erről tegnap. Kitalált valami zavaros történetet. -- Wainwrighthoz fordult: -- Haber vagy tudta, hogy a bélyeg Gaycheck zsebében van, és kivette, vagy ismerte a páncélszekrény kombinációját, és hazudott.

-- Mi lenne, ha rákennénk, hogy ő ölte meg Gaychecket a bélyeg miatt, a többiért meg fájjon a seriff feje?

-- Nem megy -- mondta Masuto.

-- Befejeztük itt?

Masuto megrázta a fejét, visszatette a bélyeget a műanyag tokba, és átnyújtotta Williamsnek. -- Gondolom, Gaychecké, és ő halott. Mi legyen vele, százados?

-- Tartsa meg bizonyítéknak. Aztán majd meglátjuk. Éhes vagyok. Reggelizzünk meg, Masao.

-- Jó. De szeretnék beszélni Cindy Langgal. Masuto előbb felhívta a feleségét. Már majdnem hét óra volt, és Kati nem aludt, amióta a telefon felébresztette őket. -- Masao -- mondta --, aludnod kéne legalább egyetlen éjszakát, és pihened kéne, és egyébként is alig vagy velünk. Masuto megpróbálta megnyugtatni.

-- Masao, éppen egy könyvet olvastam a női egyenjogúságról, és bár először felbosszantott, most már korántsem vagyok olyan biztos magamban. Egyáltalán nem. Masuto letette a telefont, és közölte Wainwrighttal, hogy a felesége a női egyenjogúságról olvas könyveket.

-- Mindig azt hittem, hogy japán lányt kellett volna feleségül vennem. Maga most összetörte az álmomat -- mondta Wainwright. -- Keressük fel Cindy Langet. Lementek az előcsarnokba, és bekopogtak az F. lakás ajtaján. Annyira nyílt ki, amennyire a

biztonsági lánc-engedte. Masuto egyenes szálú szőke haját és gyanakvó kék szemeket látott.

-- A Beverly Hills-i rendőrségtől vagyunk -- mondta.

-- Ez Wainwright százados. Én Masuto nyomozó őrmester vagyok.

-- Ez itt viszont nem Beverly Hills. Már beszéltem a helybeli zsarukkal. Elmondtam, amit tudok, azaz a semmit. Nem is ismertem Habert.

-- Szeretnénk, ha ránk tudna szólni néhány percet-- mondta Masuto kedvesen.

Felmutatta jelvényét.

A lány egy-két pillanatig habozott. -- Rendben van, de munkába kell mennem. Fél nyolcra -- mondta. Kiakasztotta a láncot, kinyitotta az ajtót, és ők beléptek a lakásba:

egy szoba, bevetetlen egyszemélyes ágy, a falon néhány harsány reprodukció; egy

rongyszőnyeg. Cindy Lang huszon-egynéhány éves volt, vékony, csinos lány.

Farmernadrág és blúz volt rajta. Alig különbözik a többitől, gondolta Masuto, akiket NyugatHollywood utcáin látni, ahol a farmernadrág és a kócos szőke haj szinte kötelező egyenruhának számít.

-- Maga hívta ki a seriffet az éjjel? -- kérdezte tőle Masuto.

-- Igen. Olyan hangokat hallottam, mintha ölnének valakit, ezért kihívtam a zsarukat. És akkor mi van?

-- Az van, hogy maga legalább az emberi nemhez tartozik. Senki más nem hívta őket.

-- Jó, akkor az emberi nemhez tartozom. Mehetek dolgozni?

-- A seriffhelyettesnek azt mondta, hogy három ember rohant erre. Honnan tudja, hogy hárman voltak?

-- Úgy hangzott, mintha hárman lennének.

-- Az hogy hangzik?

-- Három ember. Miért nem megy a dolgára, őrmester, miért nem hagy békén? Pincérnő vagyok, rohadt egy meló, de legalább van, és ezenkívül semmim sincs. Ha elkések, kirúgnak.

-- Én úgy gondolom, maga látta őket. Kinyitotta az ajtót, és látta őket.

-- Én meg úgy gondolom, hogy nem láttam őket.

-- Ha látta őket -- mondta Masuto udvariasan --, akkor maga az egyetlen szemtanú. Ez nagyon fontos.

-- Hát persze. Tudja, mi a fontos? Cindy a fontos, mert ha én nem vigyázok rá, akkor senki. Tudja maga, hogy hol vagyunk? Nyugat-Hollywoodban, nem pedig Beverly Hillsben. Ez a hely itt tele van mocskos alakokkal. Ki fogja hívni a rendőrséget, ha valaki úgy dönt, hogy engem agyonver?

-- Elintézhethetjük a seriffel... -- kezdett bele Wainwright, de Cindy közbeavatott:

-- Nehogy már a nyakamba akassza azokat a tetves seriffhelyetteseket. Valamelyik éjjel jövök hazafelé, egyikük megállít, és meg akar vágni húsz dollárra, merthogy a kocsim bűzlik a marihuánától, közben már két hónapja egy csikket sem láttam, aztán meg bevitt, hogy narkós vagyok, fel kellett keltenem a barátnőmet az éjszaka kellős közepén, hogy megesküdjön rá, hogy nem vagyok kurva, szóval ne meséljen itt nekem a seriffhelyettesekről. Messziről bűzlenek. -- Kinyitotta az ajtót. -- Most pedig mennem kell dolgozni.

-- Nekem tetszik a lány--mondta Masuto, miközben lesétáltak a lépcsőn az utcára.

-- Nekem jobban tetszene, ha beszélne.

-- Beszél. Elmondtam, hogy hárman voltak. Hol akar enni?

-- Ben Frank éttermében... fent a Stripen. Masuto tojást rendelt, forró pirítóst és virslit. Wainwright komoran figyelte két kemény tojás mögül, és afelől, érdeklődött, miként

csinálja, hogy annyit eszik, és mégis olyan sovány.

-- Gének, anyagcsere.

-- Nem tetszik ez nekem, Masao, nem tetszik ez az egész rohadt ügy. Most már két gyilkosságunk van. Itt valami búzlik.

-- Egyik a seriffé.

-- Baromság. Az újságok meg a szaros tévé majd világgá kürtölik, hogy egy Beverly Hills-i bélyegkereskedőt és a segédjét meggyilkolták. Máris belénk kötöttek, hogy befogadtunk egy háborús bűnöst. Isten bizony nincs kedvem visszamenni az irodámba, mert ott lesz a polgármester, akinek semmi más dolga nincs, mint hogy kötözködjön a zsarukkal, maga meg azon az önelégült keleti arckifejezésen túl mit tud neki mondani?

-- Semmit. -- Masuto éhes volt. Evett.

-- Két kemény tojás. Az ördögbe is, miért nem mond már valamit?

-- Mert a feltételezéseim is csak azt bizonyítanak hogy milyen nagyképű keleti vagyok, ahogy maga mondani szokta, pedig tegnap este megtudtam, hogy körülbelül annyira vagyok én keleti, mint Jimmy Carter, és egyébként is ötven százalékban tévedni szoktam.

-- És ötven százalékban mindig igaza van. -- Wainwright az órájára pillantott. -- Háromnegyed nyolc, és a páncélszekrényes pasas nyolckor a North Canyonon lesz. Ott akarok lenni, amikor kinyitja a páncélszekrényt.

-- Nyitva van -- mondta Masuto két harapás között.

-- Mi van nyitva?

-- A páncélszekrény.

-- Micsoda? Mi a francot akar nekem bemesélni, Masao?

-- Az előbb azt kérte, hogy potyogtassak el néhány keleti feltételezést. Hát tessék.

-- Szóval feltételezés?

-- Feltételezés.

-- Azt mondja, hogy valaki kinyitotta és kiürítette a páncélszekrényt?

-- Csak az előbbit. Feltételezem, hogy az éjjel valaki kinyitotta a páncélszekrényt. De ha még egy feltételezésre kíváncsi, feltételezem, hogy üres volt, mert Haber kinyitotta és kisöpörte belőle, amit érdemes volt, mielőtt értesítette a rendőrséget. A második feltételezést egyébként el is felejtheti, mert soha nem fogom tudni bebizonyítani, hogy igazam van-e, vagy nincs.

-- Akkor meg miért nem mondta ezt el, és miért nem szólt, hogy figyeltessük az üzletet?

-- Mert nem voltam benne biztos addig, amíg meg nem találtam a bélyeget Haber zakójában, akkor meg már késő volt.

Wainwright felállt.

-- Hová megy? -- kérdezte Masuto.

-- Az üzletbe.

-- Nem ette meg a tojásokat.

-- Felfújhatja a tojásait. -- Wainwright az asztalra lökött két dollárt, és kisetett a helyiségből.

Masuto nyugodtan befejezte az evést. Azon a tényen tűnődött, miért volt Haber zsebében három kulcs. Hogyha, mint feltételezte, az egyik az üzlet kulcsa volt, akkor... nem, az nem lehet. Kifizette a számlát, és visszahajtott a Lapeeren álló házhoz.

Williams indulni készült, éppen beszállt az autóba, amikor Masuto megérkezett.

-- Megnézhetném még egyszer a kulcsokat? -- kérdezte Masuto.

-- Maga már megreggelizett. Én öt órája ebben a tetűfészekben vagyok.

-- Bocsásson meg.

Williams átnyújtotta a kulcsokat. Masuto levette a slusszkulcsot, és az egyik ajtókulcsot belepróbálta a ház külső zárjába, amelynek berregő hanggal kellett nyílnia. Beleillett.

-- A másik az emeleti lakáshoz való? -- kérdezte Williamstől.

-- Igen. Miért nem kérdezett meg? Megmondtam volna.

-- Szeretem a nehezebbik végükről megfogni a dolgokat -- mondta Masuto. --

Köszönöm.

Áthajtott Beverly Hillsbe, a North Canyon-i üzlethez. Járőrök állt előtte, mögötte Sy Beckman autója. Frank Seaton nyitott ajtót. Az üzlet kész romhalmaz volt, a fiókokat összetörték, mindent bélyegek borítottak.

-- Úgy tudtam, ezeken az utcákon maguk járőröznek -- mondta Masuto.

-- Az isten szerelmére, őrmester, ne bőszítsen maga is. Már elég letolást kaptam a századostól. Behúzták a bársonyfüggönyöket, de egyébként is csak ma reggel hétkor léptem szolgálatba.

Beckman előjött a hátsó szobából. -- Mocsok egy reggel ez, Masao. Mi a franc történt?

-- Habért agyonverték a lakásán Nyugat-Hollywoodban.

-- Ezt már tudom. A százados őrjöng. Mi emésztheti?

-- Ez is, az is. Itt van?

-- Visszament az őrsre. Neked azt üzeni, hogy ha megjössz, rögtön húzd át a beledet oda.

Masuto bólintott, és hátrament. Beckman és Seaton követte. -- Volt kulcsuk a bejárati ajtóhoz -- mondta Seaton. -- Lehet, hogy ha felfeszítik, valaki észreveszi.

-- Majd szólok nekik -- mondta Beckman csípősen.

-- Mit gondolsz, honnan volt kulcsuk, Masao?

-- Habertől. -- A páncélszekrényt nézte. Először is, nem volt valami jó páncélszekrény, de nem is profi módon nyitották ki. Nem egyértelműen amatőr munka, inkább valahol a kettő között. Lyukakat fúrtak a tárcsa köré, kiszakították, és kifeszítették az ajtót.

-- Mi volt benne? -- kérdezte Beckmantól.

-- Semmi. Kisöpörték a földre a tartalmát egy halomba a többivel. -A széttört vitrinek, a kiborított fiókok, a bélyeg- meg papírszemét felé bökött. -- Semmi áruló nyom. Csak a pokoli rendetlenség, nem igaz?

Alig félórája vagyok itt. Nekiláttam, hogy rendet csináljak ebben a káoszban. Jobban tennéd, ha átmennél az őrsre, Masao.

Amikor Masuto belépett Wainwright irodájába, egy alacsony, sólyomarcú, ötven év körüli férfit talált ott. A férfi szemben ült Wainwrighttal, aki íróasztala mögül mogorván üdvözölte a nyomozót.

-- Bemutatom Zev Kolan urat, a Los Angeles-i izraeli konzult. -- Majd a sólyomarcúhoz fordult: -- Masao Masuto nyomozó őrmester. Ő van megbízva az ügyel.

Masuto kezét nyújtott -- az alacsony ember természetéhez képest jó erősen megszorította.

-- Parancsoljon, uram!

-- Valamilyen bizonyítékra lenne szükségem, hogy Ivan Gaycheck valóban Gaylord Schwartzman volt.

-- Azt már elmondtam, hogy elküldtük az ujjlenyomatokat az Interpolnak, és ők azonosították -- mondta Wainwright.

-- Igen -- mondta Kolan úr. -- Ne haragudjon, hogy akadékoskodom, de előfordult már ilyen. Az Interpol adatai a náci tisztokról nem megbízhatóak. Túl nagy volt a felfordulás és a zűrzavar a háború után. Nagyon szeretnék megtalálni Gaylord Schwartzman századost, lehetőleg élve, vagy ha ez nem megy, holtan. Kormányom biztos adatokat szeretne.

-- Nem értem, miben lehetek a segítségére.
-- Én láttam egyszer Schwartzmant.
-- Láta?
-- Ő ölt meg. -- A két rendőr elképedve meredt rá. Nem tűnik őrültnek, gondolta Masuto, ellenkezőleg, tökéletesen normálisnak látszik. Kolan halkán folytatta: -- Nyolcunkat halálra ítélték Buchenwaldban. Tizenöt éves voltam. Ő vezette a kivégzőosztagot. A vállamon találtak el, mélyen a csont alatt. Schwartzman előhúzta a pisztolyát, hogy megadja a kegyelemlövést. -- Halvány sebhelyre mutatott a homlokán. -- De ügyetlen volt. Bedobtak egy tömegsírba, amelyet a falon kívül ástak. Órák múlva tértem magamhoz. Kimásztam a sírból, és sikerült eljutnom egy tanyára. Elbújtattak. Nem minden német volt náci. Azt hiszem, felismerném Schwartzmant... még ma is, ennyi év után, akár holtan is.
Miután befejezte, egy ideig mindkét rendőr hallgatott. Majd Wainwright szólalt meg: -- Lenne szíves várni kint néhány percet, Mr. Kolan?
Kolan bólintott, és kiment. Wainwright egy-két pillanatig a kezét bámulta, majd lágyan, ám fenyegetően megszólalt:
-- Nem szeretem, ha hülyét csinálnak belőlem, Masao. Honnan tudta, hogy a páncélszekrényt felnyitották?
-- Nem tudtam. Logikusan következtem. Lakik egy Briggs nevű család a Camden Drive-on...
-- Tudok a Briggs-féle esetről. Semmit sem vittek el. -- És ugyanaznap Gaycheck. Semmit sem visznek el.
Azután Haber, és a mi szempontunkból onnan sem vittek el semmit, kivéve azt a pénzt, ami a tárcájában volt.
-- Gaychecktől nem vittek el pénzt.
-- Valaki más volt. A rablók szisztematikusan dolgoztak. Először Briggs, azután Haber. Az üzlet kulcsát elvették Habertől. Láta az üzletet.
-- Láttam.
-- Találgattam. Nem volt valami óriási feltételezés... egyszerűen csak egy feltételezés.
-- És azt nem tudná kitalálni, ki ölte meg Gaychecket?
-- Talán. De az a legvadabb feltételezés lenne... semmi sem támasztja alá.
-- És Habért?
-- Erre még ötletem sincs -- mondta Masuto. -- Talán később. Mi legyen Kolannal?
-- A holttest a Cleary-halottasházban van. Vigye el oda, és mutassa meg neki. A legkevesebb, hogy ennyit megtegyünk.
A halottasház felé vezető úton Masuto elmagyarázta Kolannak, hogy Beverly Hills túl kicsi és túl békés ahhoz, hogy saját rendőrségi hullaháza legyen.
-- Békés?
-- Többnyire. Ezért több temetkezési vállalattal van szerződésünk. Ez elég is.
-- Maga ugye japán, őrmester?
-- Igen. Nisei. Japán szülők Amerikában született gyermeke.
-- Járt már Izraelben?
-- Rendőrfizetésből? -- nevetett Masuto. -- Szeretnék elmenni. Talán egy szép nap... ki tudja. De még Japánban sem voltam.
-- Érdekesnek fogja találni.
Clearyéknél éppen temetési szertartás zajlott, és egy magas, csontos, csíkos nadrágot és frakkot viselő férfi a hátulsó helyiségbe vezette őket. A koporsó mellett, az úgynevezett „tárolóban” elmagyarázta, hogy a halottszemle már megvolt, de még nem

kaptak utasítást a balzsamozásra. -- Rendezetlen lesz -- szabadkozott.

-- Az arca? -- kérdezte Kolan.

-- Az nagyon szép, igazán nagyon szép. -- Felnyitotta a koporsót, és Kolan néhány percig a krétafehér arcot bámulta, amely egykor Ivan Gaycheck, született Gaylord Schwartzmané volt.

Majd elfordult, és bólintott.

-- Schwartzman? -- kérdezte Masuto.

-- Igen, Schwartzman. Soha nem fogom elfelejteni az arcát. Sajnálkozó a hangom? Nem a koporsóban fekvőembert sajnálok, őrmester. Nekünk zsidóknak van egy mondásunk: Légy könyörületes, még az ellenségeddel is. De ezt az embert én nem szánom, Isten bocsássa meg nekem. Reméltem, hogy nem ő az, és egy nap élve foghatom el. De ő az. Milyen békés, milyen könnyű halál, harminchárom év után!

-- Azt hiszem, a halál soha nem könnyű -- mondta Masuto. -- És harminchárom év... mi az az örökkévalósághoz képest?

-- Nem tudom -- mondta Kolan. -- De most már mindegy, nem igaz?

-- Most már mindegy.

5. Jason Holmbey

Mondják, nincs, aki ismerné egész Los Angeles, és e kijelentés nem rejtélyesebb annál, hogy nincs, aki ismerné egész Brooklyn. Ha ehhez hozzávesszük, hogy Los Angeles megyében több mint ötven különálló város, kerület, terület és város-a-városban van, és mindezek szeretetre méltó összevisszaságban olvadnak egymásba, az ember hajlamos ezt a valószerűtlen zűrzavart a megértés minden szándéka nélkül elfogadni. Nos, e zűrzavar kellős közepén egy tiszteletre méltó, ódivatú város található, keskeny utcákkal, régi és új épületekkel, felhőkarcolókkal, amelyet Los Angeleszerte „a bel város”-ként ismernek.

Los Angelesben szállóige, hogy az olyan városrészekben, mint Beverly Hills, San Fernando, Santa Monica vagy Glendale, sokan úgy élik le az életüket, hogy meg se fordulnak a belvárosban, ám ez minden bizonytalán túlzás. Masuto, aki az átlagosnál jobban ismerte szülővárosát, gyakorta megfordult a belvárosban, és szemlélődő alkat lévén, jól emlékezett Holmbey bélyegszaküzletére. Valószerűtlen, háromemeletes, vöröstéglás, a századfordulón épült ház volt ez, falait repkény futotta be, és úgy festett, mintha a londoni Berkeley Square-ről menekült volna ide, a Fourth Street dűledező házai közé. Ez a ház nyújtott otthont az Egyesült Államok egyik legnagyobb bélyegkereskedőjének.

Fél tíz volt, amikor Masuto leállította autóját az úttestnek azon a részén, amelyet vörösre festettek, jelezve, hogy ott tilos a várakozás. Jól látható helyre tette a rendőrkartyáját, és besétált a házba, amely inkább hasonlított vidéki bankhoz, mint bélyegkereskedéshez. A pult tölgyfából készült, mögötte idősebb úriember állt zöld sapkával a fején, egy aszott, vénkisasszony külsejű nő társaságában, aki gyanakodva méregette Masutót, majd megkérdezte, mivel szolgálhat.

-- Rend őr vagyok-mondta Masuto, felmutatva igazolványát. -- Az igazgatóval szeretnék beszélni.

-- Itt nincs igazgató. Az üzletet Ill. Jason Holmbey vezeti.

-- Akkor Ill. Jason Holmbeyval szeretnék beszélni.

-- Kérem, foglaljon helyet, Mr.... ?

-- Masuto őrmester.

-- ...Mr. Masuto, amíg utána nézek, hogy tudja-e fogadni Mr. Holmbey. Be van jelentve?

-- Sajnos nem.

-- Akkor tartok tőle, hogy hiába fáradt. Mr. Holmbey csak előzetes bejelentkezéssel fogad.

Masuto ritkán gurult dühbe, és ha megtörtént is, igyekezett titkolni. Halkan így szólt: -- Mondja meg Mr. Holmbeynek, hogy vagy hajlandó fogadni és beszélni velem, vagy paranccsal jövek vissza, és beviszem mint egy gyilkossági ügy tanúját. -- Ez blöff volt ugyan, de elérte a kívánt hatást, mert az aszott, vénkisasszony külsejű hölgy sietve távozott. Néhány perc múlva egy jó harmincas férfi jelent meg a vitrinek közti ajtóban, mellényes tweed-öltönyt és fémkeretes szemüveget viselt. Derűs mosollyal körülpillantott, meglátta Masutót, kezét fogott vele, és jókedvűen megkérdezte, miben állhat szolgálatára.

-- Agatha a mi házörzönk. Érti a dolgát, ugye? Az apámnak volt a titkárnője, most pedig az a feladata, hogy engem védelmezzen.

-- Csak néhány kérdést szeretnék feltenni -- mondta Masuto.

-- Talán üljünk le az irodámban. -- Mutatta az utat, és Masuto követte egy impozáns, tölgyfa borítású szobába. Két nagyméretű olajfestmény lógott a falon, nyilván I., illetve II. Holmbeyt ábrázolják, gondolta Masuto.

-- Nos... ?

-- Masuto őrmester.

-- Nos, Masuto őrmester, miben állhatok szolgálatára? Ne haragudjon... megmutatná az igazolványát?

Masuto kinyitotta tárcáját, és megmutatta jelvényét.

-- Igen. De ön Beverly Bilisben dolgozik. Nem esik ki az üzletem az ön körzetéből?

-- Nem, uram. Los Angeles megye területén minden rendőrnnyomozó teljes hatáskörrel rendelkezik, olyannyira, hogy le is tartóztathat bárkit.

-- De ön bizonyára nem akar letartóztatni senkit. Legalábbis remélem. Természetesen az Ivan Gaycheck-féle ügyről van szó. Olvastam a reggeli Timesban.

-- Többé-kevésbé.

-- Gyanúsít valamivel?

-- Erről szó sincs.

-- Miért ne? Gyűlöltem azt az embert. Ő is kereskedő, én is az vagyok. Miért ne?

Masuto tanácstalanul széttárta karját, és elmosolyodott. -Az a hölgy... hajói emlékszem, Agatha... Ön azt mondta, az a dolga, hogy megvédje. Mitől?

-- Kedves Masuto őrmester, gondolom, a bélyegek világa idegen az ön számára. Külön világ ez, és nagyképűség nélkül állíthatom, hogy ebben a világban engem a fél tucat nagy hatalom egyikének tartanak. A Holmbey a harmadik legnagyobb bélyegkereskedés az Egyesült Államokban, a Mississippitől nyugatra pedig a legnagyobb. Képzheti, hogy gyűjtők és kereskedők egész sora zaklat ajánlatokkal, vagy azonosításért és szaktanácsokért. A nálam vásárolt bélyegeket általában minden gyűjtő és kereskedő elfogadja. Ha nem védekeznek ellenük, rémes lenne az életem.

-- Értem. Maga ehhez képest elég fiatal -- mondta Masuto tisztelettel.

-- Bélyegek között nőttem fel. A Holmbey családban ez természetes.

-- Köszönöm, hogy rám pazarolja az idejét.

-- Nem tesz semmit. Szórakoztat. A bűn ritkán kerül kapcsolatba a bélyegekkel.

Kérdezzen, és én legjobb tudásom szerint válaszolok önnek.

-- Köszönöm. Van egy bélyeg, amelyet egypennys 1848-as Mauritiusnak hívnak.

Mennyit ér ez a bélyeg?

-- Az 1848-as egypennys narancssárga vágott...
-- Vágott?
-- Azok a kis lyukak az oldalán, tudja, a perforáció. A vágott azt jelenti, hogy ollóval vagy vágógéppel vágták ki. Nincs rajta perforáció.
-- Értem.
-- Használtan ötezer dollár. Postasztán körülbelül a duplája. Masuto megrázta a fejét. -- Nem. Biztos, hogy téved.
-- Bélyegügyben soha nem tévedek. -- Holmbey mosolygott.
-- De nekem azt mondták...
-- Szakember? Mennyit mondott?
-- Százötvenezer dollárt.
-- Te jó isten! Ki volt ez a szakember? Ha elárulná a nevét...
-- Mr. Odi Ishido.
-- Ishido? Ismerem Ishidót. Kedves úriember, tehetséges amatőr gyűjtő. Meglehetősen sokat tud a japán bélyegekről, de az angol gyarmatiakról fogalma sincs. Tudja, létezik egy Mauritius, a világ legértékesebb bélyege. De az nem az 1848-as postpaid egypennys, hanem az 1847-es post-office egypennys. Azt hiszem, Ishido erre gondolt.
-- Tehát mégis létezik egy nagyon értékes egypennys Mauritius?
-- Igen, persze. Természetesen. Az 1847-es egypennys narancssárga a világ legértékesebb postabélyege.
-- De mitől ennyire értékes egy ilyen kis papírdarab? -- kérdezte Masuto.
-- Jó kérdés. Először is, az értékét a gyűjtő adja. Ha nem vágyna rá ördögi szenvedéllyel, mi lenne akkor az értéke? Semmi. És miért értékeli ilyen magasra? Elsősorban a ritkasága miatt. Ha a birtokába jut, olyasmije van, ami senki másnak, vagy szinte senki másnak nincs. Miért fizetünk hetvenezer dollárt egy Rolls Royceért? Hogy olyasmink legyen, ami kevés embernek van. Nem akarom befektetni a gyűjtőket. Belőlük élünk. De ez az igazság. Másodszor... nos, néhány bélyeget mítosz vesz körül, tolvajok próbálják ellopni, királyok és olajbárók versengenek érte, gyilkolnak miatta.
-- Gyilkolnak?
-- Gondoltam, hogy ez érdekelni fogja. Hosszú története van a bélyegek birtoklásáért elkövetett gyilkosságoknak, de azt hiszem, arra nincs most időnk, hogy ebbe belemenjünk. Mondja, miért érdeklis az egypennys Mauritius?
-- Okom van rá. Tudna-valamit mondani róla?
-- Igen, de csak ami kapásból eszembe jut, most nem veszem elő a könyveimet. Narancssárga, az ifjú Viktória királynő arcképe látható rajta. J. Barnard metszette rézbe, elég jó mesterembernek számított azon az isten háta mögötti helyen. Órásként dolgozott. Ez volt az első ilyen munkája. Azt biztosan tudja, hogy Mauritius egy kis sziget az Indiai-óceánon. Meglepő módon ez volt az első brit gyarmat, amelyik saját bélyeget adott ki. Port Louisban, Mauritius legnagyobb városában metszették és nyomták. Barnard egy kis hibát követett el a metszésben. A hibák mindig értékessé teszik a bélyeget. .. tényleg. Barnard post-paid* helyett post-office-** vésett a lemezre. Még a következő évben kijavította, de akkor már késő volt. Vágott, mint mondtam. Abban az időben nem volt fogazógép a szigeten, ezért kézzel kellett szétvágni az íveket. És tessék, megszületett az 1847-es egypennys narancssárga Mauritius.
-- Van belőle önnek?
-- Nekem? Kedves őrmester, ha volna is... Ha volna is... akkor sem volna. Az egész világon tizenégy

* *Bérmentesített (küldemény), (angol)* ** *Postahivatal, (angol)*

példány van belőle. Ha lenne, eladnám Clevendonnak, lent Texasban, egy halom pénzért.

-- Clevendonnak?

-- Gazdag texasi, az egyik legnagyobb gyűjtő.

-- Mondja, Mr. Holmbey, hány ilyen bélyeg van a világon?

-- Az egész világon?

-- Igen.

-- Tizennégyről tudunk. Hogy hány lappang... ki tudja? Néha itt-ott előkerül egy. Gondolom, annak idején több száz darabot nyomhattak belőle. Ennek utána kellene nézmem. Azt viszont tudom, hogy az eredeti nyomólemez még megvan. Tudja, Nagy-Britanniában egészen 1840. május 6-ig nem nyomtak bélyeget. Nálunk még később kezdtek ráadásul, csak húsz évvel ezután jutott valakinek az eszébe, hogy bélyegeket gyűjtsön albumban. Közben sajnos rengeteg tönkrement, és rengeteget kidobtak. Volt azonban valami, ami szerencsére segített. Szinte az első pillanatban divatbajlott falakat, lámpaernyőket, cukorkásdobozokat használt bélyeggel díszíteni, és így sok megmaradt.

-- Megkérdezhetem, hogy kinek van ilyen egypennys bélyege?

-- Természetesen. A világon nyolc gyűjtőt tudnék megnevezni. Ezenkívül bizonyára vannak még, akiket nem ismerek.

-- És az Egyesült Államokban?

-- A New Orleans-i Weill testvéreknek van belőle kettő futott levélen.

-- Ha magának lenne, mennyiért adná?

-- Ez attól függ. Jó néhány éve néztem meg az árát a Gibbons-ban -ez az angol katalógus. Az 1972-es lehetett. Ők huszonkétezer fontra tartották. Mennyit is ért akkora font... kettő hatvanat? Szóval hatvanezres kikiáltási árral bocsátanám árverésre.

-- Azt mondta... -- kezdte Masuto.

-- Fix összeget akar hallani. De nincs fix összeg. Sok függ a bélyegtől. Ha a bélyeg futott levélen van, akkor a csillagos ég a határ. Azt hiszem, ilyen darab csak öt létezik.

-- Futott levélen?

-- Borítékon, ahogy ön mondaná. De akkoriban, Masuto őrmester, még nem volt boríték. A levélpapírt összehajtották, és viasszal leragasztották. Ez a futott levél. Egy 1847-es Mauritius eredeti futott levélen -- bizonyíthatóan eredetin --, hát nem tudom.

Felemelhetném a telefont, felhívhatnám Clevendont, és bemondhatnám neki, hogy négyszázezer dollár. Biztos vagyok benne, hogy kifizetné. Nem... nem is ezt csinálnám. Ügyelnem kell a hírnévre, amelyet családjunk három nemzedéke kivívott magának. Tehát értesíteném Clevendont és még néhány másikat, azután fognám, és árverésre bocsátanám Londonban százezer font kikiáltási árral. Ki tudja? Lehet, hogy hozna egy félmilliót, vagy még többet is. A mai inflációs világban minden lehetséges.

-- És ha volna egy ilyen eredeti futott levél, és ezt ellopnák, milyen reménye lehetne a tolvajoknak?

A feketepiacon? Jegyzett kereskedő vagy gyűjtő nem venné meg, de van egy-két gyűjtő a Közel-Keleten és egy Franciaországban... neveket nem mondok. Természetesen az ár lényegesen alacsonyabb lenne.

-- És ha nem derülne ki a lopás, hanem csak úgy felbukkana?

-- Akkor a csillagos ég a határ.

-- Megpróbálná a tolvaj itt helyben eladni?

-- Nem hiszem. Ha itt lopják el, miért adnák el itt?

Londonban jobb üzletet köthetnének. -- Felkapta a fejét, és gonoszkodva nézett

Masutóra. -- Á, őrmester, a maga keleti maszkja mögött érdekes spekuláció zajlik. Azt hiszi, hogy valahol, valamilyen módon a kellemetlen Mr. Gaycheck talált egy egypennys narancssárga bélyeget... és ez ok lehetett a meggyilkolására. És arra gondol, hogy ezt a nem is olyan erkölcsstelen tettet én is elkövethettem. Masuto mosolygott.

-- De csak rám kell néznie. Nem vagyok én gyilkos típus.

-- Van gyilkos típus?

-- Maga nagyon furcsa rendőr... és ezt nagyon jól tudja. Igen, azt hiszem, van olyan ember, aki hajlamos az erőszakra. Én azonban nem vagyok ilyen. Visszahúzódo életet élek.,Apropó, hogyan nyerte el a jutalmát a jó öreg Gaycheck?

-- Nem kedvelte?

-- Undorodtam tőle.

-- Homlokodon lőtték egy kis pisztollyal, valószínűleg kis hatótávolságú, huszonkettes kaliberű automatával. Azonnal meghalt.

-- Jótett helyébe jót várj. Apropó, adósom maradt.

-- Hogyhogy?

-- Tartozott ezernyolcszáz dollárral egy bélyegért, amelyet bizományba szállítottam neki.

-- Egy 1847-es tízcentes, fekete George Washingtonért?

-- Ámulatba ejt, őrmester. Igen.

-- Nyugat-Hollywoodban, pontosabban a San Vincente-i seriff-irodán található, a vagyontárgy-megőrző osztályon. Tárgyi bizonyítékként. Ha bejelenti rá az igényét, és bizonyítani tudja, hogy az öné, néhány nap múlva visszakaphatja. Úgy tudtam, háromezret ér.

-- Katalógusáron. Gyűjtő fizethetne érte annyit. Én bizományba adtam Gaychecknek. Azt mondta, van rá vevője.

-- Ezek szerint üzleti kapcsolatban állt vele.

-- Minden kereskedővel kapcsolatban állok, aki hitelképesnek tűnik. Az üzleti életben nem szoktak erkölcsi kérdéseket feszegetni.

-- Lett volna rá oka, hogy erkölcsi kérdéseket feszegessen Ivan Gaycheckkel kapcsolatban?

-- Ugyan, ugyan, őrmester. Pontosan tudja, hogy mire gondolok. Apropó, hogy kerül a bélyegem a nyugat-hollywoodi seriffhez? Gaychecket Beverly Hills ben ölték meg.

-- A bélyeget Ronald Habernél találták meg. -- Masuto arca mozdulatlan volt, szeme Holmbeyra szegeződött. -- Ő Nyugat-Hollywoodban lakik.

-- Gaycheck segédje. Nem értem.

-- Habért néhány órával ezélt meggyilkolták.

-- Jézus Mária! -- Holmbey hápogott. -- Meggyilkolták? Mi az ördög folyik itt? Ütött a bélyegkereskedők órája?

-- Gondolom, aki Habért megölte, valami értékeset keresett nála, amivel Haber vagy tudott, vagy nem tudott szolgálni.

-- Az egypennys Mauritiusszál?

-- Talán.

-- Még mindig nem értem. Ne higgye, hogy önhitt vagyok, de ha Los Angelesben, vagy bárhol máshol az Egyesült Államokban eltűnne, vagy a piacra kerülne egy egypennys narancssárga Mauritius, én tudnék róla.

-- Meg vagyok róla győződve.

-- De akkor miből gondolja, hogy létezik egy ilyen bélyeg? Van rá bizonyítéka vagy oka, hogy higgyen a létezésében?

-- Talán.

-- Nem valami meggyőző válasz. Elnézést, őrmester... -Az órájára pillantott. -- Félórát szántam önre. Nem én bántam el Gaycheckkel, sem Haberrel, de ha úgy tetszik, önnek jogában áll engem is felvenni a gyanúsítottak listájára. És ha mégis ráakad arra az egypennys bélyegre, örülnék, ha értesítene.

-- Még egyetlen kérdést.

-- Igen?

-- Ön bizonyára ismeri a környéken a legjelentősebb gyűjtőket. Van köztük, aki olyan helyzetben van, mint akit említett... mint Clevendon?

-- Egyetlen gyűjtő sem jöhet Clevendon közelébe... sajnos.

-- Az lehet. De én olyan valakire gondolok, aki meg tudna venni egy ilyen drága bélyeget.

-- Igen, ilyen van néhány. De nem látom okát, hogy megmondjam, kik azok.

-- Nem kényszeríthetem -- vallotta be Masuto. Azonban azt hiszem, a kerületi ügyész kiadhat olyan parancsot, amely lehetővé teszi, hogy bepillantsunk az ön üzleti könyveibe... ez nekem sok időmet rabolná el, de biztos vagyok benne, hogy önnek is kényelmetlen lenne.

Holmbey magatartása megváltozott. Arca megkeményedett, szemét résnyire összehúzta. Szótlanul bámult Masutóra.

-- Van más lehetőség is -- mondta csendesen Masuto. -- Vannak más kereskedők is Beverly Hillsben és Westwoodban, akik tudnának segíteni. Nem akartam fenyegetni.

-- Hát jó -- mondta Holmbey hűvösen. -- Mindössze négy ilyen gyűjtő akad, és magának tökéletesen igaza van. Az összes bejegyzett kereskedő ismeri őket, tehát nem sértem meg a titoktartást. Frank Goldway Palos Verdesben, Jerome Clayton Pasadenában, Raymond Cohen Bel Airben és Lucille Bettner Beverly Hillsben.

Masuto feljegyezte a neveket. -- Köszönöm -- mondta és felállt. -- Ön bőkezűen pazarolta rám az idejét.

Útban Beverly Hills felé Masuto megállt egy benzinkútnál, hogy kiürült tankját feltöltéssé, és miközben várakozott, felhívta unokatestvérét, Alan Toyadát, aki a Merrill, Lynch, Pierce, Fenner & Smith cég kutatólaboratóriumában dolgozott.

-- Á, Masao -- üdvözölte Toyada --, látom, megint dolgozol. Menj Beverly Hillsbe, és kitekerik a nyakadat!

-- Nem vagyok kíváncsi a gyatra humorodra. Mit tudsz Holmbeyről... bélyegkereskedő Los Angeles belvárosában.

-- Masao, tudod, hogy csak japán részvényekkel foglalkozom. Egyébként a Holmbey nem jegyzett név. Családi vállalat.

-- Úgy tudom, ti a Dun and Bradstreettől és más., megbízható forrásból szerzitek be az információkat. Ismerni szeretném Holmbey helyzetét, anyagi pozícióját. .. vagy minek hívják ezt.

-- Jó. Nézz be délután, addigra meglesz.

-- Alán, kérlek, azonnal kellene.

-- Azonnal? Nem hagyhatok itt mindent...

-- De igen. Öt perc az egész. Most egy fürkéből beszélek, de tíz perc múlva vissza tudlak hívni.

-- Masao, én nem...

-- Ha legközelebb el kell intézni egy bírságot...

-- Mikor intéztél el te nekem, bírságot? Mikor?

-- Tíz perc múlva visszahívlak. -- Masuto letette a kagylót, kifizette a benzint, és elhajtott. Beverly Hillsbe érve megállt egy fürkénél, és felhívta Toyadát.

-- Minden rendben, Masao, megvan, amit kértél. Hogy tömör legyek, a helyzetük cikis. Nyakig ülnek az adósságban, és körülbelül harminc napon belül lejár egy negyedmillió bankkölcsönük. Hacsak nincs valami titkos forrásuk, nem tudják visszafizetni. Lehet, hogy felhajtának egy újabb kölcsönt, hogy ezt törlesszék, lehet, hogy nem. Nem tudni. Ha pénzt akarsz kölcsönözni nekik, kétszer is gondold meg!

-- Köszönöm.

-- Ide figyelj, Masao, ha tele vagy pénzzel, és nem tudod elverni, gyere át, és megbeszéljük. De a Holmbeyfélektől tartózkodj.

-- Nagyon vicces. Viszlát.

6. Ellen Briggs

Észak-Camden felé haladva -- az észak a Beverly Hillst gazdag és középosztálybeli részre osztó vasútvonal északi oldalát jelentette -- Masutónak eszébe jutott, hogy Ellen Briggset nemcsak Barbara őrmester szerepében látta, hanem akkor is, amikor Hedda Gabiért játszotta a Huntington Hartford színházban, amely ugyancsak különbözött attól a bizonyos Las Palmas-i kalyibától, ahol a Shaw-darab ment. E szerep sokban eltért a másiktól, és bár az Ibsen-darab mint drámai mű hidegen hagyta, Hedda Gabler figurája mindig felzaklatta: csalódott, gyűlölködő asszony, akinek morális tartása a harag nyomására összeroppan, aki fájdalom és megbánás nélkül képes ölni és pusztítani. Kíváncsi lett volna rá, hogy olyan nő is át tudná-e élni Hedda Gabler szerepét, akiből legalább részben hiányzanak ezek a tulajdonságok.

Színésznőkről azonban nagyon keveset tudott; de miért nem említette Ellen Briggs a Hedda Gabler-szerepet? Hogyan tudja megállni egy színésznő, amikor megdicsérik Barbara őrmester alakításáért, hogy ne jegyezze meg: -- Hát még ha a Huntington Hartfordban látott volna mint Hedda Gabler!

Természetesen közrejátszhattak a körülmények. Az anya halála, a temetés, a betörés és az a rendetlenség. Talán hozzájárult az a szörnyű érzés is, hogy tehetsége ellenére sem vitte semmire. Ellen Briggs már túl volt a negyvenen, és Masuto eléggé közel élt a szórakoztatóiparhoz, hogy tudja: az olyan színészek, akiknek negyvenéves korukig nem sikerül befutniuk, néhány kivételtől eltekintve már nem is fognak.

Fél tizenegy volt, amikor Masuto leállította autóját a spanyol gyarmati stílusban épült ház előtt, és az a furcsa érzése támadt -- ez érthető is, ha az ember éjszaka nem alszik --, hogy elveszített egy napot. Nélkülöznie kellett megszokott reggeli meditációját is. Az olyan nap, mint a mai, alig különbözik egy koantól; erre a gondolatra elmosolyodott. Masuto ugyanis a Zen Soto-iskolájának vallását gyakorolta, míg a koanokon, az ész törvényszerűségeit semmibe vevő kijelentéseken a Rinjai-iskola meditált. Masuto mindig úgy tartotta, hogy a gyilkosság felrúgja az ész és a civilizáció törvényeit. A hasonlat természetesen sántított, de Masutót mindazonáltal szórakoztatta.

Csengetett, és Ellen Briggs nyitott ajtót. Az előző nap óta annyira megváltozott a külseje, hogy Masuto kétszer is megnézte magának, mielőtt elhitte, hogy ugyanaz a nő áll előtte. Karcsú testére feszülő kopott farmernadrág és nyaknál nyitott kék munkásing volt rajta, haja összefogva a tarkóján. A tegnap még oly elgyötört asszony húsz évvel fiatalabbnak látszott, és szépségét csak fokozta, hogy nem volt kifestve.

Üresen bámult egy pillanatig, majd megszólalt: -- Ja igen, Masuto őrmester.

-- Jó reggelt, Mrs. Briggs. Bemehetek?

-- Tessék.

A nappaliban már minden a helyén volt. -- Éppen a konyhánál tartok -- magyarázta. -- Jó

is, hogy ezt kell csinálnom. Nem hiszem, hogy a tolvajok egy óránál tovább voltak a házban, de nekem legalább három napomba telik, amíg eltakarítom a romokat.

-- Pusztítani mindig egyszerűbb -- mondta Masuto. -- A színész is hetekig próbál, a kritikus meg néhány szóval elintézi.

-- Tetszik, amit mond. -- Érdeklődéssel nézett Masutóra. -- Nagyon furcsa rendőr maga.

-- Folytassa nyugodtan, amit csinált. Én majd leülök a konyhában, és elbeszélgetünk, miközben dolgozik. Szeretnék feltenni néhány kérdést.

-- Nem kér egy csésze teát?

-- De kérek.

Átmentek a konyhába. -- Nem, inkább abba hagyom a munkát. Én is iszom egy teát magával.

Masuto érdeklődéssel figyelte, hogy az asszony felteszi a vizet, előkészíti a teáskannát, és elővesz egy tányér linzert. Könnyedén, kecsesen mozgott, és Masuto úgy érezte, hogy csodálja és kedveli ezt a nőt.

-- Tökéletes a kiejtése -jegyezte meg. -A kiejtésem?

-- Nem idegenszerű. Németországban született, ugye?

-- Igen. De már hároméves koromban eljöttünk. Ezért nem is olyan különös, hogy jó a kiejtésem.

-- Tehát 1940-ben?

-- Igen... de honnan tudja, hogy negyvenéves vagyok?

-- Csak feltételeztem.

-- Nem valami hízelgő feltételezés, Masuto őrmester.

-- Ennek semmi köze az ön megjelenéséhez. Egyszerűen megéreztem, hogy mindez még a háború kitörése előtt történt. Később szinte lehetetlen lett volna.

-- Igen, én is azt hiszem. Citrommal kéri a teát? Masuto nemet intett. -- Az apja zsidó volt?

-- Félig... de a náci Németországban az is elég volt. Az anyám nem volt zsidó, de Hitlert nem érdekelték az ilyen apróságok.

-- Mikor halt meg az apja?

-- Németországban halt meg, koncentrációs táborban. Néhány barátja segítségével anyámnak sikerült megszökni 1940-ben. Angliába mentünk, a háború után pedig idejöttünk.

-- Biztosan mindkettőjüknek nagyon nehéz volt. Az asszony két darab süteményt tett a tányérra, és átnyújtotta. Kérdő tekintettel nézett Masutóra. -- Én nagyon fiatal voltam ahhoz. Anyámnak nehezebb volt. De nem szeretek ezekről a dolgokról beszélni, és nem értem, mi köze van mindennek ahhoz, hogy betörték a házamba.

-- Lehet, hogy nagyon sok. Nem tudom biztosan. Bocsásson meg. Szeretnék valaminek a végére járni. Olyan ez, mint egy kirakós játék, és én megpróbálom összeilleszteni az egyes elemeket.

-- Az, hogy betörték a házamba? Nem értem.

-- Az is egy elem. Nézze-, Mrs. Briggs, az elmúlt huszonnégy órában meggyilkoltak két embert. Ebben a két ügyben nyomozok. Gondolom, nem olvasta a reggeli újságot.

-- Nem. Nem olvastam. De mi köze lehet ennek ahhoz, hogy kirabolták a házamat?

-- Nem tudom biztosan. Azt hiszem, van köztük kapcsolat.

-- Milyen kapcsolat?

-- Csak egy kicsit legyen türelmes... és engedje meg, hogy feltegyek néhány személyes jellegű kérdést. Nagyon fontos.

-- Jó. De maga nagyon összezavart, és megint kezdek félni.

-- Nincs mitől tartania, és ha a végére tudunk járni, ön és a fia biztonságban lesznek. Tényleg, hol a fia?

-- Az iskolában. Hogyhogy a fiam? Mi köze neki ehhez az egészhez?

-- Nem tudom biztosan -- egyelőre.

-- Miért nem mondja meg nekem az igazat? Mit keres tulajdonképpen? Mi ez az egész? Elkomorult, szemét elfutotta a könny. Masuto tudta, mennyire érzékeny; de melyik jó színésznő nem az? Szelíden így szólt: -- Majd elmondom, mit keresek, de engedje, hogy ezt úgy tegyem meg, ahogy én látom jónak. Egyelőre csak válaszoljon a kérdéseimre.

-- Jó.

-- Hánykor volt tegnap a temetés?

-- Reggel kilenckor.

-- És egy órákor értek haza?

-- Majdnem kettőkor.

-- Úgy emlékszem, tegnap azt mondta, hogy megebédeltek, és aztán letették a gyereket az iskolánál.

-- Így van.

-- Mind együtt ebédeltek?

-- Nem, csak a fiam meg én. A férjemet a Wilshire-en levő irodájánál tettem le. Volt néhány sürgős elintéznivalója.

-- Ez hánykor történt?

-- Nem emlékszem pontosan, de mit számít ez?

-- Próbáljon visszaemlékezni!

-- Úgy dél körül.

-- És a férje hogyan jött haza?

-- Miután elvittem Bernie-t az iskolába, elmentem Jackért. Úgy fél kettő körül, talán egy kicsit később.

-- A fiát Bernardnak hívják?

-- Nem, Bernie-nek. Az apám után.

-- Értem. Mondjon valamit az apjáról, Mrs. Briggs.

-- Miért? Mi köze lehet neki az egészhez?

-- Valami lehet.

-- Mit mondhatnék? Alig emlékszem az apámra.

-- Gazdag volt?

-- Azt hiszem. Egy időben. Könyvkiadó volt. Nem nagymenő, de jó nevű.

-- És mi történt a vagyonával?

-- Mi történhetett egy zsidó vagy félzsidó vagyonával Hitler Németországában?

Mindenünket elvették, mindenünket. Amikor elmenekültünk, Angliába úgy érkeztünk meg, hogy semmink nem volt, csak a ruhánk. Semmink. Az anyám egy kis étteremben kapott munkát mint szakácsnő. Amikor aztán átjöttünk Amerikába, cseléd lett -- bentlakásos szakácsnő. Hatvanegy évesen érte a halál... fiatal volt még, de elfogyott az ereje. -- Szemét előntötte a könny.

-- Ne haragudjon.

-- Nem, semmi baj. A férjem mindig dühbe gurul, ha a múltból mesélek. Nem érdeklik a zsidók, és egyszer, amikor meghallotta, hogy azt mondom Bernie-nek, hogy zsidó vagyok, mert mit is mondhattam volna azok után, amin az apám meg az anyám keresztül ment, ordítani kezdett velem. De miért mondom én ezt el magának?

-- Kérem, nagyon érdekel. Ezért beszél róla.

Az asszony könnyein át elmosolyodott. -- Maga tetszik nekem, Masuto őrmester. Elmondok egy történetet, és talán majd jobban megérti, mit érzek. Egyszer ígértek egy nagy szerepet, amit aztán nem kaptam meg. Mert nem voltam rá jó. De beszéltem a producerrel, Deutschmasternek hívták. Zsidó menekült volt, aki később visszament Németországba, és nagyon híres producer lett belőle. Már meghalt. Szóval észrevettem, hogy a kabátja alatt, a mellényzsebében van két ezüstkanál, és megkérdeztem tőle, miért tartja ott őket. Tudja, mit felelt? Elmondta, hogy amikor menekülnie kellett, rájött, hogy a pénz nem ér semmit -- talán nem is volt neki --, de volt egy valódi ezüstkanala, és ezzel egy hétre megválthatta az életét. Azt a két ezüstkanalat afféle szimbolikus emlékeztetőül hordta magánál. Érti, mit akarok ezzel mondani?

-- Azt hiszem, igen. -- Masuto elhallgatott, és az asszonyt nézte, majd hirtelen ráébredt, hogy Mrs. Briggst zavarja a pillantása. -- Bocsásson meg. Mond valamit önnek a Gaylord Schwartzman név?

-- Nem. Kellene, hogy mondjon?

-- Nem tudom. Melyik koncentrációs táborban halt meg az apja?

-- Buchenwaldban.

-- És azt mondja, hogy egykor jól ment neki, ám amikor elmenekültek, az anyjának mégsem volt semmije. Hogyan lehetséges ez? Nem akarom kétségbe vonni, amit mond, de higgye el nekem, sokan mások is elmenekültek, és közülük jó néhányan vittek magukkal apróságokat... ékszereket, ilyesmit.

-- Amije az anyámnak volt, azon a szökés lehetőségét vásároltuk meg.

-- Azt mondta, hogy Angliába egy fillér nélkül, üres kézzel érkeztek. Azt, hogy üres kézzel, szó szerint érti?

-- Maga most azt kívánja, hogy olyasmire emlékezzen vissza, ami hároméves koromban történt.

-- Próbálja meg. Csomagok. Egy nagy bőrönd. Néhány értékes tárgy... valami, ami neki fontos lehetett, de a náciok szemében értéktelen volt.

-- Mire gondol?

-- Az apja levelei, képek... néhány apróság, amit egy nő őrizgetni szokott.

Az asszony lassan bólintott. -- Igen, voltak ilyesmik. Néhány felvétel róla és az apámról, néhány levél, más apróságok, egy gyerekkori hajfürtöm.

-- Megvannak még ezek a holmik?

-- Igen.

-- Hol?

-- A szobájában, de azt a szobát is ugyanúgy felforgatták, mint a többit. Még nem volt rá időm. Reggel a fiam szobáját hoztam rendbe. Gondoltam, anyám várhat. .. most, hogy már elment közülünk.

-- Megnézhetném azt a szobát?

Ellen Briggs megmerevedett, és Masuto szemébe nézett.

-- Nem, őrmester. Nem. Hacsak el nem mondja, hogy mit keres, és miért. Nagyon türelmes voltam magával, de vége. Nincs házkutatási parancsa, vagy más hivatalos papírja, csak a türelmemnek köszönheti, hogy még itt van. És a türelmem elfogyott. Masuto mosolygott.

-- Rendben van, elmondom. Tegnap, nem sokkal azelőtt, hogy idejöttem, meggyilkoltak egy embert. Hosszú éveken át Beverly Hillsben lakott, Ivan Gaycheck néven.

Bélyegkereskedő volt, az üzlete a North Canyon Drive-on van. A valódi neve Gaylord Schwartzman volt, egykor az SS-ben szolgált századosként, Buchenwaldban. Fejbe lőtték egy pisztollyal. De az üzletét akkor nem rabolták ki. Semmihez sem nyúltak. Az

éjjel a segédjét, Ronald Habert agyonverték nyugat-hollywoodi lakásán. A lakást átkutatták, akárcsak az ön házát. Néhány óra múlva pedig Gaycheck üzletét is átkutatták.

Az asszony tágra meredt szemmel ingatta a fejét. -- De mi közünk ehhez nekünk?

-- Összeállítottam egy kis forgatókönyvet. Tudja, muszáj, egyébként vakon tapogatóznék. Gaycheck naptárában volt egy bejegyzés: M. Egy betű mindössze. Van egy borzasztóan értékes bélyeg... 1847-ben adták ki Mauritius szigetén, amely az Indiai-, óceánon található. Egypennys narancssárga Mauritiusnak hívják. Mauritius. M. Csak találgatok. Az önök házát átkutatják, semmit nem visznek el. Az apja Buchenwaldban halt meg. Gaycheck-Schwartzman és Buchenwald. Haber lakása, az önök háza, Gaycheck üzlete.

-- Még mindig nem értem, mire gondol.

-- Próbálja meg kitalálni, Mrs. Briggs! Képzelve magát az apja helyzetébe... a harmincas évek Németországába. Tudja, hogy előbb-utóbb letartóztatják... hacsak el nem menekül. De ha elmenekül, minden vagyonát elkobozzák. Tehát úgy próbál elmenekülni, hogy valamit visz, nehogy koldusként érkezzon meg útjának végállomására. De mit vigyen? Pénzt? Hol rejti el, hogy ne találják meg, ha megmotozzák? Ékszereket? Ugyanaz a probléma. Az SS értett a motozáshoz, és nem az ön apja volt az első, aki ezen a problémán elgondolkozott. Mondja... nem tudja, milyen jellegű könyveket adott ki az apja vállalata?

-- Egynéhányat ismerek. Az anyám imádta a könyveket. Sokat mesélt apám kiadóvállalatáról.

-- Adott ki olyan könyvet, ami kapcsolatban van a bélyeggyűjtéssel?

Izgatottan felcsillant a szeme. -- Igen! Hát persze! Ő adta ki a Gibbons katalógus német változatát.

-- Az angol bélyegkatalógusét. Ezek szerint ismerte az angol gyarmati bélyegek értékét, és nyilván ismert gyűjtőket, meg kereskedőket is.

-- Gondolom, igen.

-- Kiadó volt, olvasott ember. Biztosan ismerte Edgar Allan Poe novelláit. Mondja, Mrs. Briggs, olvasta ön Az ellopott levél-t?

-- Úgy emlékszem, igen. Nem ez az a novella, ahol egy nagyon fontos levelet ahelyett, hogy elrejténe, kifordítanak, és betesznek a többi közé?

-- Pontosan. Arra gondolok, hogy ilyesmit csinálhatott az ön apja is... persze ez csak feltételezés. De a részletek összeillenek. Arra gondolok, hogy amikor az apja rájött, mire számíthat, vásárolt egy nagy értékű bélyeget, azaz nem is egy egyszerű bélyeget. Egy eredeti futott levelet.

-- Mi az a futott levél?

-- Nem vagyok bélyegszakértő, de ma elmondták nekem. A futott levél azt jelenti, hogy a bélyeg a postára adott borítékban van. Vagyis nem egészen: abban az időben a levélpapírt nem tették borítékba. Négyzet alakú papírlapra írtak, boríték nagyságúra hajtogatták, és lepecsételték. A boríték volt egyben a levél is. Valahol -- talán sosem tudjuk meg, hol -- az ön édesapja talált és megvett egy ilyen futott levelet, minden bizonnyal az 1847-es egypennys narancssárga Mauritiuszal. Azután elrakta valahová, valószínűleg néhány emléktárgy közé, hogy ne keltsen feltűnést. Nem akarta elrejteti. Valószínűleg arra gondolt, hogy aki látja, úgysem fogja felismerni... ezért az elrejtés legbiztonságosabb módja az volt, hogy egyáltalán nem próbálta meg elrejteti.

-- És ha ez tényleg így történt -- kérdezte alig hallhatóan az asszony-, mennyit érhet ez a... ez a futott levél, ahogy maga hívja?

-- Hogy akkor, 1939-ben mennyit ért, nem tudom. Bizonyára sokat. Nekem azt mondták, hogy ma háromszázezer dollárt ér, de lehet, hogy még ennél is többet.

-- Uramisten... az a sok-sok nélkülözéssel teli év! És ha igaz, amit maga mond, akkor az a bélyeg elveszett; eldobták valahol Németországban.

-- Nem hiszem. Nézze, az apját akkor hamarosan letartóztatták.

-- Igen.

-- Előtte bizonyára elmondta az ön édesanyjának, hogy mit vett. De lehet, hogy nem is akarta elmondani neki. Titokban akarta tartani... és aztán már késő volt. De azt hiszem, hogy az édesanyja kihozta a levelet Németországból.

-- Lehetetlen. Házvezetőnként kereste a kenyerét.

-- Mert nem tudott róla.

-- Mi? Mit beszél?

-- Értse meg -- mondta Masuto nyugodtan. -- Ez csak feltételezés. Nem tudom, igazam van-e, vagy sem. De azt hiszem, hogy a levél mindvégig az anyjánál volt. Felteszem, hogy kevés... hogy csak néhány emléket őrzött meg. De azt hiszem, hogy köztük ott volt ez a levél is. Lehet, hogy érzelmi okokból tartotta meg... de valószínűbb, hogy az ön apja elmondta, mennyire fontos neki ez a papír, anélkül, hogy megmondta volna, miért.

-- Anyámnak volt egy kis köteg levele -- villant át Ellen agyán. -- Szalaggal volt átkötve. Kislány koromban néha elővette őket, de azután elrakta, és szerintem évekig feléjük se nézett.

-- Hol tartotta őket?

-- Nem tudom. Csak egy hete költöztünk ebbe a házba... olyan kellemes ház volt! Jack... a férjem... most kerestem először nagyobb összeget. Szerettem volna, ha anyám most néhány évet békében és nyugalomban tölt... -Felzokogott, és arcát eltakarta a kezével.

-- Hát nem sikerült! A fenébe is, nem sikerült! Jack gyűlölte... nem volt békés és nyugodt az élete. Még csak nem is voltam-mellette, amikor meghalt.

-- Hogyan halt meg?

-- Hadd mossam meg az arcomat! Olyan összetörtnek érzem magam. Ennyi rohadt, nyomorúságos év, és lehet, hogy egy vagyon volt az orrom előtt. Élhetett volna ember módjára. Kérem, bocsásson meg.

A konyha mögötti fürdőszobába menekült. Masuto csak ült a széken, a félig elfogyasztott süteményt nézte a tányérján, és azon töprengett, vajon így történt-e minden, ahogy elképzelte. Becsülte, kedvelte az asszonyt, együtt érzett vele -- és eltűnődött azon a furcsaságon, hogy az Ellen Briggs-féle nők milyen gyakran mennek feleségül a Jack Briggs-féle férfiakhoz. Az asszony visszajött, szeme vörös volt, de száraz.

-- Jól vagyok már. Gondolom, szeretné megnézni az anyám szobáját.

-- Igen. De az előbb azt kérdeztem... ne válaszoljon, ha fájdalmat okoz... azt kérdeztem, hogyan halt meg az édesanyja?

-- Szívrohamot kapott, őrmester. Egyedül volt. Még csak mellette se lehettem. Három napja történt. Bernie-t vittem beiratkozni az iskolába. Otthagytam, és hazajöttem. Felmentem a szobájába, az ágyon feküdt. .. halott volt.

-- Ne haragudjon, hogy olyan dolgokról kérdezem, amikről nem szívesen beszél -- mondta Masuto --, és olyan dolgokra emlékeztetem, amikre nem szívesen emlékszik. Ne haragudjon.

Felmentek az emeletre. A hálósobák a központi folyosóról nyíltak. Az anyának saroksobája volt, világos, vidám, faerkélyes szoba. Még mindig teljes volt a felfordulás, a földön ruhák heverték, a fiókok kiborítva, tartalmuk szétszórva, papírok és levelek

mindenfelé. Ellen körbejárt, és felszedte a borítékokat meg az összehajtogatott leveleket. Szó nélkül átnyújtotta őket Masutónak. Németül írták őket, és a Harmadik Birodalom egykori bélyegei voltak rájuk ragasztva.

-- Ezek azok a levelek, Mrs. Briggs?

Bólintott. Masuto visszaadta a leveleket, és körbesétált, Ellennek úgy tűnt, céltalanul, ám sötét szeme megállás nélkül és izgatottan pásztázta a szobát. Majd térdre ereszkedett, és benyúlt az ágy alá. Amikor felegyenesedett, kezében megfakult kék szalagot tartott.

-- Ezzel a szalaggal voltak átkötve a levelek?

-- Azt hiszem, igen.

Masuto egészen addig nézte a szalagot, amíg Ellen Briggs meg nem törte a csendet: --

Mi van, Masuto őrmester?

-- Nem látja? A szalagot ollóval vágják el. Nem késsel, hanem ollóval.

-- És?

Körbemutatott a szobában. -- Az ilyen emberek ollóval vágnak el egy szalagot? --

Hirtelen megrántotta. -- Látja, milyen könnyen szakad? -- Majd ennél is váratlanabban megkérdezte:

-- Megcsináltatta a hátsó ajtót? -- Hangszíne megrémítette Ellen Briggst.

-- Igen. Ma reggel volt itt a lakatos. Megcsinálta a zárat, és még egy reteszt is felszerelt.

Masuto az órájára pillantott. -- Öt perccel múlt negyed tizenkettő. Hánykor jön ki a gyerekek az iskolából?

-- Ebédelni? Háromnegyed tizenkettőkor. Miért?

-- Jöjjön velem! Elmegyünk érte.

-- De az iskolabusz hazahozza.

-- Azt mondtam, hogy elmegyünk érte! -- csattant fel Masuto. -- Ne vitatkozzon!

Gyerünk!

Az autóban Ellen Briggs szóvá tette, hogy Masuto milyen durva és erőszakos.

-- Nem vagyok durva. Soha -- tiltakozott Masuto. Bántotta a vád.

-- Nincs hozzá joga, hogy így parancsolgasson nekem.

-- De jogom van megakadályozni, hogy valami fájdalmas dolog történjék önnel, vagy a fiával.

-- Milyen fájdalmas dolog? Miről beszél? Már az iskola közelében jártak.

-- Miért nem ebédel a gyerekek az iskolában? -- kérdezte Masuto.

-- Maga mindent tudni akar? Maga a legkíváncsibb ember, akivel valaha találkoztam.

-- Bizonyára így van.

-- Amikor dolgozom, az iskolában ebédel. Most nem dolgozom. Jobb szeretem, ha én készítem el neki az ebédet.

-- Értem. -- Megállt a járda mellett, úgy, hogy jól lássa az iskola bejáratát. -- Már csak néhány perc. Itt megvárom. Menjen a kapuhoz, és hozza ide, ha kijön.

-- De...

-- Kérem, tegye, amit mondok.

Ellen Briggs kiszállt az autóból, Masutóra nézett, lenyelte, amit mondani akart, és átvágott az úttesten. Masuto bekapcsolta a rádiót, és felhívta a központot. -- Itt Masuto. A Rogers-féle általános iskola előtt állok. Küldje ide a legközelebbi járőrautót. Hamar érjen ide, de az utcában lassan közelítsen. Parkoljon le mögém, és kövessen, ha elindulok.

Azután kiszállt az autóból, és eltűnődött, vajon jól teszi-e, hogy szinte soha nem hord magánál fegyvert. Lesz még idő, amikor megbánja. Az autó mellett állt, és figyelte

a környéket, a napszíta gyepet, az üres járdát. Egy lélek sem volt az utcán. Ebben a pillanatban eszébe jutott, hogy rendőr létére talán túl élénk a képzelete. Egy iskolabusz állt meg az iskola bekötő útján, majd egy második. .

Ezután az utca végén, a járda mellé beállt három motoros, bőrnadrágban, bőrkabátban, sötét műanyag álarcos bukósisakban; arcuk nem volt látható. Ez meglepte. A motorok nem illettek bele elképzelésébe. A Lapeeren, ahol Habért meggyilkolták, mindenki egy autót hallott elindulni. Hogyan lehet egy autó hangját összetéveszteni három motoréval?

Leállították a motorokat, leszálltak, és kis csoportot formálva várakoztak; Masutót figyelték, meg Ellen Briggst, aki az iskola kapuja előtt állt. A kapu kinyílt, és a gyerekek kezdtek kiáramlani rajta. A három bőrruhás férfi előrelépett, mire Masuto is tett néhány lépést előre. A bőrruhások őt figyelték, majd észrevették a Datsun mögé beálló járóautót. Masuto intett, a rendőr kiszállt az autóból, és elindult feléje. Ellen Briggs megfogta a gyerek kezét. Masuto nem vette le szemét a motorosokról.

Az egyenruhás rendőr Masuto mellé ért. -- Mi a helyzet, őrmester?

A három férfi visszament a motorokhoz, felszálltak, és elviharzottak. Masuto fellélegzett. Ellen Briggs a kisleány feléjük tartott. Az apró, világos hajú gyerek anyjával csacsogott.

-- Rendben van, Bailey -- mondta Masuto a rendőrnek. -- Hazaviszem őket a Camdenre. Kövessen, és várjon, amíg kijövök.

A rendőr bólintott, és visszament a kocsihoz. Masuto kinyitotta az autó ajtaját Ellen Briggs és a kisleány előtt. -- Elmondaná végre, hogy...

-- Hazaviszem magukat -- mondta Masuto. -- Majd ott beszélgetünk.

-- Nem is tudja, mennyire zavar ez az egész!

-- De, tudom.

-- Ez ki, mama? Valami zsaru? Japcsi, ugye? -- suttogta a kisleány.

-- Maradj csendben!

Masuto megállt a ház előtt a Damdenen. -- Várjanak itt-mondta Ellen Briggsnek. A járóautó megállt mögöttük. Masuto bólintott Baileynek, majd a kocsi feljárón felment a hátsó ajtóhoz, és megvizsgálta. Körbejárta a házat, és visszament az autóhoz.

-- Bemegyünk -- mondta Ellennek.

-- Lehetetlen alak! -- válaszolta az asszony kimerően.

-- Tegye, amit mondok, kérem!

Az ajtóhoz mentek. Ellen Briggs kinyitotta a kulccsal, és a kisleány belépett. Masuto megérintette Ellen Briggs karját, aki erre szintén belépett a házba. -- Egy pillanat, Mrs. Briggs. -- Ellen hátrafordult, és Mas utóra nézett. -- Bízok bennem?

-- Szeretném, ha... ha elmondaná, mi volt ez a cirkusz az iskolánál.

-- Majd a maga idejében.

-- Mi szükség van erre az átkozott titkolódzásra?

-- Mert egy tucat összekuszálódott szál tartok a kezemben, és amíg ki nem bogozom őket, bármit is mondanék, csak még jobban felizgatná magát. Ezért arra kérem, bízok bennem.

Az asszony egy-két pillanatig habozott és gondolkodott, majd mély lélegzetet véve azt mondta: -- Rendben van.

-- Ne küldje vissza ma a gyereket az iskolába! Tartsa itthon!

-- És mit mondjak neki?

-- Találjon ki valamit! És zárja be az ajtót! Maradjon bent a házban! A gyerekek nem mehetnek ki játszani.

-- A hátsó udvarra sem?

-- Nem, oda sem.
-- Még be sem vásároltam.
-- Ma ne vásároljon be! Senkinek ne nyisson ajtót!
-- De ez egyszerűen nevetséges!
-- Nem, semmi nevetséges nincs benne. Megteszi, amire kérem?
Az asszony állt, és nézte Masutót. Azután bólintott. -- Rendben van.
-- Igyekszem este visszajönni. Remélem, addigra véget ér ez az egész... tehát mindössze egyetlen délutánról van szó.
-- A férjemnek mit mondjak?
-- Hánykor jön haza?
-- Hétkor, de az is lehet, hogy később.
-- Akkor mondja el neki azt, amit én mondtam... a maga és a gyerek biztonsága érdekében. -- Ellen mogorván bólintott. -- Köszönöm.
Masuto megvárta, amíg Ellen Briggs bemegy a házba. Hallotta a zár kattánását a háta mögött. Majd visszament oda, ahol Bailey várakozott a járóautóval.
-- Mi az ördög ez az egész? -- kérdezte Bailey. Masuto vállat vont. -- Ide tudna nézni kábé félóránként?
-- Ha el van intézve a főnökkel...
-- Mondja meg neki, hogy én kérem.
-- Mire figyeljek?
-- Motorokra.
-- Ugyanaz a három? -Talán.
-- Maga aztán sose téved, mi?
Masuto ismét vállat vont. -- Jól tartsa nyitva a szemét!

7. Zev Kolan

Háromnegyed egy volt, amire Masuto visszaért a Beverly Hills-i rendőrség központjába. Hozatott egy szendvicset és egy kávé, majd a nyilvántartó irodán kézbe vette az elmúlt három napi Los Angeles Times-t. Gépiesen rágta a sonkát és a sajtót, miközben a halálhíreket olvasta:

„Elhunyt Hilda Kramer, Wolf Bernie Kramer forrón szeretett felesége, Ellen Kramer Briggs anyja. Nyugodjék békében.”

Wainwright áll meg az asztalnál. -- Mi újság, Masao?

-- Néhány apróság.

-- Tudja már, ki ölte meg Gaychecket?

-- Azt hiszem.

-- És nem akarja megosztani velem a tudományát?

-- Lehet, hogy tévedek.

-- Mindjárt gyomorgörcsöt kapok magától, isten bizony, Masao.

-- A rejtélyesség hozzátartozik a játékszabályokhoz. Nézze, százados, azt hiszem, tudom, ki ölte meg Gaychecket, de nincs semmiféle bizonyítékom. Haberral kapcsolatban is van egy feltevés.

-- Nem ugyanaz a banda volt?

-- Minden bizonnyal nem. Szinte kizárt... de ez csak feltevés. Talán holnapra fel tudom göngyölni, de az is lehet, hogy sohasem.

-- Ez biztató.

-- Kíváncsi lennék, hogy a Los Angeles-i rendőrség megtenne-e nekünk valamit.

-- Talán. Ha szépen megkérjük őket. Ők is kértek már szívességet a mi vadászterületünkön. Mit forgat a fejében?

-- Kíváncsi lennék arra a pisztolyra; a kis huszonkettes Vacakra, amivel Gaycheckboxet megölték. Az az érzésem, hogy az egyik belvárosi fegyverüzletben vásárolták a múlt héten, esetleg az elmúlt három napban. A Los Angeles-i rendőrségnek tudnia kell, ki árul ilyesmit. A fegyverszakértő csaknem biztos benne, hogy automata volt, nem forgópisztoly. Retikülméret, egy kis, gyöngy házberakásos markolatú játékszer. Biztos, hogy nem sok ilyet adnak el.

-- Miért a belvárosban, Masao? Az egész megye tömve van fegyverüzletekkel.

-- Csak feltevés. Talán le tudják nyomozni, és megmondják, hogy ki vett ilyet.

-- Adjuk meg nekik az esélyt!

Wainwright elfordult, de Masuto utána szólt: -- Még valami, százados!

-- Igen?

-- Szeretném, ha engedélyezne két távolsági telefont.

-- Sy Beckman nyomozó a mellettük álló asztalnál hallgatta őket, de úgy tett, mintha nem figyelne oda. -- Sy részére -- Masuto Beckman felé intett a fejével. -- Ő fogja lebonyolítani a beszélgetéseket.

-- Még meggondolom -- felelte hűvösen Wainwright.

-- A fenébe is, Masao.

Masuto széttárta a karját, és elmosolyodott.

-- Na jó. Mondja.

-- Egy Németországba, egy Angliába.

-- Nem.

-- Nagyon fontos.

-- Ott a telex.

-- Nem jó. Telefonra van szükségem.

-- Nem. Az a nagypofájú egy óráig ülne a telefonon, én meg kapnék egy háromszáz dolláros számlát, és a polgármesteri hivatal jól a seggembe rúgna.

-- Engem hagyjon ki -- mondta Beckman. -- Azt se tudom, miről van szó!

-- Beszéljen velük maga! -javasolta a százados Masutónak.

-- Más dolgom van. Sürgősen tisztázni szeretném ezt az ügyet, hogy minél előbb kiszállhassak belőle. Haza akarok menni, be akarok ülni egy órára a forró vízbe, civilizált táplálékot szeretnék magamhoz venni, és meg akarom öntözni a rózsáimat.

-- Vértzik a szívem magáért. Ha azt hiszi, hogy megengedem Beckmannek, hogy óráig beszéljen telefonon Németországgal és Angliával és koldusbotra juttassa az osztályt, akkor nagyon téved.

-- Ha tetszene a kifejezése, százados, mint ahogy nem tetszik, akkor én is azt mondanám, vértzik a szívem magáért. Ön a világ leggazdagabb városában a nyomozók főnöke, és két telefonhívás miatt veszekszik.

-- Menjen a francba -- mondta Wainwright, és sarkon fordult.

-- És a telefonok?

-- Mehetnek, de istenemre, Masao, elárulhatná, mire kellenek! -- Ezek után eltávozott.

Beckman vigyorogva nézte Masutót. -- Stílusod az van, Masao. -- Elővett egy ceruzát és egy jegyzetfüzetet. -- Kit kell felhívnom?

-- Először is, van egy kiadó Angliában, a Gibbons, írd fel, G-i-b-b-o-n-s. Ők adják ki a teljes angol bélyegkatalógust. De lehet, hogy a Gibbons csak a katalógus címe, és valaki más adja ki. Ezt nem tudom, de ha felhívod Holmbeyt, a bélyegkereskedőt a belvárosban, tőle megtudhatod. Telefonálsz a Gibbonsnak, keresel ott egy hozzáértő

embert, és megtudsz mindent az 1847-es egypennys narancsszínű Mauritius nevű bélyegről.

-- Hogy írják ezt a Mauriciuszt?

Masuto lediktálta. -- De semmi mellébeszélés, Sy! Pontos adatokra van szükségem! Tudni akarom, volt-e ilyen futott levélen -- felírtad? futott levélen -- Európában az 1930-as évek végén, és ha igen, mi történt vele. Úgy vélem, eltűnt. De meg akarom erősíteni a feltevésemet.

-- Ne hülyéskedj, Masao. Ennek semmi értelme. Honnan tudnák, hogy volt-e ilyen bélyeg a 30-as években?

-- Tudni fogják, mert lehet, hogy ez a legfontosabb bélyeg a világon.

-- Jó -- sóhajtott Beckman. -- Megpróbálom. És a másik telefon?

-- Hívd fel a bonni rendőrkapitányságot Nyugat-Németországban. Kerítsd elő tolmácsnak Guttmant, tudod, az éjszakásoktól, ő beszél németül, de lehet, hogy ott is tud valaki angolul.

-- Guttman alszik.

-- Ébreszd fel! Minket senki nem sajnál felkelteni. A következő dolog érdekel: Tudnak-e valamit Gaylord Schwartzman SS-századosról? A buchenwaldi koncentrációs táborban szolgált, és a háború után eltűnt. Tudni szeretném, volt-e valaha köze egy Wolf Bernie Kramer nevű kiadótulajdonoshoz, aki Buchenwaldban halt meg.

-- Lassabban-mondta Beekman, miközben szorgalmasan jegyzetelt kis sárga füzetébe.

-- Hogy írják azt, hogy Buchenwald?

-- Erről jut eszembe -- mondta Masuto --, ha felhívod Gibbonsékat, említsd meg a Kramer nevet. Ő adta ki a katalógusok német változatát. Kérdezd meg, hogy szerintük volt-e valami köze az egypennys Mauritiushoz.

-- Zavaros -- mondta Beekman --, de felírtam. Más?

.- Két dologra vagyok még kíváncsi -- mindkettő nagyon fontos. Szeretném megtudni, hogyan halt meg Kramer Buchenwaldban; ha agyonlőtték, jó volna tudni, ki vezényelte a kivégzőosztagot! Azt is tudni akarom, körözték-e Schwartzman fényképét, és ha igen, mikor és hol. -- Masuto gondolataiba mélyedve hirtelen elhallgatott.

-- Masao!

-- Ide hallgass, van egy német folyóirat, a Spiegel, vagy valami ilyesmi. Nagy hírmagazin, olyan, mint Amerikában a Time. Lehet, hogy a Los Angeles-i közkönyvtárnak jár.

-- Ne viccelj, Masao, nem tudok németül.

-- Van fényképünk a halott Gaycheckről?

-- Előlről, és profilból is. Tudnod kéne.

-- Ha végeztél a telefonokkal, fogd a két képet, menj be a belvárosba, és szánd rá az egész napot arra a folyóiraatra. .. ha megvan nekik. Ha nincs, el kell küldenünk a képeket a telefotón Németországba. De szerintem megvan.

-- Hány évre visszamenőleg nézzem meg?

-- Öt évre.

-- Pompás. Wainwright odalesz az ötlettől.

-- Igen. Tehát minden világos?

-- Mint a vakablak. -- Masutóra nézett. -- Egy pillanat! Mit keressek ebben a német folyóiratban?

-- Gaycheck képét... harminc évvel fiatalabban.

-- Hát persze. Egyszerű, mint a pofon. Félelmetes vagy, Masao.

-- Sose lehet tudni, hogy mi üt be. Maradjunk érintkezésben!

- Hol leszel?
- Az izraeli konzulátuson, ha kiderítem, hogy hol van.
- És utána?
- Majd megkereslek, Sy. Vagy itt, vagy a könyvtárban.

Az izraeli konzulátus a Wilshire Boulevard 6380-ban volt, azon a sugárúton, amely Los Angeles szeme fénye, és amelyet az Angyalok városának lakói a New York-i Fifth Avenue-hoz hasonlítanak, talán nem is minden ok nélkül. A konzulátus egy irodaépület tizenhetedik emeletén volt. Masuto felmutatta igazolványát a portásnak, és néhány perc múlva kezét fogott Zev Kolannal.

- Olvastam az esetről -mondta Kolan. -A rendőrfőnök szerint nincsenek nyomok. Én vagyok az egyik gyanúsított, őrmester?
- És akkor mit kezdjek a hullaházi találkozásunkkal? -- kérdezte Masuto mosolyogva.
- Kiváló trükk lett volna, nem gondolja... másra terelni a gyanút?
- Volt egy Zev Kolan nevű ezredese a Haganának, az izraeli felszabadító háborúban. Ön volt az?

- Látom, megtanulta a leckét.
- Nem, nem, egyáltalán nem erről van szó. Nincs időm magolásra. De egy pár héttel ezelőtt olvastam Dávid Ben Gurion emlékiratait. Idefelé jövet jutott eszembe a neve.
- Vagy úgy. Néha eltűnök azon, miért érdekli a japánokat annyira Izrael. Kér egy szivar? -- kérdezte, és kinyitotta az asztalán álló dobozt. -- H. Upmann-féle, nem Kubából -- ugyanis nem hiszek benne, hogy az embernek feltétlenül meg kell sértenie annak az országnak a törvényeit, ahol vendégként él --, hanem Las Palmasból, a Kanári-szigetektől. Pompás. Szerintem a legjobb szivar a világon. Ez az egyetlen szenvedélyem. Különben meglehetősen spártai életet élek.

- Köszönöm, nem dohányzom. Tényleg úgy érzi, hogy a japánokat olyannyira érdekli Izrael?
- Igen, feltétlenül. Különös hasonlóságok vannak népeink között. Nagyszerű lenne elbeszélgetni egyszer erről. De gondolom, most nem etnikai kérdéseket jött megtárgyalni.
- Valóban. Miért nem tartotta meg az ezredesi rangját?
- A katonaságot se nem szeretem, se nem becsülöm. Akkor muszáj volt harcolnom. Ma már túl öreg vagyok.
- Értem. Világos. Feltehetek egy indiszkrét kérdést? Kolan lemetszette egy szivar végét, és rágyújtott.

- Természetesen. Ön rendőr. Ez a dolga.
- Tehát. Ha lehetősége lett volna rá, megölte volna Gaylord Schwartzmant? Kolan hátradőlt, és elgondolkodva nézett bele a szivar füstjébe. -- Én is feltettem magamnak ugyanezt a kérdést. Nem, őrmester, azt hiszem, nem. Mondja, maga buddhista?

- Igen. Zen-buddhista vagyok.
- Akkor, akárcsak nekem, önnek sem idegen a halál gondolata. A halál nem borzalmas dolog. De elvenni valaki életét, ez megbocsáthatatlan és megengedhetetlen. Szívesen látnám Gaylord Schwartzmant egy jeruzsálemi bíróságon. Szeretném, ha a nyilvánosság előtt kellene számot adnia bűneiről. Hogy mire ítélnék, az nekem is fontos. De nem hiszem, hogy azért keresett fel, hogy megtudja, megölném-e Gaylord Schwartzmant, mint ahogy nem is a japánok és az izraeliek miatt jött.
- Nem, Buchenwaldról szeretném kérdezni... ha nem zavarja nagyon.
- Ha valamiben segítségére lehetek... Nem dédelgettem azokat az emlékeket, ezért

már némiképp elhomályosodtak.

-- Mennyi ideig volt ott?

-- Körülbelül két évig.

-- Engem egy német kiadótulajdonos érdekel, akit szintén Buchenwaldba vittek, és ott is halt meg. Wolf Bernie Kramernek hívták. Nem emlékszik rá véletlenül?

Kolan egy percet gondolkozott, majd megrázta a fejét. -- Sajnálom, nem.

-- Sok embert végeztek ki úgy, ahogy maga elmondta, golyó által?

-- Inkább a gázkamrát használták. A kivégzés speciális dolog, mert látható. Példát mutattak... statuáltak vele.

-- Mindig Schwartzman vezényelte a kivégzőosztagot az alatt az idő alatt, amíg ön ott volt?

-- Nem vagyok biztos benne. Nem sokat segít, amit mondok, ugye?

Csengett a telefon. Kolan felvette. -- Magát keresik -- mondta, és átnyújtotta a kagylót. -- Átviheti a szomszéd szobába, ha nem akarja, hogy halljam.

-. Itt is megfelel. -- Masuto átvette a kagylót. Beckman volt.

-- Gondoltál te arra, Masuto -- kérdezte --, hogy Angliában most kilenc óra van?

-- Sajnos, nem.

-- Azért sikerült. Ügyfélszolgálatuk nagyra értékelte, hogy egy Beverly Hills-i zsarú Londonba telefonál, és átkapcsolt az egyik igazgatóhoz. Ő megadta egy öregúr számát, aki negyven évet lehúzott a cégnél... érted? Negyven évet! Brishamnek hívják az illetőt, de nem így kell leírni. Na szóval, beletrafáltam: Ott vagy még?

-- Figyelek-- mondta Masuto.

-- Szólalj néha meg, a fenébe is. Volt egy pasas a harmincas években, Lord Skeffingtonnak hívták. Úgy tűnik, a legtöbb angol lordnak még egy pár cipőre sem telik. Szóval ez a Lord Skeffington örököl egy bélyeggyűjteményt az apjától, és mit gondolsz, mi van benne? Találd ki!'

-- Az egypennys narancssárga Mauritius.

-- Ötös. Futott levélen. Átadja Gibbonséknak, és megbízza őket, hogy adják el, azok nyilvánosságra hozzák a hírt, és megindul a verseny. Kiderül, hogy van egy jó partnerük Európában, az a Wolf Kramer, aki kiadta a katalógust németül. -- Beckman megállt, és várta a hatást.

-- Folytasd -- mondta Masuto.

-- Kramer szállítja a vevőt, az ár nyolcezer font, egy font akkor öt dollár volt, az összevissza negyvenezer dolcsi, ami még abban az időben sem valami nagy pénz.

-- Ki volt a vevő?

-- Ez az, apuskám, ami soha nem derült ki. Kramer ügynökként működött közre. De ez az öreg Brisham nevű figura azt mondja, hogy szerinte Kramer maga vette meg.

-- Mi lett a bélyeggel? Tudott róla valamit?

-- Senki sem tudja. Brisham szerint eltűnt a föld színéről. Azt állítja, hogy sehol sem bocsáthatták áruba vagy árverésre úgy, hogy Gibbonsék pe tudtak volna róla.

-- Jó, Sy, nagyon jó... remek. Akkor most jöhet Németország.

-- Várj egy percet... Masao, az isten szerelmére, Németországban már elmúlt tíz óra.

-- A rendőrség nem zár be.

-- Nem egy, hanem három beszélgetés volt eddig is. Egy az ügyfélszolgálattal, egy az igazgatóval, egy Brishammal. Kértem díjközlést... százhetvenöt dollár. Tudod, mibe fog kerülni, ha még Németországban is elkezdek nyomozgatni? Egyébként...

-- Hívd csak fel őket! Ott van Guttman, hogy fordítson?

-- Már jön, és szentséggel.

-- Jó, magyarázd el neki, és lássatok hozzá.
Letette a telefont, és Kolanhoz fordult, aki érdeklődéssel nézett rá. -- Elnézést, hogy ilyen sokáig feltartóztatom -- mondta Masuto.

-- Örülök, hogy segíthetek.
-- Lenne még pár perce?
-- Amennyit parancsol.
-- Úgy hallottam, hogy az izraeli titkosszolgálat egyike a legjobbaknak.
-- Valóban? Lehet, de azt mégsem tudták előre, hogy ki fog törni a Jóm Kippur-háború. Elképzelhető, hogy a többenél tényleg jobb, hiszen mindegyik titkosszolgálat meglehetősen ostoba. Intelligens ember nem lesz kém, épp ezért eléggé megvetett foglalkozás. Lehet, hogy nálunk több emberben buzog a hazaszeretet, mint más országokban, talán mert nemigen van egyebünk, amit felkínálhatnánk.

-- És ennek ellenére sem találták meg Schwartzmant.
-- Ez nem tartozik az izraeli titkosszolgálat hatáskörébe, Masuto őrmester. Tudja, hány Schwartzman van még szabadlábban, hány bújik meg a tisztességes emberek között? Több száz. -- Figyelmesen nézte Masutót a szivar füstjén át, Masuto pedig a sólyomarcot és a halványkék szemeket tanulmányozva azon tűnődött, milyen keveset lehet megtudni egy ilyen emberről, bármennyire nyíltak és őszinték is a mondatai.

-- Ön Schwartzmanról akar valamit kideríteni Németországban -- mondta Kolan.
-- Tessék?
-- Akaratlanul is hallottam, amit a telefonba mondott.
-- És azt gondolja, hogy nem találok semmi érdekeset?
-- Ezt miért mondja?
-- A hangsúlyából gondoltam.
-- Nincsenek előítéleteim a német rendőrséggel szemben. De nem lehet tökéletes, mert mindenáron felejtani akarnak.
-- Ellentétben önökkel, Mr. Kolan.
-- Ez igaz. Mi emlékezni akarunk. És nagyon fontos, hogy mi emlékezzünk.
-- Ezt meg tudom érteni. Még egyetlen kérdésem lenne, és nem rabolom tovább az idejét.
-- Biztosíthatom, hogy az időm kimeríthetetlen az ön számára.
-- Gyűjti a bélyegeket?
-- Milyen furcsa kérdés! Ja persze... Schwartzman bélyegkereskedő volt. Furcsa, hogy egy patológiás őrült ennél a foglalkozásnál köt ki. Ami azt illeti, gyűjtök bélyeget... de csak izraelieket.
-- Köszönöm.
-- Szívesen. Örülök, hogy megismerhettem, Masuto őrmester. Egyébként, ha kíváncsi a véleményemre, nem hiszem, hogy meg fogja találni Ivan Gaycheck gyilkosát. Masuto elmosolyodott. -- Hát, azt biztosan kiderítem majd, hogy ki ölte meg. De hogy le tudom-e tartóztatni. .. nos, ki tudja? -- Kolan irodájának ajtajában megállt, és azt mondta: -- Ne gondolja, hogy felületes vagyok, amiért nem kérdeztem meg, hol volt tegnap tizenkettő és egy óra között.
-- Nem gondolom, hogy ön felületes. Korántsem. Akarja tudni, hol voltam tegnap tizenkettő és egy óra között?
-- Azt hiszem, nem -- mondta Masuto.

8. Ismét Jack Briggs

Délután kettő. Masuto az autójában ült, zsebéből elővette a Gaycheck tárcájában talált fényképet, és elmerengett rajta. Vajon csak azért látja a Nyugat-Hollywood utcáin sétáló fiatal nők felét ugyanolyannak, mint a képen a lány, mert ő japán? Vagy azért, mert aránytalanul sok kék szemű, egyenes szőke hajú ifjú hölgy áramlik Hollywoodba? Avagy csodák csodájára az ilyen lányok ellenállhatatlan vágyat éreznek, hogy egyformáknak látsszanak?

Visszatette a fényképet a zsebébe, és körülbelül egy mérföldet hajtott nyugat felé a Wilshire Boulevard-on, egy másik magas épülethez. Felütötte a telefonkönyvet, és a Halak Filmstúdiónál megtalálta Jack Briggs nevét. Eltűnődött rajta, ki születhetett a Halak jegyében, Briggs-e vagy valamelyik társa, és hogy milyen furcsa dolog, hogy sok amerikai, vallásától és hitétől függetlenül, micsoda elszántsággal veti rá magát az asztrológiára. A Halak Filmstúdió a tizenegyedik emeleten volt. A fogadószobát, amelybe Masuto belépett, a Halak nagy sikerű filmjének, a Gondolatolvasó-nak, kinagyított képeivel dekorálták. Igyekezett, hogy ne mutasson túlzott érdeklődést a meztelen hölgyek és a roppant méretű keblek iránt, és az asztalnál ülő lánytól megkérdezte, bent van-e Mr. Briggs.

-- Maga ugye Mr. Kamino, a japán forgalmazó? kérdezte a lány. -- Mr. Briggs csak későbbre várta, de Mr. Mapper bent van. Mr. Briggs ebédelni ment, de meghagyta, hogy ha ön megérkezik, adjam át önnek a film fényképes propagandafüzetét, mivel a fényképek alapján pontosabb képet kaphat a filmről, mintha a kópiát nézi meg. Érti, amit mondok? Beszél angolul?

-- Igen, beszélek -- válaszolta Masuto.

-- Jé, tényleg beszél! Tökéletes a kiejtése. Abszolút tökéletes. Mindig kisebbségi komplexusom lesz attól, ahogy mások angolul beszélnek. Én még azt sem tudom tisztességesen kimondani japánul, hogy szukijaki, magának meg még csak akcentusa sincsen.

-- Valószínűleg azért, mert én nem Mr. Kamino vagyok -- magyarázta meg Masuto. -- Mikor jön vissza Mr. Briggs?

-- Akkor ön egy másik japán forgalmazó!

-- Nem. Elnézést, de rendőr vagyok.

-- Egy japán rendőr?-A külső ajtó kinyílt, és a lány intett: -- Tessék. Itt van.

Masuto megfordult, és Briggsszel találta szemben magát, aki gorombán nézett vissza. -- Beszélni akar velem? -- kérdezte Briggs.

-- Ha lenne egypár perce.

-- Tíz perc múlva fontos megbeszélésem van, őrmester, és egyébként is, annak, ami tegnap történt, vége, attól eltekintve, hogy hetvenöt dollárt kellett fizetnem az ajtójavításért.

-- Akkor tíz percre, ha annyit rám tud szánni.

-- Jó. Jöjjön be!

Mutatta az utat az irodába. Nagydarab, széles vállú férfi volt, nyakán zsírpárnák gyűrűztek -- furcsa ellentéte volt törékeny feleségének.-Szerette maga körül látni a munkája eredményét. Irodájának falai úgy néztek ki, mint a Playboy kihajtható plakátjai. Lehuppant az íróasztal mögött álló székre, és rosszkedvűen nézett Masutóra.

-- Az agyamra megy -- mondta --, hogy egy ilyen kisstílusú rendőrség zaklat. Ha maguk rendesen végeznék a munkájukat, a házamba nem törtek volna be.

-- A rendőrség nem akadályozhatja meg a betöréseket-mondta Masuto halkán. --

Egyébként nem zaklatjuk, Mr. Briggs.

-- Ne akarja bemesélni nekem! Először rázárja az ajtót a feleségemre, aztán idejön. Mit

képzeld, ki maga, hogy csak úgy ráparancsol: ne lépje át a saját háza küszöbét?

-- Úgy véltem, hogy a felesége és a gyerek esetleg nagy veszélybe kerülhetnek.

-- Duma. Miféle veszélybe?

Masuto vállat vont. -- Nekem mindegy. Csak javasoltam neki. Ugyanis nemcsak egy betörés ügyében nyomozok. A gyilkossági csoport vezetője vagyok annál az intézménynél, amelyet ön az előbb kistűlűnek nevezett. Gyilkossági ügyön is dolgozom.

-- Miféle gyilkossági ügyön? -- Szánalmasan hangzott. Barátságtalan agresszivitása eltűnt, és Masuto érezte a megjátszott tájékoztatatlanságot a hangjában.

-- Nem olvas újságot?

-- Egész nap nyakig voltam a munkában.

-- Tegnap Beverly Hillsben meggyilkoltak egy bélyegkereskedőt ... úgy fél egy és egy között. Beszéltem róla a feleségének. Nem mondta?

-- Nem.

-- Furcsa, Mr. Briggs. - Miért?

-- Elmondtam neki, hogy szerintem Ivan Gaycheck meggyilkolása és az önök házába való betörés között összefüggés van. Meglep, hogy nem említette önnek.

-- Lehet, hogy említette. Kiment a fejemből.

-- Vagy úgy. Hát persze. Ő hívta fel magát, vagy maga őt?

-- Mit számít ez?

-- Érdekel.

-- Én hívtam fel. A francba is, idejön az ostoba gyanúsítgatásaival...

-- Nem gyanúsítottam semmivel. Bocsásson meg, ha úgy tűnt.

-- Miért nem böki már ki, hogy mit keres itt? Hadd folytassam a munkámat.

-- Ismerte Ivan Gaychecket?

-- Kit?

-- Ivan Gaychecket, őt gyilkolták meg.

-- Nem. Nem ismertem. A nevét sem hallottam.

-- De a felesége csak említette.

-- Nézze, uram, ne akarjon rám kenni semmit! Ha mondta is a feleségem, kiment a fejemből.

Masuto feszülten figyelt, majd megkérdezte: -- Van egy úgynevezett egypennys narancssárga Mauritius bélyeg... mond ez magának valamit?

Briggs néhány másodperc múlva válaszolt csak: -- Micsoda?

-- Egypennys Mauritius.

-- Mi a fenéről beszél?

-- Ezek szerint ezt sem említette a felesége.

-- Mit nem említett?

-- Az egypennys Mauritius.

-- Nézze, amikor a feleségemmel beszéltem, más dolgokon járt az eszem.

-- Az egypennys Mauritius -- mondta Masuto kioktató hangon -- egy értékes postabélyeg. Okom van feltételezni, hogy ez a bélyeg az ön anyósának, Mrs. Hilda Kramernek a tulajdonában volt. Azt is okom van feltételezni, hogy ellopták tőle.

-- Maga félrebeszél. Az anyósomnak egy lyukas garasa sem volt.

-- Ennek ellenére feltételezem, hogy ez a bélyeg hosszú ideig a tulajdonában volt, anélkül, hogy tudott volna róla.

-- Hát csak játszadozzon a gondolattal. -Az órájára pillantott. -- Mennem kell, Masuto őrmester. Nem vagyok köteles válaszolni a kérdéseire. Egyébként pedig nem kívánok még egyszer találkozni magával. Ha valami mondanivalója van a számomra, mondja el

az ügyvédeknek.

-- Miért?

-- Hogyhogy miért? Nem ért angolul?

-- Ugyanis nem vádoló semmivel, és nem azért jöttem, hogy letartóztassam.

-- Végeztem. Ez minden. -- Felállt, megkerülte az asztalt, és kinyitotta az ajtót. Masuto felkelt, odament az ajtóhoz, és megállt.

-- Mr. Briggs!

Briggs dühösen felkapta a fejét.

-- Mr. Briggs, nem érdekelné, pusztán csak kíváncsiságból, mennyit ér ez a bizonyos egypennys Mauritius?

Briggs szótlánul meredt rá.

-- Jó, akkor megmondom. Több mint háromezer dollárt ér, és ha nekem nem hisz, hívja fel a Holmbey-bélyegüzletet a belvárosban, és érdeklődjön Mr. Holmbeynél. Biztos vagyok benne, hogy készségesen megmondja az árát.

Masuto sötét szeme ártatlanul és nyájasan nézett Briggs halványkék szemébe. Szinte érezte Briggs feszültségét, és azt a hatalmas igyekezetet, amellyel fegyelmezni próbálta magát.

-- Nagyon sajnálom -- mondta Masuto megértően. -- Ennyit ér egy ilyen apróság. Igazán nagyon sajnálom. -- Mosolyogva kísértelt, de némiképp bántotta, hogy ilyen ostoba szerepet kellett eljátszania, mindazonáltal keserű és buddhistához méltatlan kielégülést talált abban, amit ezzel az emberrel tett.

Visszahajtott az örsre, és a nyomozószobába menet benézett abba a helyiségbe, amelyben Cora kezelte a modern rendőrség munkájához nélkülözhetetlen masinákat.

-- Üdvözlöm, Masao -- mondta Cora. -- Jöjjön be, hadd csábítsam el!

-- Maga nagyon is csábító.

-- Maga viszont csupa titokzatosság. Miben segíthetek?

-- Jack Briggs. B-r-i-g-g-s. Lehet, hogy az anyakönyvi kivonatában John szerepel. A kiejtéséből úgy sejtem, texasi vagy talán oklahomai illetőségű. Pornóban utazik, lehet,, hogy ott talál róla valamit. Próbálja meg az FBI-nál, vagy ha nekik nincs semmi, akkor a texasi rendőrségnél.

-- Az Indiánvadászoknál?

-- Micsoda?

-- Így nevezik magukat... a Texasi Indiánvadászok.

-- Ne vicceljen!

-- Komolyan.

-- Jó, akkor az Indiánvadászoknál. De igyekezzen! Közölje velük, hogy bűnügy és életbevágóan fontos. A helyemen leszek... legalábbis egy darabig.

Wainwright észrevette Masutót, amikor az belépett a nyomozószobába, odament az asztalához, és ráhajított két sárga papírlapot. -- Nézze meg! Most boldog? -- üvöltötte Wainwright.

A két telefonszámla volt: százhetvenöt dollár a londoni, kétszázötvenkettő a németországi.

-- Gyönyörű -- mondta Wainwright. -- Egyszerűen gyönyörű.

-- Mit tudott meg Beckman Németországban?

-- A nagy büdös semmit.

-- Hol van most?

-- A városi könyvtárban, ahová maga küldte, hogy egész délután a seggét koptassa. Mintha semmi más dolga nem lenne! Egész nap a könyvtárban ücsörög!

-- A londoni beszélgetéssel megütöttük a főnyereményt.

-- Na hiszen! Megtudta, hogy negyven éve valami Kramer nevű német esetleg vett egy értékes bélyeget, de az is lehet, hogy nem. Ez magának főnyeremény? Szeretném, ha jobban megindokolná, és azt is megmondaná, hogy én hogyan indokoljam meg a németországi beszélgetést. Azt már amúgy is tudtuk, hogy Gaycheck kicsoda. Az már megjött a telexen.

-- Maga most nagyon ideges -- mondta Masuto szelíden.

-- Persze hogy ideges vagyok. Itt ez a két gyilkosság, és még semmi eredmény.

-- Azaz csak egy, mert Haber a seriffre tartozik.

-- Kit érdekel az a tetves seriff, meg az idióta helyettesei? Két gyilkosság van, mert összefüggnek.

-- Szerintem három van -- mondta Masuto, még szelídebben.

-- Micsoda?

-- Ha úgy vesszük.

-- Mi a fenéről beszél? Három gyilkosság? Ne csináljon hülyét belőlem! Megint meggyilkoltak valakit, és senki nem szól nekem?

-- Most szólok.

-- Helyes, helyes -- mondta Wainwright uralkodva magán, és odahúzott egy széket Masuto asztalához. -- Mi lenne, ha elmesélné? De apróra!

-- Az áldozat neve Hilda Kramer. Ellen Briggs anyja. Briggsék házát rabolták ki tegnap a Camdenen.

-- Tudom. Hilda Kramer szívrohamban halt meg.

-- Igen, beteg volt a szíve, és kapott egy trombóvizist. Szerintem akkor kapta, amikor azzal a valakivel verekedett, aki ellopta tőle az egypennys Mauritius.

-- Magának az agyára ment az az egypennys Mauritius. A betörés tegnap történt, két nappal Hilda Kramer halála után.

-- Tudom.

-- Van bizonyítéka?

-- Nincs.

-- De tudja, ki a gyilkos?

-- Igen.

-- Ugyanaz, aki Gaychecket is megölte?

-- Nem.

-- Úgy! Három gyilkosság, három gyilkos.

-- Attól tartok, igen.

-- Hallja, Masao -- mondta Wainwright kimérten -- most már végképp nem tudom, mit mondjak. Életemben először nem tudom, mit mondjak.

-- Sajnálom.

-- Oké. Figyeljen ide, Masao, elég régóta ismerem magát, és eléggé becsülöm ahhoz, hogy elhiggyem, amit mond... de ennek vége, amíg nem látok valamilyen bizonyítékot, és le nem tartóztat valakit. A sajtónak vagy másnak egy szót se. Két gyilkosság elég egy napra Beverly Hills ben, három már tiszta képtelenség. Ki a gyilkos?

Masuto megrázta a fejét. -- Még ne. Adjon időt ma este kilencig, addigra befejezem.

Wainwright mondani akart valamit, de Masuto asztalán megszólalt a telefon. Felvette. Beckman volt, a könyvtárból.

-- Masao, végignézttem a Spiegel két évfolyamát. Semmi. Egyetlen kép sincs Schwartzmanról, vagy bárkiről, aki hasonlít hozzá.

-- Csak két évfolyam van meg nekik?

-- Megvan az előző nyolc is, lent a pincében. Amikor kértem, nagyon morogtak.,
-- Hát csak morogjanak. Kérd ki, és nézz át minden oldalt!
-- Az istenért, Masao, az záróráig is eltart.
-- Szerintem is. -- Letette a telefont, és Wainwrightra nézett, aki megszólalt: -- Rendben van, Masao. Ma este kilencig. Hazamegyek, és alszom néhány órát. Maga is hazamehet.
-- Köszönöm, nem vagyok fáradt.
-- Csak addig legyen türelemmel, amíg én nyugdíjba megyek, akkor úgymint maga lesz a főnök.
Wainwright sietve távozott, de helyette megjelent Cora. -- Mivel szórakoztatta magát?
-- Nem aludt a múlt éjjel. Ettől ideges. Azt akarja, hogy legyen türelemmel, amíg nyugdíjba megy.
-- Nagy nap lesz.
-- Mit hozott nekem?
-- Az FBI-tól egy nagy nullát. Addig nem adnak semmit, amíg ujjlenyomatokat nem kapnak, hogy berakhassák a számítógépükbe. De a jó öreg Texasi Indiánvadászok szolgáltak valamivel.
-- Tényleg?
-- Feltéve, hogy a maga Briggse azonos John Wesley Briggsszel -mondta Cora. -- Maga még azt sem mondta meg nekem, hány éves az illető.
-- Igazság szerint nem kérdeztem meg tőle. Körülbelül ötven.
-- Ez stimmel. John Wesley Briggs, született Dallasban, ezerkilencszázhuszonhat március tizenkettedikén ...
-- Március tizenkettő. Minek nevezik ezt abban az ostoba asztrológiai micsodában?
-- Nem ostoba. Halak. Ne szidja azt, amiről nem tud semmit.
-- Halak Filmstúdió. Remek. Folytassa.
-- Húszéves kora előtt háromszor tartóztatták le. Egyszer ítélték el, autólopásért, de mint fiatalok csak felfüggesztett börtönbüntetést kapott,
-- A másik kettő?
-- Testi sértés. A vádat elejtették.
-- Más?
-- Valami, ami beleillik abba, amit róla mondott. 1958-ban letartóztatták olyasmért, amit az Indiánvadászok a meztelenség meg nem engedett propagálásának neveznek. Jó, mi? Más szóval szexmagazinok. Ez még azelőtt történt, hogy a pornográfiának zöld utat adtak.
-- Nem ítélték el?
-- Nem. A magazinja megszűnt, és a kerületi ügyész ejtette a vádat. Úgy tűnik, Briggs ezután elhagyta Texast. Legalábbis az Indiánvadászoknak nincs róla több anyaguk. Indianvadászok! Hát nem bájos? Jól csináltam?
-- Csodálatosan -- mondta Masao.
-- Az a tündér Indiánvadász, akivel beszéltem, azt mondja, ha küld neki egy sorozat ujjlenyomatot, meg fogja vizsgálni. Miért ne mehetnék én el az ujjlenyomatokkal, Masao?
-- Mert minden reggel látni akarom a kedves kis arcocskáját.
-- Ne mondja.

9. Cleo

Ha azzal vádolták, hogy túl bonyolult a gondolkodásmódja, Masuto mindig azt válaszolta, hogy az ő esze járása egyszerű és célratörő. Jól tudta, hogy a világtörténelem talán legbonyolultabb társadalmában él, és arra törekedett, hogy ebben a bonyolultságban valamilyen egyszerű és célratörő utat leljen, íróasztalánál ült, és azt a fényképet nézte, amelyet Gaycheck tárcájában talált az előző nap; a szép, egyenes szőke hajú lány fényképét. A kirakós játék elemei kezdtek összeállni, már csak három apró részlet hiányzott, és az egyikhez, talán az egész ügy kulcsához a lány fényképe volt az egyetlen útmutató. Ennek kapcsán megjegyezte magában, hogy a legtöbb csinos lány azért jön Hollywoodba, hogy filmsztár legyen, ám nagy részük pincérnőként, eladóként végzi, vagy segélyből él, és nem is kevesen a világ legrégibb mesterségére adják a fejüket. Ám legtöbbjük legalább egyszer életében megfordul a tévénél vagy a filmnél, és ahhoz, hogy valaki a tévénél vagy a filmnél dolgozhasson, be kell lépnie a Filmszínészek Szövetségébe.

Három óra harmincöt perc volt, amikor megállt a hollywoodi Sunset Boulevard-on, a Filmszínészek Szövetségének székháza előtt. Belépett, és felmutatta jelvényét a pultnál ülő molett, mogorva arcú nőnek.

-- Szeretnék beszélni valakivel -- mondta --, aki látásból ismeri a tagok többségét.

-- Olyannal én is szeretnék.

-- Ugyanis keresek valakit. Van róla egy képem. -- Felmutatta a fényképet.

-- Tagja a Szövetségnek?

-- Nem tudom. Éppen ezt szeretném kideríteni.

-- Bűnügyben körözik?

-- Egyáltalán nem körözik. Csak beszélni szeretnék vele mint esetleges tanúval.

A kövér nő felsóhajtott. -- Utánanézek, mit tehetek. Hogy hívják a lányt?

-- Nem tudom.

A kövér nő meglepődve nézett rá. -- A kép alapján teremtsem elő? Maga egy cukorfalat, őrmester! Ennek a szervezetnek harmincháromezer tagja van, és azt kívánja, hogy megmondjuk, ki ez a hölgy? Tudja maga, hogy sokan be sem teszik ide a lábukat? Hogy sokan csak egyszer fordulnak meg itt? Tudja, hányan néznek ki úgy, hogy nyugodtan lehetnének ennek a lánynak az ikertestvérei? -- A nő felháborodásában egyre feljebb emelte a hangját. A hosszú pult másik végén ülő telefonkezelő közbeavatott:

-- Add oda neki a nagykönyvet, hadd nézze végig! A fogadószobában ülő harmadik nő felállt, felemelt egy két telefonkönyv nagyságú kötetet, és odavitte Masutónak.

-- Alkalmazottaink nyolcvanöt százaléka munka nélkül van -- mondta a kövér nő -- Bárhol lehetnek.

Egy negyedik nő lépett ki a belső nagy teremből, ahol az íróasztalok és írógépek mögött több tucat férfi és nő ült. -- Csinos fiú -- mondta. -- Magas, barna, jóképű -de keletieknek nincs állás, nőknek sincs, senkinek sincs, csak a zsaruknak.

-- Az is zsarú -- mondta a kövér nő.

-- Viccelsz?

-- Miért nem engeded be, hogy megmutathassa a fényképét? -- kérdezte a telefonkezelő.

-- Mert nem visz rá a lélek, hogy egy zsarunak segítsek.

A nő, aki a belső teremből került elő, elvette a képet Masutótól, és megnézte. -- Láttam már ezt a lányt.

-- Ki nem látta?! -- mondta a kövér nő.

Még mindig a fényképet nézve a hölgy kézen fogta Masutót, és bevezette a nagy terembe. -- Kérdezze meg -- mondta. -- Talán ismeri valaki.

A negyedik asztalnál sikerrel járt. A számítógép előtt ülő sovány, sóvárgó tekintetű lány bólintott.

-- Láttam már.

-- Tudja, hogy hívják? -- kérdezte türelmetlenül Masuto.

-- Még arra sem emlékszem, hol láttam. Várjon csak! Igen. Biztos. Egy bulin találkoztunk, valahol Beverly Hillsben. Freddy Wolchek hozta magával.

-- A nevét nem tudja? A lány nemet intett.

-- És hol találom meg ezt a Freddy Wolcheket?

-- Nézze, őrmester, az egy kedves fiú. Nem akarok fájdalmat okozni neki.

-- Csak a lányt keresem.

-- Hát jó. Hány óra?

-- Mindjárt négy.

-- Ha nem dolgozik, akkor a Schwabban van. Gondolom, a bárpulznál ül.

-- Hogy néz ki?

-- Nagydarab, erős. Legalább száznyolcvanöt centi. Vöröses szakálla van.

-- És ha dolgozik?

-- Ki tudja? Valamelyik stúdióban... bárcsak nekem lenne ilyen szerencsém!

-- A címét tudja?

-- Janey! -- kiáltotta a lány. -- Keresd elő nekem Freddy Wolchek címét, légy szíves!

A Schwab a Crescent Heights keleti oldalán volt, mindössze néhány percre a Filmszínészek Szövetségének székházától, a Sunset Boulevard-on. Masuto tudta, hogy a Schwab nemcsak étterem, hanem a munka nélküli színészek pletyka- és információs központja is. Végigsétált a hosszú bárpult mellett, három szakállas férfit számolt össze, kiválasztotta a legnagyobbat, akinek szakállába vörös szálak vegyültek, és leült mellé. A vörös szakállas mogorván hajolt egy csésze feketekávé fölé.

-- Ön Freddy Wolchek?

A vörös szakállas feléje sem nézve bólintott.

-- Tracy Levitt mondta a Filmszínészek Szövetségénél, hogy itt esetleg megtalálom.

A vörös szakállas ránézett.

-- Masuto őrmester, a Beverly Hills-i rendőrségtől.

-- Tiszta vagyok-mondta a vörös szakállas. -- Olyan tiszta, hogy fertőtleníteni lehetne velem. Egy vacak staura sincs pénzem. Én vagyok a ma született bárány. Még soha nem tartóztattak le.

Masuto megmutatta neki a fényképet. -- Ismeri ezt a lányt?

A képre nézett, majd lassan bólintott. -- Ez Cleo. Mit csinált, kirabolta egy bankot?

-- Bankokat szokott kirabolni?

-- Könnyen el tudom képzelni róla. Rossz pénz.

-- Mi a másik neve?

-- Dögöljek meg, ha tudom.

-- Tracy mondta, hogy maga jár vele. Hogy elvitte egy buliba.

-- Nem vittem. Ott szedtem fel. Nagy buli volt. Rossz pénz, öregfiú. Kokós. És örült... örült.

-- Hol lakik?

-- Ki tudja?

-- Nem vitte haza?

-- Ő vitt engem, öregfiú. Nem, nem vittem haza. Elvesztettem valahol az éjszakában. De ide hallgasson. .. tudom, hogy hol dolgozik.

-- Tényleg?

-- Már ha azt munkának lehet nevezni. Legalábbis azt mondta. Soha nem néztem utána, hogy igaz-e. Ismeri azt a koszos üzletközpontot a Topanga Canyonban, kábé félúton a Valley és az óceán között?

-- Ismerem -- mondta Masuto.

-- Na, van ott egy masszázs-szalón, a Rózsaszín Flamingó. Ott masszőzködik. Ezt mondta. Nem szeretem azt a szót, hogy kurva, mert ismerek néhányat, akik sokkal tisztességesebb kislányok, mint számos Beverly Hills-i úrihölgy, de ez a Cleo... -- Megrázta a fejét. -- Rossz pénz.

A Topanga Canyon egyike azon furcsa rendellenességeknek, amelyek Los Angeles hatalmas területén található: vadregényes, gyönyörű, ritkán lakott, szakadék amely a Santa Monica hegységet a San Fernando völgytől a Csendes-óceánig szeli át. A Schwabtól Masuto a Laurel Canyon-hágón átjutott be a San Fernando-völgybe, rátért a Ventura autópályára, és nyugat felé hajtott. Bár még nem volt öt óra, amikor letért az útról, és behajtott a Topanga Canyonba, a szakadékban már szürkült, pedig ilyenkor késő tavasszal a nappalok itt hosszúak. A mélyben jóval az éjszaka beköszönnte előtt baljóslatú félhomály honolt.

Mindössze három autó állt a kis üzletközpontnál, amikor megérkezett, és beállt a Rózsaszín Flamingó elé. Eddig még nem figyelt fel a Rózsaszín Flamingóra, de úgy gondolta, semmi különös nincs abban, hogy masszázs-szalón működik a Topanga Canyonban, ahol a kommunáktól az önismereti központokig, a nudista táboroktól a transzcendentális meditációs templomokig minden megtalálható.

A bejárathoz ment, csengetett és várt. Néhány pillanat múlva egy alacsony keleti ember nyitott ajtót.

-- Masszázs? - Mosolygott. Masuto válasz nélkül besétált. Az alacsony férfi végigmérete.

-- Egy jó kis masszázst?

Masuto először azt hitte, koreai, de a kiejtése japános volt. -- Cleóval akarok beszélni -- mondta.

-- Ó, igen! Tehát ismeri Cleót. Ő szép nagyon. Okos nagyon. Tizennégy dollárt kérek. Az apró, rosszul megvilágított előszobában álltak. A keskeny folyosóra hat kis fülke nyílt, mindegyik előtt függöny lógott. Két nő beszélgetett valahol; egy éles nevetés; halk nyögések, ami bizonyosan azt jelezte, hogy a masszőzők megfelelően végzik munkájukat.

-- Nem azért jöttem, hogy megmasszíroztassam magam -- mondta Masuto csípősen.

-- Nem? Nem masszázs? Nem jó akkor. Itt kurvák nincs. Vezetek rendes, törvényes üzlet.

-- Egy pöcegödröt, te nyomorult! -- mondta Masuto japánul. -- Rendőr vagyok. Cleóval akarok beszélni.

-- Itt nincs Cleo -- mondta élesen a tulajdonos. -Az anyanyelveden beszélj! Azt hiszed, hülye vagyok? -- ripakodott rá Masuto, továbbra is japánul.

-- Hol az a lány, akit keresek? Megmondod, vagy kettéhasítalak, te rohadt szemét!

-- Hátul... az utolsó fülkében.

Masuto végigment a folyosón, és félrehúzta az utolsó fülke függönyét. A masszázsasztalon és egy széken kívül nem volt benne más. Hallotta, hogy becsukódik egy ajtó. Ahogy visszafordult a bejárat felé, útját egy kövér szőke nő állta el, lenge pongyolában. Szitkozódni kezdett.

-- Rohadt japán disznó! A rohadék sárga anyádat...

Masuto félrelökte. A tulajdonos eltűnt. Az ajtóhoz rohant, feltépte, és kiszaladt. Az egyik autó, egy nyitott piros MG éppen kiszáguldott a parkolóból, és a Topanga Boulevard-on dél felé fordult. Masuto, zsebében a slusszkulcsot keresgélve, s átkozva ostobaságát az

autójához futott, indított és kilötte magát a Topangára. A piros MG már nem volt sehol. Tövig nyomta a gázpedált, felpörögtette a Datsunt nyolcvanra, miközben igyekezett a könnyű autót a keskeny, kanyargós úton tartani.

Bekapcsolta a rádiót, és általános felhívást adott le: -- Nyitott piros MG. Egy lány vezeti. A neve Cleo. Szőke haj, kék szem, kábé huszonöt éves. Megállítani, fontos vallomást tehet. A Topangán haladok dél felé. Egy mérfölddel lehet előttem.

Az utat figyelte, és így előbb csak hallotta a motorokat; látni csak akkor látta meg őket, amikor már két oldalról közrefogták, kettő balról, a harmadik jobbról. Mindhárom motoros egy méter hosszú bicikliláncot lóbált kesztyűs kezében. Hallotta, hogy a láncok a Datsun karosszériáján csattannak. A jobb hátsó ablak betört. Rátaposott a gázpedálra, de a motorosokat nem sikerült leráznia: módszeresen aprították az autóját. Az egyik lánc apró darabokra zúzta a szélvédőt, betört a bal elülső ablak is, de csodával határos módon az üvegszilánkok egyelőre nem vagdosták össze; pufogtak az ütések az autó tetején, majd ismét a szélvédőn; érezte arcán az üvegszilánkokat, és mindenfelől a láncok csattogásának őrült zaját hallotta.

Egy dolgot tehetett, s azt ösztönösen meg is tette. Rálépett a fékre, és hirtelen balra rántotta a kormányt. A fékpofák csikorogtak, az autó majdnem felborult, ahogy nekivágódott a biztonsági vaskorlátnak. A korlát meggömbült, kihajlott a mélység fölé, de megtartotta az autót, amelybe abban a pillanatban belerohant a bal oldali két motor; az első a motorházba ütközött, vezetője, mint a feldobott labda, repült át a korláton, és lezuhant a tizenöt méter mély, sziklás szakadékba. A másik motor a Datsun hátuljának vágódott, vezetője átrepült a kocsi fölött, és az úttesten kötött ki.

A bal oldali ajtó behorpadt, nem lehetett kinyitni. Masuto félresöpörte az üvegcserepet, átcsúszott az ülésen, kinyitotta a jobb oldali ajtót, és kiszállt. Ingére vér csörgött, és amint megérintette az arcát, érezte, hogy keze és arca tele van apró vágásokkal. A második motoros vértócsában feküdt előtte az úton. Nem volt ideje, hogy felmérje, mennyire lehet súlyos a sebe. A harmadik motor feléje száguldott. Hátraugrott, és elhajolt a hussanó lánc elől. A motoros körülbelül tizenöt méterre tőle lefékezett, leszállt, és a láncot lóbálva közeledett Masutohoz. A fejét és az arcát takaró kék szélvédős bukósisakjában, a fekete bőrruhájában olyan volt, mint egy idegen világból érkezett gyilkos. A lidércnyomást csak fokozta, hogy két autó is elhaladt mellettük, lassítottak, de nem álltak meg.

A harmadik autó megállt. A vezető kiszállt, éppen akkor, amikor a motoros először támadott a láncsal. Masuto elhajolt. A vezető visszaszállt az autóba, és elhajtott. A motoros forgatni kezdte feje fölött a láncot, és lassan közeledett Masuto felé. Amennyire két másodperc alatt lehetett, Masuto átgondolta, micsoda rendőr is az, aki manapság Amerikában nem hord fegyvert magával, mert roppantul bízik az önvédelemben való jártasságában. A motoros ütött, Masuto elhajolt, és érezte az arca mellett elsűvítő lánc szelét.

-- Gyere, te sárga nyomorék! -- üvöltötte a motoros, megforgatta a láncot, és Masuto felé vágott vele. A nyomozó megpördült a sarkán, elhajolt, és keményen elrúgta magát. Érezte, hogy a lánc súrolja haját, de a következő pillanatban lába elérte a motoros mellkasát, a férfi elveszítette egyensúlyát, meglódult, Masuto pedig, szinte piruettet írva le, újra rúgott, ezúttal a motoros ágyékába. A férfi térdre esett, üvöltött fájdalmában, kezét ágyékára szorította, és akkor Masuto térde nagy reccsenéssel a kék arcvédőben kötött ki. A motoros összeesett, Masuto a kocsinhoz futott, elővette a bilincset a kesztyűtartóból, hátracsavarta a férfi kezét, és megbilincselte. Odament a vaskorláthoz, áthajolt rajta, és hányt. Halványan mintha észlelte volna, hogy három-négy autó is

elhaladt mellette, amíg mindez történt. A hányás után jobban érezte magát. Arcán megalvadt a vér, már nem szivárgott. A megbilincselte motoros arccal lefelé hevert az úttesten. Masuto odalépett hozzá, és lehúzta fejről a bukósisakot. Hosszú, homokszínű haja volt.

-- Úristen -- nyöszörögte --, maga összetörte az arcomat. Vértük az orrom. El fogok vérezni.

-- Nem valószínű -mondta Masuto. Odament a másik motoroshoz, aki átrepült az autó felett, és az úttestre zuhant. Ebben a pillanatban -- az eset kezdete óta első ízben -- megállt egy autó, és a sofőr odament Masutohoz.

-- Rendőr vagyok -- mondta Masuto.

-- Doktor Marvin Goldberg. Megsebesült? Masuto a motorosra mutatott, aki mozdulatlanul hevert a vértócsában. Az orvos odament, megfogta a pulzusát.

-- Azt hiszem, meghalt.

-- Volt egy másik is -- mondta Masuto. -- Átrepült a korláton, le a völgybe. -- A korláthoz lépett, az orvos követte.

-- Ott van -- mutatott le Masuto.

-- Nem tudok lemászni. Hívja a mentőszolgálatot.

-- Lehet, hogy még él?

-- Nem tudom. Tizenöt méter, és lent sziklák vannak.

-- Megnézem, működik-e a rádióm -mondta Masuto. -- Annak ott... -- a megbilincselte motorosra mutatott -- annak ott vértük az orra. Az arcába kellett rúgnom, és a nemi szervébe is. Megnézhetné.

-- Hozom a táskámat -- mondta az orvos.

A rádió nem működött. Masuto állt, és autójának romjait nézte. -- Nem működik a rádió

-- mondta az orvosnak. -- Majd megjönnek. Mindig odatalálnak. Mi van vele?

-- Rendbe jön -- mondta az orvos.

Masuto odament a motoroshoz, aki hátrakötött kezével éppen megpróbált felülni.

-- Hogy hívják?

-- Tom Cleerey.

-- Rendben van, Cleerey. Letartóztatom, és közlöm magával a jogait. Jogában áll, hogy hallgasson. Masuto őrmester ellen elkövetett gyilkossági kísérletért és Ronald Haber meggyilkolásának alapos gyanyjával tartóztatom le. Ha nem él a hallgatás jogával, mindazt, amit mond, felhasználhatjuk maga ellen a bíróságon. Jogában áll ügyvédet fogadni...

Most, hogy már vége volt a cirkusznak, több autó is megállt; hosszú sorban kígyóztak az úton, és a forgalom mindkét irányban megakadt. Még nappal volt, de az árnyékok már megnyúltak a völgy félelmes mélyében. Masuto megpillantotta egy járóautó villogó lámpáját, és néhány pillanattal később két Los Angeles-i rendőr és egy közlekedési járőr vágott át a növekvő tömegen.

-- Ez itt meghalt, és van egy a szakadékban is -- magyarázta Masuto. -- Masuto őrmester vagyok a gyilkossági csoporttól, ezt itt -- a neve Tom Cleerey -- letartóztattam Ronald Haber meggyilkolásáért. Tegnap történt, Nyugat-Hollywoodban.

-- Maga megőrült! -- ordította Cleerey.

-- Azonkívül rám támadt egy biciklilánccal -- ez itt történt-, bár hogy miért, nem tudom. Közöltem vele jogait. Dr. Goldberg tanúsíthatja.

-- Maga kereste azt a piros MG-t? -- kérdezte az egyik Los Angeles-i rendőr.

-- Igen.

-- Elkaptuk a lányt. Benn ül a seriffnél.

-- Az a Haber-féle dolog a Lapeeren történt, ugye? -- kérdezte a másik Los Angeles-i rendőr. -- Gondolom, vigyük mindkettőt a San Vicente-re, az előzetesbe.
-- Szeretnék magukkal menni-mondta Masuto. Fejével az autója felé intett. -- Jó kis autó volt, nagyon jó kis autó.

10. Cleo (folytatás)

Fél nyolc volt, amikor Masuto megérkezett Nyugat Hollywoodba a San Vicente Boulevard-on álló seriffhivatalhoz. Wainwright is ott volt, már várta.

-- Hogy néz ki, maga szerencsétlen? -- mondta. -- Miért nincs a kórházban?

-- Mindig meglep a fehérek udvariassága.

-- Köpök az udvariasságra.

-- Azért nem megyek a kórházba, mert nincs semmi bajom. Az őrön majd megmosdok, és veszek egy tiszta inget -- mondta Masuto.

-- És ezek a vágások?

-- Már nem véreznek.

-- Miért nem megy haza pihenni?

-- Ezt az aggodást igazán nem vártam magától -- felelte -Masuto, és halványan elmosolyodott. -- Azt mondtam, hogy szeretném, ha ma estére összeállna a kép.

-- Ezt mondta, szó se róla.

Ebben a pillanatban Williams lépett be hozzájuk. -- A másik kettő meghalt -- mondta, majd Masutóhoz intézve szavait hozzátette: -- Tudom, hogy maga tartóztatta le Cleereyt, de ez így akkor sem méltányos. Ide kellett volna hozatnia mihozzánk.

-- Nem fogjuk elorozni magától a dicsőséget mondta Wainwright. -A francba is, mit akar még Masaotól? Hiszen ez a három elborult pasas meg akarta ölni! -- Masutóhoz fordult.

-- Magától meg egyszerűen gyomorgörcsöt kapok. Mi a fenének nem hord fegyvert? Ha fegyvere lett volna...

-- Lehet, hogy már halott lennék -- mondta kedvesen Masuto. -- Nézze, Williams, az ellenem való gyilkossági kísérlet vádját el is ejtheti. Haber meggyilkolását viszont nyugodtan a nyakába akaszthatja.

-- Hogyan? Azt mondja meg, hogyan? Ez a Cleerey úgy visít, mint egy szűz lány, és nekünk egyetlen rohadt bizonyítékunk sincs ellene, kivéve, hogy meg akarta ölni magát, és ellenállt a letartóztatásnak. Ez több, mint semmi, de a másik gyilkosságra nem bizonyíték.

-- Kérdezzük meg Cleót -javasolta Masuto.

-- Ellene meg semmi nincs, egyáltalán semmi.

-- Beszélünk vele.

-- Még csak nem is narkós.

-- Kokain.

-- Nem találtunk nála, és nincsenek rajta túnyomok. Tehát szippantja. Hát csak bizonyítsa be, ha tudja. Már telefonált is valami zugüggyvédnek, az majd tíz perc alatt kirántja innen.

-- Beszéljünk vele!

-- Beszéljen vele maga! Mi majd hallgatjuk. Masuto, Williams és Wainwright átmentek a kihallgató-szobába, és egy felügyelőnő bevezette Cleót. Masuto most látta először. Alacsonyabb és vékonyabb volt, mint amilyennek elképzelte, és a nagy kék szemeit olyan ártatlanul méregette, hogy akár Szent Johannát is eljátszhatta volna. A hangja azonban másmilyen volt: durva és jéghideg.

-- Nincs mit mondanom -- szólalt meg. -- Nincs ellenem semmi bizonyítékuk, de ez még nem minden. Mindjárt itt az ügyvédem. Téves letartóztatásért egy halom kártérítést fogok követelni. Ez van. Nincs több mondanivalóm.

-- Ez elég is -- mondta Masuto. -- Nem kell mondania semmit. Csak figyeljen, és elmesélek egy történetet.

-- Marhaság!

-- Maga találkozott egy férfival egy bulin -- kezdte Masuto. -- Úgy hívták, hogy Ivan Gaycheck. Adott magának kokaint. Nem volt kereskedő, ő is csak fogyasztotta ...

-- Nem ismerek semmilyen Ivan Gaychecket.

-- Azt ígérte, hogy csendben marad. Ivan Gaychecket meggyilkolták...

-- Ha azt hiszi, hogy a nyakamba varrhatja Gaycheck meggyilkolását, akkor maga őrült.

-- Miután meggyilkolták, átkutattam a tárcáját, és -- zsebéből elővette a fényképet -- ezt a fotót találtam benne: maga adta neki, amikor a szeretője lett. A lány ajka megremegett.

-- Aztán, egy este, Gaycheck dicsekedni kezdett. Eldicsekedett velem, hogy meg fog kaparintani egy vagyont érő bélyeget, amelyen hatalmas összeget keres majd. Még azt is elmondta magának, hogy hol van a bélyeg. Elmondta, hogy egy idős hölgy tulajdonában van, aki még csak nem is tud róla. Talán még részt is ígért a haszonból, de maga kapzsi volt, és elmondta a dolgot Cleereynek, meg a másik két társának. Aztán olvasta a Los Angeles Times-ban, hogy az a hölgy, bizonyos Hilda Kramer meghalt, és hogy ekkor és ekkor lesz a temetése. Tudta, hogy a ház ez alatt üresen fog állni, odament a társaival, betörtek és átkutatták. De nem találták meg a bélyeget, mert az nem volt ott. És aztán Gaycheck meghalt.

-- Mocskos szemét zsarú! Azt hiszi, rám tudja kenni Gaycheck meggyilkolását? Be akar csukadni, maga mocsok. Rohadt, szemét disznó!

-- Nem, nem... Nem maga ölte meg Gaychecket, még csak nem is a társai. Biztosan gondoltak rá, de elkéstek vele. Azalatt gyilkolták meg, amíg maguk a Briggs házat kutatták át a Camden Drive-on, tehát, mint láthatja, az alibije tökéletes.

A lány megszólalni sem tudott, dühe elpárolgott, zavarodottan bámult Masutóra.

-- Ellenben úgy gondolták, hogy Ronald Haber ölte meg Gaychecket -- folytatta Masuto --, és még aznap éjjel elmentek Haber lakására, a Lapeer Streetre, megverték, megkínózták, és végül megölték.

-- Maga megőrült! -- kiabálta a lány.

-- De a bélyeget nem találták meg. Ám nem csüggedtek el. Átmentek Gaycheck üzletébe, és kinyitották a páncélszekrényt. De a bélyeget ott sem találták. Mindezt tehát semmiért, ostobán és értelmetlenül... és éppilyen értelmetlen lett volna elrabolni a Briggs gyereket.

-- Menjen a fenébe!

Masuto felállt, valamit mondani akart, de lenyelte a szavakat, és járkálni kezdett a szobában. Wainwright és Williams érdeklődéssel figyelték, de nem szóltak semmit.

-- Én nem ítélek -- mondta végül Masuto. -- Ki vagyok én, hogy ítélek? De tény, hogy maga ott állt, és végignézte, ahogy a társai agyonverik Habert. Persze mindannyian állunk, és nézzük, ahogy mások szenvednek és meghalnak, és a kisujjunkat sem mozdítjuk. A törvény azonban a maga esetére mást mond. A törvény szerint maga bűnrészes egy gyilkosságban, és ezért élete végéig a börtönben fog ülni. Ez alól nem bújhat ki. Kalifornia minden ügyvédjét felfogadhatja... ez alól akkor sem bújhat ki.

A nagy kék szemek megteltek félelemmel. -- Hazudik. Nincs bizonyítéka.

Hazudik. Azt mondja, hogy Gaycheck kokaint adott nekem. Soha nem adott kokaint. Masuto leült, áthajolt az asztalon, és lágyan azt mondta: -- Nem hazudok, Cleo. Van bizonyítékom. Lakik egy lány azon az emeleten, ahol Haber lakott. Amikor maguk távoztak, ő kinyitotta az ajtót, és meglátta magukat... Érti? Meglátta magukat.

Az emlékezés és a felismerés féklemmel vegyült, és Masuto megszánta. A lány védtelen volt. A félelem lehántotta a külszínt, a makacsságot. A kék szemek könnybe lábadtak. -- Mocsok -- suttogta. -- Próbálna meg maga boldogulni ebben a tetves városban -- kurválkodással! Dolgozni, amíg csak nyers hús marad a testéből! Nem öltem meg senkit. Cleerey és Buck bántak el velem. Könyörögtem, hogy hagyják abba. Nézzen rám! Negyven kiló vagyok, és azt akarja bemesélni, hogy agyonvertem valakit?

Az asztalra ejtette a fejét, és zokogni kezdett. Masuto Williamsre nézett, az megszólalt: -- Rendben, megteszem, ami tőlem telik. Beszélek a kerületi ügyésszel. Biztos benne, hogy az a Cindy Lang tanúskodni fog? Biztos benne, hogy látta őket? -- Próbálja ki, majd meglátja -- mondta Wainwright. -- Jöjjön, Masao! Tisztába teszem magát.

Visszafelé Beverly Hillsbe, Wainwright megkérdezte Masutótól, hogy érzi magát.

-- Remekül. Semmit se szeretek jobban, mint olyan gyereklányokat kínozni, akikből régen kiveszett az élet.

-- Ez már nem gyerek.. Ne tévessze meg a kék szeme.

-- Hát akkor mi, százados? Talán szörnyeteg? Talán ő kérte, hogy beleszülethessek ebbe a pokolba, amit civilizációnak neveznek? Hol van a családja? Én egyetlen feléje nyújtott segítő kezet sem látok.

-- Szöveg hatért, Masao. Ott állt, és végignézte, hogy egy embert agyonvernek.

-- Mindannyian ott állunk, százados. Mindannyian.

-- Ide hallgasson. Egész jól megvoltam a rohadt filozófiája nélkül. Azt már tudjuk, ki ölte meg Habért. És Gaychecket?

-- Kilencig még van egy félóra.

-- És még kilenc előtt elkapja?

-- Nem tudom -- mondta Masuto fáradtan. -- Lehet, hogy sosem tudjuk meg, ki ölte meg Gaychecket. Nem ez az első kiderítetlen gyilkosság, és nem is az utolsó.

-- Na, ez szép -- mondta Wainwright.

Az őrsön Beckman várta őket, vigyorogva ült Masuto íróasztalának a szélén.

-- Mi a francot vigyorog itt? -- kérdezte Wainwright ingerülten. -- Le kellene, hogy vonjam azt a négyszáz dollárt a fizetésükből, akkor talán nem játszanak meg nekem a Scotland Yardot, maguk bohócok!

-- Mi emésztheti, Masuto? -- kérdezte Beckman, miután Wainwright az ajtót maga mögött bevágva kiment az irodából. -- Te meg mibe rohantál bele? Olyan az arcod, mintha összecsókolódtál volna egy ventilátorral.

-- Apró vágások, sok vér.

-- Hallom, tisztáztad a Haber-ügyet. Hihetetlen! Mi történt?

-- Van egy tiszta inged, Sy?

-- Meg sok minden más is.

-- Vársz, amíg megmosakszom? Hol az az ing?

-- A szekrényemben. Parancsolj.

Miután megmosdott, száját kiöblítette, arcát pedig bekente timsóval, Masuto jobban érezte magát. Inget váltott. Mintás nyakkendőjén alig látszottak a vérfoltok.

-- Mindjárt más -mondta Beckman, amikor Masuto visszatért a nyomozószobába. -- Egész emberformád lett. Mi történt a Topangában?

-- Egy kis nézeteltérésem támadt, de a végén minden rendbe jött.
-- Hallom, a Datsunodat fölprították.
-- Van itt valami, amivel elmehetek?
-- Van egy szabad járőrkocsi. A főnök megengedte, hogy néhány napig használd. Itt vannak a kulcsok. -- Masuto elé dobta.
-- Köszönöm, Sy. Találtál valamit a könyvtárban?
-- Csak a lényegét. -- Újra elvigyorodott, és zsebéből elővett egy összehajtogatott papírlapot. -- Der Spiegel, hetvenkettő szeptember, huszonkettedik oldal... de hogy mire kell ez neked, arról halvány fogalmam sincs. Tudjuk, hogy Gaycheck volt Schwartzman, de bárhogy hívták is, halott. -- Szétnyitotta a papírlapot az asztalon. -- Kitéptem... köztulajdon megkárosítása. De ki a fenének fog ez hiányozni? Ötéves. -- A lap közepén a kép egy kövérkés fiatal férfit ábrázolt, az SS tiszt egyenruhájában.
-- Itt a neve -mutatott a képaláírásra. -- Csak annyit értek belőle, de azt jól. Gaylord Schwartzman. Egyébként is felismerném.
-- Tényleg?
-- Masao, előbb fedeztem fel, mint hogy a nevét elolvastam volna.
-- Lehet. Itt vannak a hullaházi felvételek?
-- Igen. -- Beckman elővette a fényképeket a zsebéből, és a folyóiratból kivágott kép mellé tette őket. -- Na, Masao, tévedtem?
-- Nem. Nem változott sokat. A haja nagyrészt kihullott, de egyébként...
-- Semmi bajusz, semmi szakáll, és csak édeggel itt Beverly Hills ben, a nyilvánosság előtt, és senki nem ismeri fel.
-- Valaki felismerte.
Masuto asztalán csengett a telefon. Pete Bones hadnagy volt a Los Angeles-i körzeti rendőrségtől. -- Masao -- mondta --, hallom, megkért minket valamire.
-- Nekem is úgy tűnik.
-- Úgy hallom a hangján, hogy nagyon kivan. Hol a keleti magabiztosság?
-- Nehéz napom volt.
-- Hallom, az ócska Datsunja tropára ment. És hogy a Topangában a cowboyok megütköztek az indiánokkal. Állítólag győzött a jó.
-- Mennyi mindent beszélnek ott maguknál!
-- Nyitva tartjuk a fülünket. Ettől vagyunk ilyen kiválóak. Arról a huszonkettősről érdeklődött, amivel Gaychecket megölték?
-- Nem, nem is érdeklődtem -- válaszolta Masuto. -- Csak egy kis munkát akartam adni, hogy ne unatkozzanak.
-- Gúnyolódunk, gúnyolódunk?
-- Honnan tudják, hogy azzal a pisztollyal ölték meg Gaychecket?
-- Nem tudjuk, mert nincs meg a pisztoly. De maga mondta, és mi minden szavát elhisszük.
-- Jó. Mije van akkor?
-- Tessék, ez a hála: két emberünk nyomozott utána egész nap, huszonkét fegyverüzletben voltunk, de mit számít ez magának? Maga nem nekünk fizeti az adót! Maga ott lakik fönt a nagykutyákkal, egy olyan helyen, aminek van pofája magát városnak nevezni, bár még egy tisztességes panziója sincs.
-- Köszönöm, Pete. Tehát mije van?
-- Ez már jobban hangzik. Nos az elmúlt két hétben mindössze egy üzlet adott el olyan retikülpisztolyt, amelyenről maga beszél. A Sam-féle sportszerüzlet a San Pedrón. Kis automata, ötlövetű. Apró angol pisztoly, Webley-Fosbery gyártmány. A legtöbb

pisztolyuk hatlövetű. Ezzel ötöt lehet löni. A ravasza könnyen jár, és csak kis hatótávolságú huszonkettes golyót lehet belőle kilőni. A második világháború előtt megszüntették a gyártását. A szóban forgó darabnak gyöngyházból volt a markolata. De van itt valami furcsaság. Az eladó megkérdezte a vevőt, akar-e póttárat. Nem kért, egyetlen teli tárat vásárolt csak. A nő azt se tudta, hogyan kell kezelni. Az eladó megmutatta neki.

-- Nő? Egy nő vette meg?

-- Úgy van.

-- Személyleírást kapott?

-- Igen. Mondom. Egyenes, hátközépig érő szőke haj, kék szem, nagyon kék... az eladó külön megemlítette. A legkékebb szem, amit valaha látott. Gyönyörű mellek, nem győzött áradozni róluk. Kardigán, hosszú szoknya, olyan, amilyenben egész Hollywoodban flangálnak. .. és angolos kiejtés.

-- Hány éves volt?

-- Az eladó szerint úgy húsz, huszonöt. Valahogy akörül. A lány azt állította, hogy Hollywood Hillsben lakik, és csak úgy nyüzsögnek körülöttük a tolvajok. Önvédelmi célra vette a pisztolyt.

-- Milyen nevet írt be a nyilvántartóba?

-- Angela Cartwright, Langley Drive 2240. Ilyen utca nem létezik Hollywood Hillsben. Utánanéztünk.

-- A nevet ellenőrizték?

-- Igen. Angela Cartwright sem létezik. Akar tudni még valamit?

-- Hadd találgassak!

-- Tessék, nagyfiú. Találgasson!

-- Balkezes volt.

-- Honnan a fenéből tudja? Így van. Bal kézzel írta alá a nyilvántartókönyvet. Olyan volt, mint egy macskakaparás.

-- A magáé is olyan lenne, ha bal kézzel írna.

-- De miért számít ez egyáltalán?

-- Mert így soha nem azonosíthatjuk az írását. Köszönöm, Pete. Nagyon hálás vagyok.

-- Ennyiben maradunk, Masao?

-- Egyelőre..

Letette a telefont, és az asztalnál ülve bámult a semmibe. -- Jól vagy, Masao? -- kérdezte Beckman.

-- Igen. Semmi bajom, Sy.

-- Biztos? Elég pocsekul nézel ki.

-- Jól vagyok.

-- Más?

-- Semmi.

-- Nem baj, ha lelépek?

-- Menj csak -- mondta Masao.

-- Nem akarod, hogy hazavigyelek? Borzalmasan nézel ki.

-- Vezetni még tudok. Nyugodtan menj haza, és pihend ki magad.

-- Itt hagyjam a hullaházi felvételeket?

-- Nem kell, nincs szükségem rájuk.

Beckman felemelte a képeket. -- Jó éjszakát, Masao.

-- Jó éjszakát.

Masuto ült az asztalnál, fejét kezére támasztotta, és bámult a semmibe. Wainwright is

távozott, és beszólt Masutónak. -- Miért nem megy haza, és bújik be az ágyba? -- kérdezte.

-- Majd hazamegyek. Mindent a maga idejében.

-- Az istenért, Masao, mindjárt kilenc óra. Hajnali négy óta talpon van.

-- Tudom.

-- Az előbb elég rondán viselkedtem. De nem magával van bajom. Csak ilyen marha a természetem.

-- Tudom.

-- Ne higgye, hogy nem tudom, min ment ma keresztül. Ne higgye, hogy nem becsülöm azért, amit tett.

-- Köszönöm.

-- Komolyan mondtam.

-- Tudom.

-- Hát, jó éjszakát.

-- Jó éjszakát, százados.

Miután Wainwright elment, Masuto elővette noteszét, megkereste a számot, és tárcsázott. -- Mrs. Briggs? -- kérdezte.

-- Igen. Ki beszél?

-- Masuto őrmester. Azért hívom, hogy megmondjam, a veszély elmúlt. Végleg. A fia nyugodtan mehet bárhová.

-- Biztos benne?

-- Igen, biztos vagyok.

-- Nagyon kedves öntől -mondta. -- Nem is tudom, hogy köszönjem meg.

-- Nem kell megköszönnie. De segíthetne nekem.

-- Miben?

-- Szeretnék beszélni magával, még ma este.

-- Természetesen. Jöjjön most rögtön!

-- Most nem tudok. Csak később, úgy tizenegy felé. Az még nem késő?

-- Egyáltalán nem. Jöjjön, amikor tud. Éjfél előtt sohasem fekszem le.

-- A férje mit fog szólni? Négyszemközt szeretnék beszélni magával.

-- A férjem nincs itthon, Masuto őrmester. Elhagyott.

-- Elhagyta?

-- Ígéri. El fogunk válni. Ma délután összecsomagolta a holmiját, és a Beverly Wilshire szállodába költözött. Ezért nem is szólhat semmit, hogy négyszemközt beszélgetünk.

-- Sajnálom.

-- Nincs mit sajnálnia. Együtt döntöttünk így. Annyira gyűlöltük már egymást, hogy ez nem mehetett így tovább. Ne higgye, hogy bármi is fáj, kivéve persze az anyám halálát. Ha az nem történt volna, most sokkal boldogabb lennék, mint az elmúlt tizenkét évben bármikor. Nem untatom a múltammal, csak annyit akarok mondani, hogy a házasságom nem éppen a mennyekben kötött.

-- Azt hiszem, értem -- mondta Masuto. -- Ha nem akarja, hogy ma este felkeressem...

-- De akarom. Várni fogom. Jöhet bármilyen későn.

11. Lucille Bettner

Masuto hallgatagon ült íróasztalánál, és a semmibe bámult. A napot meditáció nélkül töltötte, anélkül, hogy megpróbálta volna átgondolni, kicsoda és hol a helye a világban; és ettől még fáradtabb volt, mint a kevés alvástól. Kihúzta a fiókját, és elővette a

Gaycheck asztalában talált két üzleti könyvet. Átlapozta a kisebbiket, és titkon abban reménykedett, hogy nem találja meg, amit keres. Nagyon szerette volna befejezni és elfelejteni az egészet, szeretett volna hazamenni, beleülni a forró fürdővízbe, hallgatni Kati halk szavait, ahogy aprólékosan elmeséli, mit csináltak aznap a gyerekek.

De megtalálta: Lucille Bettner, ugyanaz a név, amelyet Holmbey adott meg, címmel és telefonszámmal. Felemelte a kagylót és tárcsázott.

-- Halló? Ki beszél? -- Lány, szinte reszkető hang volt, alig észrevehető angolos kiejtéssel.

-- Masao Masuto nyomozó őrmester vagyok, a Beverly Hills-i rendőrség gyilkossági csoportjának vezetője. Nagyon hálás lennék, ha néhány percet rám tudna áldozni.

-- De mi közöm nekem a Beverly Hills-i rendőrség gyilkossági csoportjához? Biztos benne, hogy jó számot hívott?

-- Ön Lucille Bettner?

-- Igen.

-- Ivan Gaycheck halálának ügyében nyomozok.

-- Vagy úgy. Értem.

-- Felkereshetném?

-- Elég késő van már.

-- Tudom. De nagyon fontos lenne.

-- Rendben van. Idetalál?

-- Igen.

-- Nyomja meg a gombot a kapunál. Van ott egy tévékamera, mutasson fel valamilyen igazolványt. Ne haragudjon a bizalmatlanságomért, de ilyen világban élünk, nem igaz?

-- De igen -- helyeselt Masuto -- Nemsokára ott leszek.

Lement a földszintre, beszállt a Beckman által kerített járóautóba, és dél felé hajtott a Sunset Boulevard irányába. Az éjszaka hűvös volt, és Masuto borzongott. Kerégségelte az ismeretlen autó fűtőberendezését, de nem találta, és feladta. Halványan emlékezett a Bettner birtokra, amelyet a Sunset Boulevard-ról épp hogy meg lehetett pillantani. Hatalmas, félig fából épült kastély magasodott rajta. A húszas években építették, amikor a Sunset Boulevard még csendes szekérút volt, nem pedig forgalmas főút, mint manapság. Abban az időben a Sunset Boulevard az újonnan meggazdagodott filmsztárok, rendezők és producerek dédelgetett vágyálmának számított, és mindegyikük megépítette rajta egy-egy óriási emlékművet annak a kornak, amely azóta örökre eltűnt.

A Bettner ház az úttól kissé beljebb állt, egy kis dombon. Magas sövénykerítés védte. Masuto letért a Sunsetről a bekötő útra, és egy hatalmas vaskapuzhoz ért. Kiszállt, megnyomta a gombot, és megkereste a kamerát. Máj sötét volt, tehát a kamerába nyilván valamilyen infravörös berendezést szereltek. Masuto felmutatta jelvényét a kamera kíváncsi szemé felé, és eltűnődött rajta, hogy ez a furcsa technokrata kultúra mivé is változtatta a világot.

-- Rendben van -- mondta egy férfihang a rejtett hangszóróból. -- Szálljon vissza az autóba, és jöjjön fel a házig.

Masuto engedelmesen követte az utasítást. A vaskapu hangtalanul kinyílt, és ő felhajtott az úton odáig, ahol a kőoszlopos tornác a ház bejáratát mutatta. Feketébe öltözött morcos úr fogadta, amint kiszállt az autóból.

-- Hagyja csak a kocsit, ahol van, őrmester. Bevezetem önt Mrs. Bettnerhez.

A fekete ruhás férfi mutatta az utat a házban. Áthaladtak egy nagy, magas szalonon, ahol körben egyenes támlájú tölgyfa székek álltak, amelyek minden bizonnyal

valamelyik régi angol udvarházból származtak, majd egy hatalmas agyondíszített nappalin, onnan felmentek egy széles lépcsőn, majd végig egy folyosón. A fekete ruhás férfi bekopogott az ajtón.

-- Mrs. Bettner! -- Szinte kiabált. -- Megérkezett a rendőr.

-- Vezesse be, Alfréd! Ne várakoztassa a folyosón. Alfréd kinyitotta az ajtót, és Masuto belépett.

-- Elmehet, Alfréd. Rendben van.

Alfréd becsukta az ajtót, és Masuto körülnézett. A pasztellszínűre festett szoba, amely üde és elbűvölő keveréke volt a hálónak és nappalinak, semmiben sem hasonlított az előbbi teremhez. Mrs. Lucille Bettner egy karosszékekben ült. Törékeny, apró termetű nő volt, nagyon öreg, valószínűleg már a nyolcvan fölött, gondolta Masuto, de a szeme csillogó és élénk, a hangja pedig, bár reszketeg, agresszív és fiatalos.

-- Tehát ön japán -mondta. -- Érdekes! Nem is tudtam, hogy japánok is vannak a rendőrségünkben. A Los Angeles-i rendőrök mind nagyon fiatalok és jóképűek, de fantáziátlanok; ez eléggé elkeserítő, nem gondolja?

-- Nisei vagyok, Mrs. Bettner.

-- Az is csak japán. Tudja, én éltem hét hónapot Japánban, de hát az nagyon-nagyon régen volt, még az előtt a csúf háború előtt. Imádom őket. Van egy japán ismerősöm, egy nagyon kedves ember, Ishidónak hívják. Ugyanaz a szenvedélyünk. Ismeri?

-- Igen, ismerem.

-- Jó. Tessék, üljön le. Kér valami italt?

-- Nem, asszonyom -- mondta Masuto, és leült. -- Köszönöm.

-- Tehát a miatt a szörnyűséges Ivan Gaycheck-ügy miatt keresett fel. Én csak felületesen ismertem. Kötöttünk néhány üzletet, de ezek nem voltak valami előnyösek a számomra. Tudom, hogy a halottakról nem illik rosszat mondani, de nem szerettem Mr. Gaychecket. Azt persze nem kívántam, hogy haljon meg, és Beverly Hillsben az ember nem is számít ilyesmire.

-- Nem, asszonyom, valóban nem.

-- Mi lesz ezzel a világgal? -- Előrehajolt, és elmosolyodott. -- Jól emlékszem a nevére... Masuto őrmester?

-- Igen.

-- Nos, gondolom, néhány kérdése lenne a Mr. Gaycheckkel kötött üzleteimmel kapcsolatban. Tessék, kérdezzen!

-- Köszönöm. Ön ugye bélyeggyűjtő, Mrs. Bettner?

-- Kedves Masuto őrmester! Nemcsak egyszerűen gyűjtő vagyok, nekem van az egyik legszebb gyűjteményem az Egyesült Államokban. Lehet, hogy Clevendoné szebb az enyémnél, és gondolom, Rooseveltnél is eléggé különleges volt, de ahhoz nem kell különösebb tehetség és erőfeszítés, hogy az ember bélyeget gyűjtsön, ha olyan rengetegszer választják az Egyesült Államok elnökévé. Bocskássa meg, ha rosszmájú volnék, de én republikánus vagyok, és soha nem tartottam nagyra Rooseveltnél. Tudja, a férjem -- biztosan hallott már róla -- nagyszerű ember volt, épített egy remek filmstúdiót, és annyi millió dollárt hagyott rám, amennyit maga el sem tud képzelni; cserébe én neki adtam a fiatalságomat. Lehet, hogy nem volt jó vásár. De amikor meghalt, én ott maradtam hatvanöt évesen. A családom részben kihalt, részben visszament Angliába... és mihez kezdjen egy öregasszony? Színésznő már nem lehettem, és nincs is olyan szerep, amelyben egy öregasszony jól mutatna; a gyerekeim felnőttek és elmentek. Semmihez sem értettem igazán, és szeszélyből elkezdtem bélyeget gyűjteni. Higgye el, találtam értelmet benne. Lehet, hogy maga megmosolyog

érte...

-- Nem, dehogy -- mondta Masuto sietve --, eszembe sem jutott megmosolyogni.

-- Lehet, hogy hiúság, őrmester, de jó érzés, hogy a kevesek egyike vagyok. Szeretem a bélyegeket, és ismerem őket. Többet tudok a bélyegekről, mint bárki más Los Angelesben, többet, mint Ivan Gaycheck, és többet annál a tudálékos belvárosi Mr. Jason Holmbeynál is.

-- Meg vagyok róla győződve, Mrs. Bettner. -- Az öreg hölgy hangosan beszélt, mint a nagyothallók általában; Masuto is felerősítette hangját. -- Meg tudná mondani, mikor beszélt Gaycheck először önnek az egypennys Mauritiusról?

Mrs. Bettner elmosolyodott, és ujjával megfenyegette Masutót: -- Maga nagyon ravasz! És nem kell, hogy kiabáljon! Elég rosszul hallok, de akkor is értem, ha rendes hangon beszél. Szóval maga tud az egypennys Mauritiusról.

-- Igen, tudok.

-- Mikor emiitette először? Talán egy hete lehet. Igen, pontosan egy hete.

-- Már nála volt akkor?

-- Nem, még nem volt nála. Tudja, telefonált, és azt mondta, hogy a nyomára bukkant egy olyan egypennys Mauritiusnak, ami futott levélen van. Nem tudom, mennyire tájékozott ezekben a kérdésekben, Mr. Masuto, de egy egypennys Mauritius futott levélen ugyanaz, mint Leonardo da Vinci egy festménye. Tudjuk, hány van belőle, és hol. Már évek óta szeretnék venni egyet, és Gaycheck tudta ezt. Azt mondta, ráakadt egyre, és minden reménye megvan rá, hogy néhány napon belül megszerzi. Ami azt illeti, én sejtettem, melyik lehet az: az a bizonyos futott levél, amelyet a harmincas években eladtak, és amely azután eltűnt.

-- Ön ámulatba ejt, Mrs. Bettner.

-- Valóban? Nagyon kedves. Köszönöm.

-- Ez egy héttel ezelőtt történt?

-- Igen. Volt képe megkérdezni, érdekel-e. Tudta, hogy érdekel. Ilyen arcátlan volt.

-- És aztán?

-- Felhívott... várjon csak, három napja? Igen.

-- És nála volt a bélyeg?

-- Igen. Felhívott, és azt mondta, hogy megvan a bélyeg, és hajlandó megkötni az üzletet. Mondtam neki, biztosítékot kérek arra nézve, hogy a bélyeget nem lopták. Nem vagyok olyan örült gyűjtő, aki lopott holmit vásárol, hogy aztán elzárja, és titokban nézegesse. A gyűjteményem mindenki számára hozzáférhető. Cikkeket írok a Filatéliai Szemlé-be. -- Erre ő mit mondott? -- kérdezte mohón Masuto.

-- Égre-földre esküdözött, hogy becsületes úton jutott hozzá, és hogy teljesen törvényesen birtokolja. De egy olyan embernél, mint Gaycheck, ez nem sokat jelent. Mondtam, hogy látni akarom a vételi szerződést, mire ő azt válaszolta, hogy ez nem gond, és hogy el fogja hozni.

-- Nem említette, hogy ki adta el neki?

-- Nem, természetesen nem. Nem is kellett volna említenie, egészen addig, amíg meg nem köti velem az üzletet.

-- Az árát megnevezte?

-- Először azt javasolta, menjek el az üzletbe, és nézzem meg. De köszvényem van, és nagyon nehezen mozdulok ki. Nem vagyok remete, de csak akkor megyek el itthonról, ha kell. Mondtam Mr. Gaychecknek, hogy addig szó sem lehet róla, hogy elmenjek az üzletébe, amíg meg nem beszéljük az árat.

-- És ezután mondott árat?

-- Nevetségesen magasat... háromszázezer dollárt kért.
-- Ez tényleg annyira nevetséges?
-- Árverésen talán nem. Tudja, őrmester, az aukción a tulajdonos valószínűleg százezer dolláros kikiáltási árat állapítana meg. A licitálás akkor kezdődik, ha legalább egyvalaki megadja a százezret. Akkor az ár felugorhat százötvenezerre, kétszázra, sőt, akár négyszázra is. Furcsa dolgok történnek az árveréseken. De egy egyszerű üzletkötésnél, amely a kereskedő és a gyűjtő között bonyolódik le, nevetségesen magas ár. Ezt meg is mondtam neki, mire elkezdett fenyegetni, hogy akkor eladja más gyűjtőnek. Közöltem vele, hogy nem vagyok lesújtva, és hogy hívjon fel újra, ha hajlandó ésszerűbb feltételeket szabni.
-- Miért nem akarta Gaycheck árverésre bocsátani a bélyeget? -- érdeklődött Masuto.
-- Igen. Ez valóban jogos kérdés, ugye, őrmester? Miért? Én is feltettem magamnak ezt a kérdést. Két oka lehetett rá. Egy: hogy a biztosíték nem volt megalapozott, és a bélyeget lopták.
-- És gondolja, hogy ez volt az oka?
-- Nem. Azt hiszem, Gaycheck meg volt róla győződve, hogy a bélyeget törvényesen birtokolja.
-- Biztos benne? -- erősködött Masuto. -- Nekem nagyon fontos lenne ezt tudni. Biztos ön abban, hogy Gaycheck meg volt győződve róla, hogy a bélyeget törvényesen birtokolja?
-- Igen. Azt is megmondom, miért, őrmester. Az ember nem hív fel egy gyűjtőt csak azért, hogy felajánljon egy bélyeget, amit még nem loptak el, de ha lopott bélyegről van szó, nem próbál üzletet kötni Lucille Bettnerrel. Elviszi Európába, vagy a Közel-Keletre, ahol azok az olajkirályok mindent megvásárolnak, akár lopott, akár nem. És Gaycheck hajlandó volt felmutatni a vételi szerződést. Anélkül nem jött volna létre az üzlet.
-- És az, amit ön biztosítéknak nevez -- gondolom, ez olyan pedigréféle --, együtt jár a számlával?
-- Természetesen. Én addig egyetlen bélyeghez sem nyúlok, amíg nem tudom, ki volt az előző tulajdonosa. Ha Skeffington bélyege, hát szeretném tudni, kié volt Skeffington és Gaycheck között, és bizonyítva szeretném látni, hogy minden egyes alkalommal törvényesen cserélt gazdát.
-- És Gaycheck szolgált volna ilyen bizonyítékkal?
-- Azt állította.
-- Értem. Ön azt mondta, két oka lehetett, amiért Gaycheck nem akarta árverésre bocsátani a bélyeget. Mi a másik?
-- Sokan vannak egy ilyen árverésen, Masuto őrmester, főként ha egy egypennys Mauritiusi árvereznek. Az olyan ember, mint Gaycheck, nem megbízható. Lehet, hogy a múltja sem tiszta.
-- És harmadszor nem telefonált?
-- Nem, tegnap meghalt.
Masuto felállt. -- Ön igazán nagyon kedves és türelmes volt.
-- Ugyan, kérem. Örömmre szolgált.
-- Egyetlen dolog van, amit nem értek.
-- Igen, őrmester?
-- Ön annyira vágyott arra a bélyegre. Miért nem tett lépéseket, hogy megtudja, vajon a bélyeg Gaycheck hagyatékában van-e?
-- Azért nem, őrmester -- válaszolta Mrs. Bettner mosolyogva --, mert biztos vagyok

benne, hogy Gaycket a bélyeg miatt gyilkolták meg. Most tehát már lopott bélyegről van szó, ezért én már el is felejtettem.

-- Értem.

-- Kielégíti a magyarázatom?

-- Tökéletesen kielégít -- mondta Masuto.

Már az ajtónál volt, amikor Mrs. Bettner utánaszólt: -- Örmester!

-- Igen, Mrs. Bettner?

-- Tudja, az a bélyeg valahol majd újra felbukkan. Ez így szokott lenni. Tartsa nyitva a szemét, és megtalálja a gyilkost.

-- Tartok tőle, hogy nem.

-- Miért?

-- Mert a gyilkos valószínűleg pontosan azt fogja tenni, amit ön az előbb mondott: átviszi a bélyeget Európába vagy a Közel-Keletre, és ott adja el.

-- Igen, én is azt hiszem. Nagy kár.

-- Még egyszer köszönöm, Mrs. Bettner. -- Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

12. Ismét Ellen Briggs

Háromnegyed tizenegy volt, amikor Ellen Briggs ajtót nyitott Masutónak, és ijedten felkiáltott, amikor meglátta az arcát. -- Szegény ember! Mi történt? Mit csináltak magával?

-- Nincs semmi baj. Mindjárt elmondom. Bemehetek?

-- Tessék. -- Ellen becsukta mögötte az ajtót, és megint az arcára nézett. Nem öltözött ki a vendég fogadására. Most is farmernadrágban és munkásingben volt, barna haját hátul összekötötte. Karcsú teste szinte fiús volt, sötét szemében szájalom tükröződött. -- Hát ez borzasztó. Mi történt magával?

-- Emlékszik arra a három motorosra az iskola előtt?

-- Igen.

-- Összefutottam velük a Topanga Canyonban.

-- Szörnyű!

-- Most már nem fogják zaklatni.

-- Ők rabolták ki a házamat?

-- Igen.

-- Letartóztatta őket? -Igen...

-- Nem akar beszélni róla, ugye? Gondolom, borzalmas volt, ami történt. Nem értem, hogyan mehet rendőrnek egy olyan ember, mint maga.

-- Honnan tudja, milyen ember vagyok, Mrs. Briggs?

-- Tudom. Szólítson bátran Ellennek. Úgy érzem, mintha már nagyon régóta ismerném.

Mi is a keresztneve?

-- Masao.

-- Masao. Szép név. Szólíthatom így?

-- Ha úgy gondolja...

-- Elég nagy butaság, de nem tudok úgy gondolni magára, mint rendőrré, csak mint barátára, pedig isten a megmondhatója, hogy elég kevés barátom van. Tessék, jöjjön be!

Már megint a konyhában vagyok. Nem baj?

-- Nem, nem baj.

Masuto követte Ellent a konyhába, és ott meglehetősen sután megállt. -- Tessék, üljön le -- mondta Ellen Briggs --, és ne figyeljen rám. Nem ugorhat fel minden pillanatban. --

Masuto bólintott, és leült a konyhaasztalhoz. -- Nagyon fáradtnak látszik. Nem kér egy kávét? Vagy valamit enni?

-- Nem is tudom -- válaszolta Masuto, és most először elmosolyodott-, azt hiszem, kérek. Ha nem terhelem vele. Hirtelen nagyon megéheztem. Teljesen megfeledkeztem az ebédről. -- Majd megrázta a fejét. -- Nem, ez udvariatlanság lenne.

-- Nem lenne udvariatlanság. Tudja, hogy milyen kedves a mosolya? Csak nagyon finoman adagolja. Kérem! Nagyon jól főzök.

-- Nem akarom, hogy bármit is főzzön nekem.

-- Mit szólna egy kis rántottához, sonkához, barna rizshez, almamártáshoz és vajás pirítóshoz? A rizs készen van, csak melegíteni kell. Az egész nem több tíz percnél.

-- Mindenesetre kész lakomának hangzik.

-- Jó. Ha rá akar gyújtani, hozok hamutartót.

-- Köszönöm, nem dohányzóm. -- Nézte, ahogy felütötte a tojásokat, megmelegítette a rizst, felszeletelte a sonkát, és betette a kenyeret a pirítóba. Úgy érezte, sokat elárul egy nőről az, ahogy az ételt készíti. Ellen Briggs mozdulatai pontosak, élénkek, gyakorlottak voltak. Tehetsége más dolgokban is érvényesült, és bármit csinált, jól csinálta. Mégis hozzáment Jack Briggshez. De miért, tűnődött Masuto.

-- Min gondolkodik, nyomozó úr? -- kérdezte Ellen Briggs.

-- Udvariatlanság lenne, ha megmondanám.

-- Ez nagyon japánosan hangzott. -- Rámosolygott. -- Mondja meg!

-- Hát jó, azon tűnődtem, hogy egy olyan nő, mint, maga, hogyan mehetett hozzá Jack Briggshez.

-- Maga nagyon szereti a nőket, Masao, de nagyon keveset tud róluk.

-- Ezt miért mondja?

-- Mert azt sem tudja, hogy az olyan nők, mint .én, nagyon gyakran mennek hozzá a Jack Briggs-félékhez, és ezt a világon semmivel nem lehet megmagyarázni.

Mazochizmus.

-- Tudom. De ez még nem magyarázza meg.

-- Nem, tényleg nem. -- Telirakta a tányérját rántottá val, sonkával és rizzsel. -- Egyen, és ne gondolkozzon ilyesmiken! Biztosan ismeri a viccet, hogy egy ember a falba verdesi a fejét, és amikor megkérdezik, miért csinálja, azt feleli, hogy olyan jó abbahagyni.

-- Értem. -- A vacsora kitűnő volt. Masuto két falat között megkérdezte, hogy van a gyerek.

-- Alszik. Azt hiszem, megijesztette, hogy egy álló napra bezártam a házba. Az apját még nem is mondtam meg neki.

Leült Masutóval szemben a konyhaasztalhoz, állat összekulcsolt kezére támasztotta, és mosolyogva figyelt.

-- Maga most nagyon boldog.

-- Nem, nem vagyok nagyon boldog, Masao. Még mindig nagyon fáj az anyám halála. De ezt leszámítva... szóval hosszú ideje most vagyok a legboldogabb. Szabad vagyok. Tudja, mit jelent ez?

-- Azt hiszem.

-- Már nem gyűlölöm Jack Briggst... illetve csak egy kicsit. A gyűlölet rombol. Nem furcsa, hogy ilyeneket mondok egy nyomozónak, akit tegnap láttam először életemben? De képtelen vagyok úgy nézni magára, mint rendőrré. Nős, Masao?

-- Igen.

-- Boldog a házassága?

-- Tulajdonképpen igen. A feleségem nagyon egyszerű és meglehetősen konzervatív japán nő. Nagyon szeret engem.

-- Megértem. Azt hiszem, egy kicsit én is szerelmes vagyok magába; csak egy nagyon kicsit, és ez nem kell, hogy zavarja, vagy kétségbe ejtse.

Masao letette a kést és a villát, és Ellenre nézett. Nem volt kifestve. Gyönyörű, sötétbarna szemei egyenesen Masuto szemébe néztek, és Masuto arra gondolt, hogy sosem látott szebb nőt. Az orra finom vonalú, egyenes, az orrlyukaknál egy kissé kiszélesedett, a szája széles és érzéki.

-- Látom, hogy mégis zavarja. Sajnálom, hogy ilyet mondtam.

-- Nem, nem, Ellen Briggs. Ez ma az első meghitt és kellemes pillanatom. Köszönöm.

-- Fejezze be a vacsorát!

Masuto az utolsó falatig mindent megevett.

-- Nem kér többet? -- kérdezte Ellen. -- Szívesen...

-- Nem. Jóllaktam. Köszönöm.

Ellen Briggs elvette előle a tányért, töltött még egy kis kávé, és visszaült vele szembe.

-- Kezdheti, Masuto őrmester.

-- Kezdhetem?

-- Amiért idejött. Maga a barátom, azt hiszem, de most nem barátként jött, hanem rendőrként.

-- Nem is tudom.

-- De tudja.

-- Valóban -- bólintott Masuto.

-- Amikor ilyeneket mond, hogy valóban, akkor arra akarja emlékeztetni az embert, hogy japán, Masao?

-- Buta szokás. -- Ivott a kávéból. -- Ellen -- kérdezte --, mikor fedezte fel, hogy a férje eladta a bélyeget?

Az asszony nem lepődött meg és nem jött zavarba a kérdéstől, egyenesen, egyszerűen válaszolt: -- Az anyám halála utáni napon. A temetés előtti estén.

-- Ő mondta meg? -Igen.

-- Hogyan mondta meg? Úgy értem, mit mondott el az üzlet lebonyolításából, vagy hogyan magyarázta meg?

-- Elmondta, hogy van a városban egy bélyegkereskedő, aki ezt a bélyeget, az egypennys Mauritius keresi évek óta. Köztudott, hogy ritka bélyeg, olyan, mint egy híres festmény. A kereskedők figyelemmel kísérik, mikor adják el, és mikor veszik meg, és gondolom, valamiből rájöttek, hogy az apám megvette, és azt is kinyomozták, mi lett a családjával. Végül ez a kereskedő eljutott az anyámhoz. Felhívta Jacket az irodában, talán együtt is ebédeltek, és megbeszélték a dolgot. Természetesen úgy mondom el, ahogy Jack mesélte. Jack azt mondta, meg kell beszélnie anyámmal a dolgot, mert ha nála van a bélyeg, akkor az övé, még ha nem is tud róla. De az anyám hirtelen meghalt, és Jack úgy gondolta, elveheti és eladhatja a bélyeget.

-- Ivan Gaychecknek?

-- Igen, Ivan Gaychecknek.

-- És mit mondott, mennyit fizetett érte Gaycheck?

Az asszony felállt, és odament a szekrényhez, amelyen a pénztárcája feküdt. Odavitte az asztalhoz, és miközben Masuto kérdésére válaszolt, kinyitotta. -- Azt mondta, Gaycheck ezer dollárt fizetett készpénzben, még csak adózni sem kell utána. Ezt nagyon hangsúlyozta. Nekem adta a felét. Tisztességesen akar eljárni, így mondta. -- A pénztárcából elővett egy ötszáz dolláros bankjegyet, és az asztalra tette. -- Itt van...

ötszáz dollár, az anyám életéért.

-- Miért mondja ezt?

Az asszony egy ideig nem felelt. Azután felsóhajtott, és megrázta a fejét.

-- Nem hiszi el, amit a férje mondott? -- kérdezte Masuto.

-- Nem.

-- Miért, ön szerint mi történt?

-- Szerintem előző nap bement az anyám szobájába... aznap, amikor meghalt.

Megtalálta a levélköteget, elvágta a kék szalagot, amit maga is látott. Az anyám meglephette, amikor a levelekben turkált. Számára ezek nagyon értékesek voltak -- hiszen ennyi maradt az apám után. Bizonyára dulakodtak, és közben az anyám szíve felmondta a szolgálatot. Jack az ágyra fektette. Halott volt. Ki jött volna rá, hogyan halt meg?

-- De ez csak gyanú, Ellen.

-- Tudom.

-- Miért hazudott nekem? Miért nem mondta ezt el ma reggel, amikor találkoztunk?

-- Miért mondtam volna el? Maga is azt mondja, hogy csak gyanú.

-- Elmondta a férjének, hogy mit gondol a dologról?

-- Igen, tegnap éjjel. -- Kigombolta a mandzsettáját, és feltúrte az ingujját. A karja kék és zöld volt egy jó darabon. -- Ha dühbe gurul, hamar odaüt.

-- De abba belement, hogy szétköltözzenek.

-- Miért ne ment volna bele, Masao?

-- Mert gazember, és mert ebben az államban elismerik a házassági vagyoni közösséget.

-- Lemondtam róla. Az anyámnak volt egy ötezer dolláros életbiztosítása, én vagyok a kedvezményezett. Ez minden, amire szükségem van, és amit akarok. Ma délután aláírtam egy lemondó nyilatkozatot a férjem javára. Övé lesz a ház meg a pénz, és cserébe megkapom Bernie-t meg a beleegyezését, hogy nem támadja meg a válópert.

-- Lemond a fiáról?

-- Jack soha nem szeretett senkit igazán. Képtelen rá. Örül, hogy megszabadul a gyerektől.

-- És maga mit fog csinálni, Ellen?

-- Átmegyek Angliába, és majd ott válok el, vagy valahol máshol Európában. Londonban még vannak színházak, és ahol színház van, ott én tudok dolgozni. Jó színész nő vagyok.

-- Tudom.

-- És nem fogok bánkódni, hogy elmegyek. Beverly Hills nem nekem való. Csak egyvalamit sajnálok itthagyni, de az úgysem lehet az enyém.

-- Mi ez, ha szabad kérdeznem ?

-- Masao Masuto.

-- Lehet, hogy nagyon másnak találná, mint amilyennek elképzei.

-- Nem hiszem.

-- De Ellen, Gaycheck meghalt. Ha a férje jogtalanul eltulajdonította és eladta a bélyeget, az még előkerülhet, és akkor a magáé lesz.

Ellen egyenesen Masuto szemébe nézett. -- Maga is tudja, és én is tudom, hogy az a bélyeg soha nem fog előkerülni. Eltűnt. És ezzel pontot is tehetünk az ügy végére.

-- Mondtam magának, hogy milyen értékes ez a bélyeg. Emlékszik? Háromszázezer dollárt mondtam.

-- Emlékszem. Nem hittem el.

-- Azt mondta valaki, hogy egy árverésen még ennél is többet hozhat.

-- Tényleg? Vagy ezt csak úgy mondja?
-- Nem hazudtam magának soha. Nem is fogok.
-- És mit gondol, mit fizethetett Gaycheck valójában Jacknek a bélyegért?
-- Csak találgatni tudnék. De mivel a férje idővel rájöhetett a bélyeg valódi értékére, gondolom, Gaycheck legalább ötvenezer dollárt fizetett neki. Ha tehát, ahogy már mondtam, bebizonyítja, hogy az üzlet nem jogszerű, ezt az összeget megkaphatja.
-- Maga is tudja, hogy nem, Masao. -- Áthajolt az asztal fölött, és kezét Masutóéra tette. Finoman megérintette, és már vissza is húzta. -- Biztos vagyok benne, hogy Jack gondoskodott erről a szerződésben. Hadd vigye! Bernie megéri. -- Masutóra nézett, olyan gyengéd pillantással, gondolta Masuto, mint még egyetlen nő sem az életében.
-- Szegény Masao -- mondta az asszony halkán. -- Milyen borzasztó helyzet ez egy olyan tisztességes embernek, mint maga.
-- Talán nem is annyira borzasztó. Mondtam már, hogy Zen-buddhista vagyok?
-- Nem. De nem is tudom, hogy az mit jelent.
-- Ez egy ősi japán dolog: életmód, vallás, létforma; annyiból áll, hogy: hallgatni és figyelni. Kizárja az ítélezést. Mi nem ítélezünk.
-- Soha?
-- Soha.
-- Hogyan tud így rendőr lenni?
-- Keservesen, azt hiszem. Ez az én dolgom, ahogy a fiatalok mondják: az én karmám, az én sorsom. Én így élem meg az emberiséget. Mások máshogyan. De egy rendőrnek nem az a dolga, hogy ítéلkezzen. Számára adva van egy sor törvény és szabály, amelyeket be kell tartania.
-- Értem.
-- Elmondjak egy történetet, Ellen?
-- Ha úgy gondolja! Ha ez meghosszabbíthatja az ittlétét! Előre rettegek a távozásától, mert tudom, hogy soha többé nem fogom látni.
-- A történet egy kislányról szól, egy nagyon szép és nagyon érzékeny gyermekről. Valakiről, akinek az élet minden szenvedésével szembe kellett néznie, még mielőtt ennek eljött volna az ideje.
-- Van neve a gyermeknek, Masao?
-- Nevezzük Ellennek.
-- Igen, gondoltam, hogy ez lesz a neve.
-- Amikor Ellen még nagyon kicsi volt, elvitték az édesapját. Lehet, hogy emlékezett az esetre, annak kegyetlenségére és embertelenségére. Lehet, hogy csak édesanyjának az elbeszéléséből tudott róla, és az édesapjára talán nem is emlékezett. Okosan tette vagy sem, az édesanyja semmit nem titkolt el előtte. Elmondta azt is, hogy az édesapját egy Buchenwald nevű helyre vitték, ahol kivégezte egy osztag, amelyet egy Gaylord Schwartzman nevű ember vezényelt. Talán Ellen édesanyja valamilyen módon azt is megtudta, hogy az utolsó gyilkos lövést maga Schwartzman adta le. Schwartzman örömét lelte az ilyesmiben.
Masuto szünetet tartott, Ellent figyelte. -- Akarja, hogy folytassam?
-- Igen, Masao.
-- Úgy hiszem, mindez semmiség volt ahhoz képest, ami később az édesanyjával történt.
-- Igen, Masao, valószínűleg igaza van.
-- A szegénységhez, a megaláztatáshoz, a szégyenhez képest, ami az anyjára várt. Ha a kislányra nézek, azt kell hinnem, hogy az édesanyja nagyon szép asszony volt.

-- De akkor már nem, amikor meghalt, Masao.

-- Nem tudom, mikor határozott úgy a gyermek, hogy színésznő lesz, de a döntés elkerülhetetlen volt.

-- Miért, Masao? -- kérdezte halkán az asszony. Miért volt a döntés elkerülhetetlen?

-- Mert már nagyon fiatalon kialakított magának egy szerepet.

-- Milyen szerepet?

-- Az igazságosztó szerepét az igazságtalan világgal szemben, ahogy ő ezt akkor látta. Gyűjtötte az adósságokat, amelyekkel anyjáért és apjáért tartozott. Különös szerep egy ilyen fiatal gyermeknek.

-- De óhatatlanul is eljött az idő, amikor a gyermekből asszony lett. Tudja, Masao, maga valójában nem ismeri a nőket. Azt hiszi, hogy igen, és gondolom, sok nőt szeretett már. Becsüli, de nem ismeri őket. Gondolom, ez a japán vonás magában.

-- Lehet, hogy igaza van.

-- Mert amikor a gyermekből asszony lett, elhagyta a gyerekes dolgokat.

-- Ha maga állítja.

-- Nem állítom. Maga egy történetet mond el nekem. Én csak az egyik szereplő jellemét finomítom.

-- Ha akarja -- mondta Masuto lassan --, folytathatja a történetet.

-- De hiszen ez lehetetlen! A maga története! Hogy folytathatnám?

-- Hát jó. Akkor folytatom én. A gyermekből asszony lett, az asszonyból pedig színésznő. Sok szerepet eljátszott, de azt az egyet, amelyet maga választott magának, soha nem adta fel.

-- Nagyon következetes volt.

-- Igen. Nagyon következetes. De egy kis nehézsége támadt. A szerep megvolt, de a forgatókönyvből hiányzott egy rész.

-- Melyik rész, Masao?

-- Gaylord Schwartzman. Nemcsak azt nem tudta, hogy hol él, vagy hogy egyáltalán él-e még, hanem arról sem volt fogalma, hogyan néz ki.

-- De Masao, ha ez a nő olyan következetes volt, mint ahogy maga mondja, kellett, hogy higgyen valamiben.

-- Igen, én is így gondolom. Kellott, hogy higgyen valamiben.

-- Hinnie kellett abban, hogy Gaylord Schwartzman él. Látja, Masao, ha következetes jellemmé teszi meg, akkor a maga történetének is ugyanolyan következetesnek kell lennie.

-- Igen -- helyeselt Masuto. -- Úgy látom, annál is nagyszerűbb figurává kell faragnom, amilyennek eddig tartottam.

-- És azután mi történt?

-- Ebben már semmi különös nincs.

-- Miben nincs semmi különös?

-- Mindenkinek megvan a maga karmája. Meg kell adnom neki is az övét. Türelmesen várt, és néhány évvel ezelőtt türelme elnyerte jutalmát.

-- Hogyan, Masao?

-- A történetnek ebben a részében nem vagyok biztos, ezért találgatnom kell. A lány az anyjától bizonyára megtanult németül olvasni. A mama talán előfizetett a Spiegel-re...

-- A Spiegel-rel

-- A német folyóiratra. Hogy úgy mondjam, az ottani Time magazinra.

-- Értem. Folytassa!

-- Vagy talán saját maga járatta. És egy szép napon a Spiegel 1972. szeptemberi

számát lapozgatva a huszonkettedik oldalon megtalálta Gaylord Schwartzman százados fényképét.

-- Bravó!,- Ellen elmosolyodott, és tapsolni kezdett. -- Micsoda pontosság, Masao, a dátum, az oldalszám ... igen, egy történetet így kell elmesélni, pontosan minden egyes adatot. És mit tett ezek után az ön hőse?

-- Kitépte a lapot, és magánál tartotta. Igen, el tudom képzelni, hogy addig nézegette, amíg az darabokra szakadt, de Gaylord Schwartzman százados képe belevésődött az agyába. Már nem számított, megvan-e a kép, vagy nincs.

-- De miért? Milyen célból?

-- Nem találja ki?

-- Nem akarok találgatni, Masao. Magától akarom hallani. A maga történetét szeretném hallani.

-- A válasz eléggé egyszerű. A hite azt súgta neki, hogy egy napon meg fogja találni Schwartzman századost, és elhatározta, hogy ha megtalálja, megöli.

-- De honnan tudhatta volna, hogy megtalálja?

-- Ön említette előbb a hit kérdését.

-- Azt hiszem, hitelesebb lenne a történet, ha nem akarna mindent a hősnő megszállottságára fogni.

-- Ha úgy kívánja...

-- Ismét emlékeztetem, hogy ez a maga története. Mi történt azután, hogy megtalálta a képet a...

-- A Spiegel-ben.

-- Igen, a Spiegel-ben.

-- Sok mindennek kellett történnie, de ez nem tartozik szorosan a történethez. Ami lényeges, legalábbis a mese szempontjából, az az, hogy öt év múlva Beverly Hillsbe költözött, és egy szép napon, esetleg az utcán, esetleg az üzlet kirakatán át meglátta Ivan Gaycket -- és tudta, hogy megtalálta Gaylord Schwartzman századost.

-- És ennyi év után is felismerte? Nem hangzik valami meggyőzően, Masao!

-- Én mégis úgy gondolom, hogy meggyőző. Legalábbis én annak veszem, a történet érdekében.

-- Természetesen. Ehhez joga van. Majdnem megfeledkeztem róla, hogy ez az ön története.

-- Ettől kezdve tervezgette a halálát.

-- A halálát? De Masao, hogy következetesen maradjunk, nem gondolja, hogy a maga hősnője inkább kivégzésre készülődött? És nem gyilkosságra?

-- Nem használtam a gyilkosság szót.

-- Elnézést.

-- Nagyon bölcs asszony volt, hidegvérű, elszánt. Mondtam már, hogy barna volt a szeme?

-- Nem, Masao, azt hiszem, még nem.

-- De egyszer, talán évekkkel azelőtt a színházban olyan szerepet játszott, amelyhez kék szem és szőke haj kellett. Azt már mondtam, hogy a haja is barna volt?

-- Nem, Masao.

-- Színházban ez nem probléma. Kék kontaktlencsével kékké változtatták a szemét, és egy parókával szőkévé a haját. Ő eltette a parókát és a lencsét, úgyhogy bármikor elővehette őket. Mivel vékony volt és fiús alkat, elhatározta, hogy nagy melleket csinál magának. Egy jól kitömött nagy melltartó megfelelt a célnak. Hosszú szoknyát és pulóvert vett fel, és így gondosan felkészülve -- egy színésznőnek ez nem jelent gondot

--, fiatal, vonzó, angolos kiejtésű nővé változott.
-- De miért, Masao? Miért vállalta mindezt a vesződséget a maga hőse?
-- Mert érzékeny, okos és gondolkodó típus volt. Nem sok ilyen gyilkos van. Legtöbbjük beteges. Ő azonban kivétel volt.
-- Biztos ebben?
-- Teljes mértékben. Tudta, hogy a legnagyobb veszély abban rejlik, hogy rájönnek, hogy fegyvert vásárolt. Eltökélt szándéka volt, hogy ezt megakadályozza.
-- Igen, ez bölcs gondolat.
-- Áruházában behajtott a belvárosba, a San Pedro Avenue egyik üzletéhez, és vásárolt egy kis huszonkettes Webley-Fosbery automata pisztolyt. Az illetet úgy hívják, hogy...
-- Hagyja abba, Masao! -- vágott közbe hirtelen az asszony. -- Hagyja abba! Ostoba játék.
-- Nem akarja hallani a folytatását?
-- De igen. Minden részletét. De nem úgy, mintha kitalált történetet adna elő.
-- Azt hiszem, igaza van.
-- Maga most azt meséli el nekem, hogy maga szerint hogyan öltem meg Ivan Gaychecket. Folytassa!
-- Jó. Miután megvette a pisztolyt, történt valami, amire nem számított. A férje megtalálta a bélyeget, és eladta Gaychecknek. A temetés napján letette a férjét az irodájánál. Tizenkét óra volt. Valamit ennie kellett a gyermekkel, azután elvitte az iskolába. A North Canyonra hajtott, leparkolt, és átment Gaycheck üzletéhez. Tudta, hogy Haber fél egykor megy el. Vagy már nem volt ott, vagy megvárta, hogy elmenjen. Azután bement az üzletbe. Valószínűleg kitalált valami történetet, hogy Gaycheck azt higgye, magát érdekli az egypennys Mauritius. Valószínűleg a páncélszekrényben tartotta. Kinyitotta és kivette belőle a bélyeget. Becsukta a páncélszekrényt, és visszafordult. Addigra magának a kezében volt a pisztoly, és lelőtte. Bármilyen vékony is, maga nagyon erős asszony, és nagy az önfegyelme. Kiegyenesítette a holttestet, hogy úgy nézzen ki, mintha valami erős ember elkapta és lefektette volna. Azután betette az egypennys Mauritiusi a pénztárcájába, kiment az üzletből, és hazahajtott. Ez minden -- nincs tovább.

Masuto fáradt volt; fáradt és kimerült. Hátradőlt a széken, figyelte Ellent, és eltűnődött, miért van az, hogy bár részletesen a fejére olvasta bűnét, úgy érzi, mégis szeretné megismerni és szeretni ezt a nőt, és szeretné szerelmét viszonzva látni. Ez volna a legtöbb, amit az élettől kívánhatna.

Múltak a percek, Ellen Briggs szótlánul ült, és Masutót figyelte. Alig észrevehetően mosolygott.

-- Masao. . .
-- Tessék?
-- Nem félek, és nem vagyok sem megdöbbenve, sem meglepve. Tudtam, hogy mit akar elmondani, amikor az előbb telefonált. Tudtam, hogy miért jön ide.
-- Tudta?
-- Igen. Nem akarja megkérdezni, hogy amit a fejemre olvasott, igaz-e?
-- Nem.
-- Miért?
-- Mert nem akarom, hogy hazudjon nekem.
-- Gondolja, hogy hazudnék?
-- Igen.
-- Miért?

-- Mert azt hiszi, hogy igazságosan cselekedett. Nem érez bűnbánatot, vagy lelkiismeret-furdalást. Gyermekkora óta hordozza ezt a terhet, és most levette magáról.

-- Maga olyan biztos magában.

-- Rendőr vagyok. Ismerem és jól végzem a munkámat.

-- Maga rendkívüli és csodálatos ember. Kevés ilyen van, mint maga. Egész életét zsaruként akarja leélni ebben a nyomorult városban?

-- Nekem is megvan a magam karmája, magának is.

-- De hát mit jelent ez, és mire jó? Jaj, ne dühítsen fel!

-- Van valami jobb ötlete? -- kérdezte fáradtan Masuto.

-- Milyen ötletem lehetne, Masao? Nemcsak azért, mert alig huszonnégy órája ismerjük egymást. Nem azért. Azt hiszem, jobban ismerem, mint bármelyik férfit, akivel valaha dolgom volt, és rettenetesen kívánom magát. De mire jó ez? Mindketten tudjuk, -hogyan teljességgel lehetetlen.

-- Igen, mindketten tudjuk.

-- Tehát magán múlik. Mit akar tenni?

-- Mit tehetnék? -- kérdezett vissza Masuto. Hirtelen borzalmas fáradtság tört rá. -- Maga eldobta a pisztolyt, a kontaktlencsét, a parókát, és nyilván eléggé okosan csinálta, tehát sohasem fogjuk megtalálni őket. Nincsenek szemtanúk. Nincs egy szemernyi bizonyíték sem, és ha letartóztatnám, a kerületi ügyész úgy hajítana ki, hogy a lábam sem érné a földet.

-- Megfeledeznek az egypennys Mauritiusról.

-- Nem, nem feledkeztem meg róla.

-- Átkutathatja a házat, ha annyira biztos a dolgában. Ha itt van, megtalálja. És akkor kezében a bizonyíték, hogy letartóztasson.

-- Kedves Ellen, alábecsültem én a képességeit egyszer, egyetlen pillanatra is azóta, hogy tegnap délután először megláttam magát?

.- Nem, kedves Masao, azt hiszem, nem. De hozzá kell tennem, hogy én sem becсsültem alá magát.

-- A házat úgyis eléggé felforgatták már.- Az egypennys bélyeg nincs itt.

-- Akkor hol van?

-- Egy borítékban London felé tart, egy jó barátomhoz, aki majd vigyáz rá, amíg maguk megérkeznek; vagy poste restante... egyébként mindegy. Eltűnt. Különben is a magáé. A maga tulajdona.

-- Köszönöm, Masao.

Amikor Masuto felállt, majdnem összeesett. -- Éjfél elmúlt, és én nagyon fáradt vagyok.

-- Szegény Masao.

-- Ellen... -- Meggondolta magát, és megrázta a fejét. -- Nem, azt hiszem, mindketten eleget mondtunk már.

-- Masao!

-- Tessék?

-- Szeretnék kérdezni valamit.

-- Rendben.

-- És az igazat kell válaszolnia. Nem hazudhat. Nagyon fontos.

-- Ha tehetem, az igazat fogom mondani.

-- Ha lenne bizonyíték, hogy alátámassza, amit itt ma este elmesélt... ha lenne, Masao, letartóztatna?

Nem válaszolt azonnal. Állt, sötét szeme félig lecsukódott, arca tűnődő maszk volt.

Lassan megszólalt: -- Igen, letartóztatnám.

-- Igen, én is azt hiszem. Valahogy örülök, hogy ezt válaszolta.

-- Mennem kell.

Ellen kikísérte az ajtóig, és megkérdezte: -- Soha többé nem látom, ugye?

-- Nem.

-- Holnap indulok.

-- Európába?

-- Igen. Bernie és én. A déli géppel New Yorkba, onnan Londonba. Gondolom, módjában áll megakadályozni.

-- Nem fogom megakadályozni.

-- Köszönöm, Masao.

Az ajtóban álltak, Ellen felnézett Masutóra. Kezét gyengéden a vállára tette, Masuto átölelte és megcsókolta, így tartotta a karjában, küzdött az érzéssel, melynek nem akarta, hogy vége legyen, azután elengedte Ellent.

-- Drága Masao -- suttogta az asszony.

Masuto kinyitotta az ajtót, kilépett rajta, becsukta maga mögött, beszállt a járóautóba, és hazahajtott Culver Citybe.

13. Kati

Kati figyelte az ablakból, mikor érkezik meg az autó, és amikor látta, hogy a járőrökcsi megáll a bekötő úton, kirohant, rettegve, hogy meghozták a hírt, amitől mindig félt. Amikor látta, hogy Masuto száll ki, megkönnyebbülten felzokogott. Masuto átölelte, csitítgatta.

-- Semmi baj, Kati, semmi baj. -- Majd japánul lágyan hozzátette: -- Az én sorsom hozzád köt, szerelmem. Te is jól tudod. Mindig visszatérek, ha vársz rám.

Kati csak akkor látta meg Masuto arcát, miután beléptek a konyhába. A látványtól elborzadt. -- Masao, mit tettek veled?

-- Semmiség. Apró horzsolások. Nem is fáj.

-- De hogyan történt?

-- Összetört az autóm. A repülő üvegszilánkok vágtak meg.

-- Hogyan?

-- Drága Kati, most nem tudok erről beszélni. Semmi bajom. Egyetlen dolgot szeretnék csak nagyon, de nagyon.

-- Mit, Masao?

-- Egy forró fürdőt. Amilyen forró csak készíteni tudsz.

-- De vár a vacsorád.

-- Ettem már. -- Nézte Kati kicsi, riadt arcát, izgatott barna szemét, azután a karjába zárta, és magához szorította. -- Drága Kati -- súgta halkán. -- Nem vagyok valami nagyszerű férj, igaz-e? Egész nap kétségbeesetten aggódsz értem, és én annyi fájdalmat okozok neked.

-- Te vagy a legjobb férj a világon. Ha ezerszer születnék is újra, csak téged akarnálak férjemül.

-- Még csak fel sem hívtalak. Ostoba, érzéketlen ember vagyok. Nem is érdelem meg a szerelmedet.

-- Lekötött a munkád, és ez így van rendjén. Amikor már nagyon izgultam, felhívtam Wainwrightot. Mondta, hogy jól vagy.

-- Valóban?

-- Azt mondta, reggel nyolcra vár.

-- Értem. Akkor egy rövid ideig meditálok, amíg te elkészíted a fürdőt.

Leült törökülésbe, egyenes háttal, szemét félig lehunyta, megpróbált nem gondolni semmire, hallgatta a csendet és az éjszaka sötétjét. De semmi sem használt, mert lelki szemei előtt ott lebegett egy asszonymak a képe, aki megölt egy embert, és akit ezért nem fognak megbüntetni -- és ő, Masao Masuto közreműködik ebben.

Majd megkérdezte magától: „Valóban nem bűnhődik meg?” Mindenki megbűnhődik, mindenki levezekli a bűneit, mindenkinek megvan a karmája: két embernek, Masao Masutónak és Ellen Briggsnek a soha el nem múló fájdalom jutott. Masuto tudta ezt. Ezután már képes volt meditálni.

Mezítláb, sáfrányszínű kimonóba burkolózva átment a fürdőszobába. A teli kád gőzölgött. Belemerült a vízbe. Testét először égette a forró víz, de aztán elernyed, és a forróság a csontjáig hatolt.

Kati bejött, és egy nagy, összehajtogatott fehér törülközőt hozott. Boldog mosollyal nyugtázta, hogy férje, ez a finom, karcsú, hosszú lábú, jóképű férfi, aki nem is tudja, hogy az ő felesége a világ legszerencsésebb asszonya, épen és egészségesen pihen a kádban.

-- Megmelegítettem a törülközőt, Masao. És melegítő lepedőt tettem az ágyba.

-- Olyan kedves vagy!

-- Apróság. Az ilyen apróságot nem kell megköszönni.

-- A szerelem ajándékában nincsenek apróságok válaszolta Masuto japánul.

Kati szertartásosan meghajolt, és virágmintás kimonójában mintha nem is mai jelenség lett volna, hanem mintha egy régi japán metszetről lépett volna elő.

-- Jól fogok aludni -- mondta Masuto. -- Ne kelts fel holnap! Húzd ki a telefont! A következő tizenkét órát alvással szeretném tölteni.

-- De ha nem mész be nyolcra, Wainwright százados felhív, és nagyon dühös lesz.

-- Mondd meg neki, hogy menjen a pokolba -- mondta Masuto.

-- Masao, én ilyet ki nem mernék ejteni a számon.

-- Valóban. Akkor mondd azt, hogy alszom, és félsz felkelteni.

-- Ez hazugság lenne. Én soha nem félek tőled.

-- Akkor ne vedd fel a telefont, kedvesem -- mondta Masuto, és szemét lehunyva elengedte magát a forró fürdőben.

Kiadta az Európa Könyvkiadó

A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel

Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem

Nyomta az Alföldi Nyomda

A nyomdai rendelés törzsszáma: 208.66-14-2

Készült Debrecenben, 1981-ben